

Dansk udgave

Retsforskrifter

58. årgang

24. december 2015

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2421 af 16. december 2015 om ændring af forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure og forordning (EF) nr. 1896/2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure 1
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2015/2422 af 16. december 2015 om ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol 14
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2423 af 16. december 2015 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1215/2009 om exceptionelle handelsforanstaltninger for lande og territorier, der deltager i eller er knyttet til Den Europæiske Unions stabiliserings- og associeringsproces, og om suspension af anvendelsen heraf for så vidt angår Bosnien-Hercegovina 18
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2424 af 16. december 2015 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 om EF-varemærker og Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 2869/95 om de gebyrer, der skal betales til Harmoniseringskontoret for det indre marked (varemærker og mønstre) ⁽¹⁾ 21

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/2421

af 16. december 2015

om ændring af forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure og forordning (EF) nr. 1896/2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 ⁽³⁾ indførte den europæiske småkravsprocedure. Nævnte forordning finder anvendelse på både bestridte og ubestridte grænseoverskridende civil- og handelsretlige krav af en værdi på højst 2 000 EUR. Den sikrer også, at de retsafgørelser, der træffes som led i proceduren, kan fuldbyrdes uden mellemliggende procedurer, navnlig uden at der er behov for en afgørelse om eksigibilitet i den medlemsstat, hvor retsafgørelsen skal fuldbyrdes (afskaffelse af eksekvaturproceduren). Det overordnede mål med forordning (EF) nr. 861/2007 har været at give bedre adgang til domstolsprøvelse både for forbrugere og virksomheder ved at reducere omkostningerne og fremskynde civilretlige procedurer i forbindelse med krav inden for dens anvendelsesområde.
- (2) I Kommissionens rapport af 19. november 2013 om anvendelsen af forordning (EF) nr. 861/2007 fremgår det, at den europæiske småkravsprocedure generelt anses for at have forenklet behandlingen af grænseoverskridende retssager om mindre krav i Unionen. Nævnte rapport identificerer imidlertid også hindringer for indfrielse af den europæiske småkravsprocedures fulde potentiale til gavn for forbrugere og virksomheder, især små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Nævnte rapport finder bl.a., at den lave øvre grænse, der er fastsat i

⁽¹⁾ EUT C 226 af 16.7.2014, s. 43.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 7.10.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 3.12.2015.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 1).

forordning (EF) nr. 861/2007 hvad angår kravets værdi, forhindrer mange potentielle fordringshavere i grænseoverskridende tvister i at gøre brug af en forenklet procedure. Det fremgår desuden, at flere elementer i proceduren kunne forenkles yderligere for at reducere retssagernes omkostninger og varighed. Kommissionens rapport konkluderer, at disse hindringer mest effektivt fjernes ved at ændre forordning (EF) nr. 861/2007.

- (3) Forbrugerne bør fuldt ud kunne udnytte de muligheder, som det indre marked tilbyder, og deres tillid bør ikke være begrænset af manglen på effektive retsmidler til behandling af tvister med et grænseoverskridende element. De forbedringer af den europæiske småkravsprocedure, der foreslås i denne forordning, sigter mod at give forbrugerne effektiv klageadgang og dermed at bidrage til håndhævelsen af deres rettigheder i praksis.
- (4) Hvis den øvre grænse hvad angår værdien af et krav hæves til 5 000 EUR, vil det give forbedret adgang til hurtig og omkostningseffektiv retshåndhævelse i forbindelse med grænseoverskridende tvister, navnlig for SMV'er. Den forbedrede adgang til domstolsprøvelse vil skabe større tiltro til grænseoverskridende transaktioner og vil bidrage til fuld udnyttelse af de muligheder, som det indre marked tilbyder.
- (5) Denne forordning bør kun finde anvendelse på grænseoverskridende sager. En sag bør anses for at være grænseoverskridende, når mindst en af parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, der er bundet af denne forordning, end den medlemsstat, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende.
- (6) Den europæiske småkravsprocedure bør forbedres yderligere ved, at der drages fordel af den teknologiske udvikling på det retslige område og af de nye redskaber, som retterne har til rådighed, som kan være med til at overvinde de geografiske afstande og deres følgevirkninger i form af høje omkostninger og langvarige retssager.
- (7) Med henblik på yderligere at reducere retssagernes omkostninger og varighed bør der yderligere tilskyndes til, at parterne og retterne gør brug af moderne kommunikationsteknologi.
- (8) Hvad angår dokumenter, der skal forkyndes for parterne i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure, bør elektronisk forkyndelse sidestilles med forkyndelse pr. post. Med henblik herpå bør der i denne forordning fastlægges en generel ramme, der gør det muligt at anvende elektronisk forkyndelse, når de fornødne tekniske midler er tilgængelige, og hvis anvendelsen af elektronisk forkyndelse er forenelig med de nationale procedureregler i de involverede medlemsstater. Hvad angår al øvrig skriftlig kommunikation mellem parterne eller øvrige personer, der er involveret i retssagen, og retterne bør elektroniske midler i videst muligt omfang foretrækkes, når sådanne midler er tilgængelige og tilladte.
- (9) Medmindre parterne eller andre adressater efter national lov er forpligtet til at acceptere elektroniske midler, bør de have mulighed for at vælge, om der skal anvendes elektroniske midler, når sådanne midler er tilgængelige og tilladte, eller mere traditionelle midler til forkyndelse af dokumenter eller den øvrige skriftlige kommunikation med retten. En parts accept af anvendelse af elektroniske midler til forkyndelse berører ikke vedkommendes ret til at nægte at acceptere et dokument, som ikke er affattet på eller ledsaget af en oversættelse til det officielle sprog i den medlemsstat, hvor vedkommende har bopæl eller sædvanligt opholdssted, eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, til det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor nævnte part har bopæl eller sædvanligt opholdssted, eller på et sprog, som vedkommende forstår.
- (10) Anvendes elektroniske midler til forkyndelse af dokumenter eller til den øvrige skriftlige kommunikation, bør medlemsstaterne anvende eksisterende bedste praksis for at sikre, at indholdet af de dokumenter og den øvrige skriftlige kommunikation, der modtages, er en tro gengivelse af de afsendte dokumenter og den afsendte øvrige skriftlige kommunikation, og at den metode, der anvendes til anerkendelse af modtagelsen, omfatter adressatens bekræftelse af modtagelsen og datoen for modtagelsen.
- (11) Den europæiske småkravsprocedure er hovedsagelig en skriftlig procedure. Mundtlige retsmøder bør kun afholdes i særlige tilfælde, når der ikke kan træffes en retsafgørelse på baggrund af det skriftlige bevismateriale, eller hvis en ret accepterer at afholde et mundtligt retsmøde efter en parts anmodning herom.

- (12) For at personer kan afhøres uden at skulle rejse til den pågældende ret, bør mundtlige retsmøder og bevisoptagelse ved afhøring af vidner, sagkyndige eller parterne gennemføres ved hjælp af enhver form for hensigtsmæssig fjernkommunikation, når sådanne midler er tilgængelige for retten, og medmindre anvendelsen af sådan teknologi på grund af sagens særlige omstændigheder ikke ville være hensigtsmæssig med henblik på en retfærdig behandling af sagen. Med hensyn til personer, der har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende, bør mundtlige retsmøder afholdes under anvendelse af de procedurer, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 ⁽¹⁾.
- (13) Medlemsstaterne bør fremme brugen af fjernkommunikationsteknologi. Med henblik på gennemførelsen af mundtlige retsmøder bør der indføres ordninger, således at de retter, som er kompetente for så vidt angår den europæiske småkravsprocedure, har adgang til hensigtsmæssig fjernkommunikationsteknologi med henblik på at sikre en retfærdig rettergang under hensyn til sagens særlige omstændigheder. I forbindelse med videokonference bør Rådets henstillinger om grænseoverskridende videokonferencer, som Rådet vedtog den 15. og 16. juni 2015, og arbejdet som led i europæisk e-justice tages i betragtning.
- (14) De potentielle omkostninger i forbindelse med retssagen kan spille en rolle i fordringshaverens afgørelse om at indlede en sag for retten. Ud over de øvrige omkostninger kan retsafgifterne afholde fordringshaveren fra at lægge sag an. For at sikre adgang til domstolsprøvelse i forbindelse med grænseoverskridende tvister om mindre krav, bør retsafgifter, der opkræves i en medlemsstat i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure, ikke være uforholdsmæssige i forhold til kravet og ikke være højere end de retsafgifter, der opkræves for nationale forenklede domstolsprocedurer i den pågældende medlemsstat. Dette bør imidlertid ikke forhindre opkrævning af rimelige mindsteretsafgifter, og det bør ikke berøre muligheden for, at der under de samme omstændigheder kan opkræves en særskilt afgift for enhver appel af en retsafgørelse truffet som led i den europæiske småkravsprocedure.
- (15) Ved anvendelsen af denne forordning bør retsafgifter, hvis beløbsstørrelse fastsættes efter national lov, omfatte afgifter og gebyrer, der skal betales til retten. De bør for eksempel ikke omfatte beløb, som overføres til tredjeparter under sagens behandling, såsom advokatsalærer, omkostninger til oversættelse, omkostninger til forkyndelse af dokumenter gennem andre enheder end en ret eller omkostninger betalt til sagkyndige eller vidner.
- (16) Effektiv adgang til domstolsprøvelse i hele Unionen er en vigtig målsætning. For at sikre en sådan effektiv adgang i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure bør der ydes retshjælp i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/8/EF ⁽²⁾.
- (17) Fordringshaveren bør ikke være forpligtet til at rejse til den medlemsstat, hvor retten, der behandler sagen, er beliggende for at betale retsafgifterne eller til at hyre en advokat hertil. For at sikre, at fordringshavere i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor retten, der behandler sagen, er beliggende, også har effektiv adgang til retssagen, bør medlemsstaterne som minimum tilbyde mindst en af de fjernbetalingsmetoder, der er omhandlet i denne forordning.
- (18) Det bør præciseres, at et retsforlig, som er godkendt af eller indgået for en ret som led i den europæiske småkravsprocedure, kan fuldbyrdes på samme måde som en retsafgørelse, der er truffet som led i den pågældende procedure.
- (19) For at minimere behovet for oversættelse og hermed forbundne omkostninger bør retten, når den udsteder en attest til fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i den europæiske småkravsprocedure, eller af et retsforlig, som er godkendt af eller indgået for en ret, som led i den europæiske småkravsprocedure på et andet sprog end rettens eget, gøre brug af den relevante sprogudgave af den formular til attesten, der findes i et dynamisk onlineformat på den europæiske e-justiceportal. I den forbindelse bør den have ret til at stole på rigtigheden af den oversættelse, der er til rådighed på nævnte portal. Eventuelle omkostninger til nødvendig oversættelse af teksten i attestens felter til fri tekst skal fordeles i henhold til national lov i rettens medlemsstat.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område (EFT L 174 af 27.6.2001, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art (EFT L 26 af 31.1.2003, s. 41).

- (20) Medlemsstaterne bør yde praktisk bistand til parterne vedrørende udfyldelse af de formularer, der stilles til rådighed i den europæiske småkravsprocedure. De bør desuden give generelle oplysninger om anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure og om, hvilke retter der har kompetence i forbindelse med den. Denne forpligtelse bør imidlertid ikke omfatte, at der ydes retshjælp eller juridisk bistand i form af en juridisk vurdering af en specifik sag. Medlemsstaterne bør frit kunne afgøre, hvordan den praktiske bistand og de generelle oplysninger mest hensigtsmæssigt stilles til rådighed, og det bør være op til medlemsstaterne at afgøre, hvilke organer der pålægges disse forpligtelser. Sådanne generelle oplysninger om anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure og om kompetente retter kan også gives i form af en henvisning til oplysninger i brochurer eller håndbøger, på nationale websteder eller på den europæiske e-justiceportal eller af relevante støtteorganisationer, f.eks. Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre.
- (21) Oplysningerne om retsafgifter og betalingsmetoder samt om myndigheder eller organisationer med kompetence til at yde praktisk bistand i medlemsstaterne bør gøres mere gennemsigtige og lettilgængelige på internettet. Med henblik herpå bør medlemsstaterne stille disse oplysninger til rådighed for Kommissionen, som på sin side bør sørge for, at de gøres offentligt tilgængelige og formidles bredt på enhver hensigtsmæssig måde, navnlig gennem den europæiske e-justiceportal.
- (22) Det bør præciseres i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 ⁽¹⁾, at hvis en tvist falder inden for anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure, bør denne procedure også kunne anvendes af en fordringshaver i en europæisk betalingspåkravsprocedure, hvis skyldneren har gjort indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav.
- (23) For yderligere at lette adgang til den europæiske småkravsprocedure bør anmodningsformularen ikke kun være tilgængelig ved de retter, der har kompetence med hensyn til den europæiske småkravsprocedure, men også være tilgængelig via hensigtsmæssige nationale websteder. Denne forpligtelse kan indfries ved hjælp af et link til den europæiske e-justiceportal på de relevante nationale websteder.

For at forbedre beskyttelsen af skyldneren bør de formularer, der er omhandlet i forordning (EF) nr. 861/2007, indeholde oplysninger om konsekvenserne for skyldneren, hvis vedkommende ikke bestrider kravet eller ikke deltager i et mundtligt retsmøde, hvortil vedkommende er indkaldt, navnlig hvad angår muligheden for, at skyldneren taber sagen, og retsafgørelsen tvangsfuldbyrdes, og at vedkommende pålægges at afholde sagsomkostningerne. Formularerne bør også indeholde oplysninger om det forhold, at den vindende part muligvis ikke kan få dækket sagsomkostningerne, hvis disse er unødvendige eller er uforholdsmæssige i forhold til kravets værdi.

- (24) For at formularerne for den europæiske småkravsprocedure og den europæiske betalingspåkravsprocedure holdes opdateret, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for så vidt angår ændringer af bilag I-IV til forordning (EF) nr. 861/2007 og for så vidt angår ændringer af bilag I-VII til forordning (EF) nr. 1896/2006. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (25) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og til TEUF, har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (26) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (27) Forordning (EF) nr. 861/2007 og (EF) nr. 1896/2006 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT L 399 af 30.12.2006, s. 1).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 861/2007 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse i grænseoverskridende sager som defineret i artikel 3 på det civil- og handelsretlige område, uanset rettens art, når værdien af et krav ikke overstiger 5 000 EUR på det tidspunkt, hvor anmodningsformularen modtages af den kompetente ret, eksklusivt alle renter, udgifter og udlæg. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (*acta jure imperii*).

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

- a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne
- b) formueforholdet mellem ægtefæller eller mellem parterne i et forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have virkninger svarende til et ægteskab
- c) underholdspligt, der er opstået i forbindelse med et familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab
- d) arv efter loven eller testamente, herunder underholdspligt som følge af dødsfald
- e) konkurs, akkord, og andre lignende ordninger
- f) social sikring
- g) voldgift
- h) ansættelsesret
- i) leje eller forpagtning af fast ejendom, bortset fra søgsmål vedrørende pengekrav, eller
- j) krænkelse af privatlivets fred og af individets rettigheder, herunder ærekrænkelser.«

2) Artikel 3, stk. 2 og 3, affattes således:

»2. Bopæl afgøres efter artikel 62 og 63 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 (*).

3. Det relevante tidspunkt for afgørelsen af, hvorvidt en sag er grænseoverskridende, er den dato, hvor den kompetente ret modtager anmodningsformularen.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).«

3) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 4, andet afsnit, tilføjes følgende punktum:

»Retten oplyser fordringshaveren om afvisningen og om, hvorvidt afvisningen kan appelleres.«

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Medlemsstaterne sikrer, at anmodningsformular A er tilgængelig ved alle de retter, hvor den europæiske småkravsprocedure kan indledes, og at den er tilgængelig på relevante nationale websteder.«

4) Artikel 5, stk. 1, erstattes af følgende:

»1. Den europæiske småkravsprocedure er en skriftlig procedure.

1a. Retten afholder kun et mundtligt retsmøde, hvis den finder, at det ikke er muligt at træffe en retsafgørelse på baggrund af det skriftlige bevismateriale, eller hvis en part anmoder herom. Retten kan afslå en sådan anmodning, hvis den ud fra sagens omstændigheder finder, at et mundtligt retsmøde ikke er nødvendigt for en retfærdig behandling af sagen. Afslaget begrundes skriftligt. Afslaget kan kun anfægtes i forbindelse med appel af selve retsafgørelsen.«

5) Artikel 8 affattes således:

»Artikel 8

Mundtligt retsmøde

1. Hvis et mundtligt retsmøde anses for nødvendigt i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1a, afholdes det ved at anvende enhver form for hensigtsmæssig fjernkommunikationsteknologi, såsom videokonference eller telekonference, når en sådan teknologi er tilgængelig for retten, medmindre anvendelse af sådan teknologi på grund af sagens særlige omstændigheder ikke er hensigtsmæssig med henblik på en retfærdig behandling af sagen.

Hvis den person, der skal afhøres, har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende, tilrettelægges denne persons deltagelse i et mundtligt retsmøde via videokonference, telekonference eller andre former for hensigtsmæssig fjernkommunikationsteknologi under anvendelse af de procedurer, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 (*).

2. En part, der er indkaldt til at være fysisk til stede ved et mundtligt retsmøde, kan anmode om, at der anvendes fjernkommunikationsteknologi, forudsat at retten råder over en sådan teknologi, med den begrundelse, at foranstaltningerne med henblik på at kunne være fysisk til stede, navnlig hvad angår de mulige omkostninger denne part pådrager sig, ville være uforholdsmæssige i forhold til kravet.

3. En part, der er indkaldt til at deltage i et mundtligt retsmøde via fjernkommunikationsteknologi, kan anmode om at være fysisk til stede ved dette retsmøde. Anmodningsformular A og svarformular C, der fastlægges efter proceduren i artikel 27, stk. 2, skal oplyse parterne om, at godtgørelse af eventuelle omkostninger, der afholdes af en part som følge af fysisk tilstedeværelse ved det mundtlige retsmøde efter anmodning fra denne part, er underlagt betingelserne i artikel 16.

4. Rettens afgørelse om en anmodning som omhandlet i stk. 2 og 3 kan kun anfægtes i forbindelse med appel af selve retsafgørelsen.

(*) Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område (EFT L 174 af 27.6.2001, s. 1).«

6) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

Bevisoptagelse

1. Retten bestemmer bevismidlerne og omfanget af den bevisoptagelse, der er nødvendig for rettens afgørelse, i henhold til de regler, der gælder for bevismidlers lovlighed. Den anvender den enkleste og mindst byrdefulde metode til bevisoptagelse.
2. Retten kan tillade bevisoptagelse ved skriftlige erklæringer fra vidner, sagkyndige eller parter.
3. Hvis bevisoptagelsen omfatter afhøring af den pågældende person, gennemføres denne afhøring i overensstemmelse med betingelserne i artikel 8.
4. Retten må kun optage bevis i form af forklaring fra sagkyndige eller mundtlig vidneforklaring, hvis det ikke er muligt at træffe retsafgørelsen på baggrund af andet bevismateriale.«

7) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

Bistand til parterne

1. Medlemsstaterne sørger for, at parterne har mulighed for at få både praktisk bistand til at udfylde formularerne og generelle oplysninger om anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure samt generelle oplysninger om, hvilke retter i den pågældende medlemsstat der har kompetence til at træffe en retsafgørelse som led i den europæiske småkravsprocedure. Denne bistand skal være gratis. Intet i dette stykke forpligter medlemsstaterne til at yde retshjælp eller juridisk bistand i form af en juridisk vurdering af en specifik sag.
2. Medlemsstaterne sørger for, at oplysninger om myndigheder eller organisationer med kompetence til at yde bistand, jf. stk. 1, er tilgængelige ved alle de retter, hvor den europæiske småkravsprocedure kan indledes, og er tilgængelige på relevante nationale websteder.«

8) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

Forkyndelse af dokumenter og øvrig skriftlig kommunikation

1. De dokumenter, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2 og 6, og retsafgørelser, der er truffet i overensstemmelse med artikel 7, forkyndes:
 - a) pr. post, eller
 - b) med elektroniske midler, hvis
 - i) sådanne midler er teknisk tilgængelige og tilladte i overensstemmelse med procedurereglerne i den medlemsstat, hvor den europæiske småkravsprocedure gennemføres, og hvis den part, over for hvilken et dokument skal forkyndes, har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, i overensstemmelse med procedurereglerne i nævnte medlemsstat, og
 - ii) den part, over for hvilken et dokument skal forkyndes, udtrykkeligt på forhånd har accepteret, at dokumenter kan forkyndes for vedkommende med elektroniske midler, eller i henhold til procedurereglerne i den medlemsstat, hvor denne part har bopæl eller sædvanligt opholdssted, er retligt forpligtet til at acceptere denne særlige forkyndelsesform.

Forkyndelsen attesteres ved et modtagelsesbevis, der angiver modtagelsesdatoen.

2. Al skriftlig kommunikation, der ikke er omhandlet i stk. 1, mellem retten og parterne eller øvrige personer, der er involveret i retssagen, foretages med elektroniske midler og attesteres ved et modtagelsesbevis, når sådanne midler er teknisk tilgængelige og tilladte i overensstemmelse med procedurereglerne i den medlemsstat, hvor den europæiske småkravsprocedure gennemføres, forudsat at parten eller personen på forhånd har accepteret sådanne kommunikationsmidler, eller at denne i henhold til procedurereglerne i den medlemsstat, hvor den pågældende part eller person har bopæl eller sædvanligt opholdssted, er retligt forpligtet til at acceptere sådanne kommunikationsmidler.

3. Ud over ethvert andet middel, der i henhold til medlemsstaternes procedureregler er til rådighed til at tilkendegive den forhåndsaccept, der kræves i henhold til stk. 1 og 2, til anvendelse af elektroniske midler, skal det være muligt at tilkendegive en sådan accept ved hjælp af anmodningsformular A og svarformular C.

4. Er det ikke muligt at foretage forkyndelse i overensstemmelse med stk. 1, kan forkyndelse ske på en af de måder, der er angivet i artikel 13 eller 14 i forordning (EF) nr. 1896/2006.

Er det ikke muligt at kommunikere i overensstemmelse med stk. 2, eller hvis det på grund af sagens særlige omstændigheder ikke er hensigtsmæssigt, kan kommunikationen foregå på enhver anden måde, der er tilladt i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den europæiske småkravsprocedure gennemføres.»

9) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 15a

Retsafgifter og betalingsmetoder

1. Retsafgifter, der opkræves i en medlemsstat i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure, må ikke være uforholdsmæssige og ikke være højere end de retsafgifter, der opkræves i forbindelse med nationale forenklede domstolsprocedurer i den pågældende medlemsstat.

2. Medlemsstaterne sikrer, at parterne har adgang til at betale retsafgifterne ved hjælp af fjernbetalingsmetoder, der giver parterne mulighed for også at foretage betalingen fra en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor retten er beliggende, ved at tilbyde mindst én af følgende betalingsmetoder:

- a) bankoverførsel
- b) betaling med kredit- eller betalingskort, eller
- c) direkte debitering af fordringshaverens bankkonto.»

10) Artikel 17, stk. 2, affattes således:

»2. Artikel 15a og 16 finder anvendelse på en eventuel appel.»

11) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

Prøvelse af retsafgørelser i særlige tilfælde

1. En skyldner, der ikke giver møde, har ret til at anmode om prøvelse af en retsafgørelse truffet som led i den europæiske småkravsprocedure ved den kompetente ret i den medlemsstat, hvor retsafgørelsen er truffet, hvis:

- a) anmodningsformularen ikke er forkyndt for skyldneren eller, hvis der er tale om et mundtligt retsmøde, skyldneren ikke er indkaldt til retsmødet i så god tid og på en sådan måde, at skyldneren har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller

- b) skyldneren var forhindret i at bestride kravet på grund af force majeure eller ekstraordinære omstændigheder, denne ikke selv var skyld i,

medmindre skyldneren undlod at anfægte retsafgørelsen, da vedkommende havde mulighed for at gøre det.

2. Fristen for at anmode om prøvelse er 30 dage. Den løber fra den dag, hvor skyldneren reelt fik kendskab til indholdet af retsafgørelsen, og hvor vedkommende havde mulighed for at reagere, og senest fra den dag, hvor der første gang blev truffet en fuldbyrdelsesforanstaltning, hvorved vedkommende helt eller delvist blev berøvet rådigheden over sine aktiver. Denne frist kan ikke forlænges.

3. Afviser retten anmodningen om prøvelse som omhandlet i stk. 1 under henvisning til, at der ikke foreligger nogen af de grunde til prøvelse, der er omhandlet i nævnte stykke, bevarer retsafgørelsen sin retskraft.

Finder retten, at prøvelse er berettiget af en af de grunde, der er omhandlet i stk. 1, kendes den retsafgørelse, der er truffet som led i den europæiske småkravsprocedure, for ugyldig. Fordringshaver mister dog ikke de fordele, der følger af afbrydelse af forældelsesfristerne, hvis en sådan afbrydelse finder anvendelse i henhold til national lov.»

12) Artikel 20, stk. 2, affattes således:

»2. På anmodning af en af parterne udsteder retten uden ekstra omkostninger en attest vedrørende en retsafgørelse truffet som led i den europæiske småkravsprocedure ved anvendelse af formular D, jf. bilag IV. Efter anmodning udsteder retten attesten til parten på et hvilket som helst andet af EU-institutionernes officielle sprog under anvendelse af den flersprogede dynamiske formular, der findes på den europæiske e-justiceportal. Intet i denne forordning forpligter retten til at tilvejebringe en oversættelse og/eller translitteration af teksten i attestens felter til fri tekst.«

13) Artikel 21, stk. 2, litra b), affattes således:

»b) den attest, der er omhandlet i artikel 20, stk. 2, og om nødvendigt en oversættelse heraf til det officielle sprog i fuldbyrdelsesstaten eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, til det officielle sprog eller et af de officielle sprog, der anvendes af retterne på det sted, hvor fuldbyrdelsen ønskes foretaget, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats lov, eller til et andet sprog, som fuldbyrdelsesstaten har angivet, at den kan acceptere.«

14) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 21a

Attestens sprog

1. Hver medlemsstat kan angive, hvilket andet eller hvilke andre af EU-institutionernes officielle sprog end dens eget eller dens egne den kan acceptere i forbindelse med den attest, der er omhandlet i artikel 20, stk. 2.

2. Enhver oversættelse af oplysninger om sagens realitet, der er indeholdt i attesten som omhandlet i artikel 20, stk. 2, oversættes af en person, der er beføjet til at foretage oversættelser i en af medlemsstaterne.«

15) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 23a

Retsforlig

Et retsforlig, som er godkendt af eller indgået for en ret som led i den europæiske småkravsprocedure, og som kan fuldbyrdes i den medlemsstat, hvor proceduren blev gennemført, anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat på samme betingelser som en retsafgørelse, der er truffet som led i den europæiske småkravsprocedure.

Bestemmelserne i kapitel III finder tilsvarende anvendelse på retsforlig.«

16) Artikel 25 affattes således:

»Artikel 25

Oplysninger, som medlemsstaterne skal forelægge

1. Senest den 13. januar 2017 meddeler medlemsstaterne Kommissionen:

- a) de retter, der er kompetente til at træffe en retsafgørelse som led i den europæiske småkravsprocedure
- b) de kommunikationsmidler, der accepteres i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure og står til rådighed for retterne, jf. artikel 4, stk. 1
- c) de myndigheder eller organisationer, der er kompetente til at yde praktisk bistand, jf. artikel 11
- d) de elektroniske forkyndelses- og kommunikationsmidler, der er teknisk tilgængelige og er tilladte i henhold til deres procedureregler, jf. artikel 13, stk. 1, 2 og 3, og de midler til tilkendegivelse af forhåndsaccept af anvendelse af elektroniske midler som krævet i artikel 13, stk. 1 og 2, der i givet fald står til rådighed i henhold til deres nationale lov
- e) de personer eller erhverv, der i givet fald er retligt forpligtede til at acceptere forkyndelse af dokumenter eller øvrig skriftlig kommunikation ved brug af elektroniske midler i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1 og 2
- f) de retsafgifter, der opkræves i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure, eller hvordan de beregnes, samt hvilke betalingsmetoder der accepteres i forbindelse med betaling af retsafgifter, jf. artikel 15a
- g) en eventuel hjemmel i deres procedureregler til appel af en retsafgørelse, jf. artikel 17, fristen for indgivelse af en sådan appel, og til hvilken ret appellen kan indgives
- h) procedurerne for anmodning om prøvelse, jf. artikel 18, og de retter, der er kompetente til at gennemføre en sådan prøvelse
- i) de sprog, som de accepterer, jf. artikel 21a, stk. 1, og
- j) de myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse, og de myndigheder, der er kompetente i forbindelse med anvendelsen af artikel 23.

Medlemsstaterne informerer Kommissionen om eventuelle senere ændringer af disse oplysninger.

2. Kommissionen gør de oplysninger, der meddeles i henhold til stk. 1, offentligt tilgængelige på enhver hensigtsmæssig måde, såsom den europæiske e-justiceportal.»

17) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

Ændring af bilagene

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27 vedrørende ændring af bilag I-IV.»

18) Artikel 27 affattes således:

»Artikel 27

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 26, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 13. januar 2016.

3. Den i artikel 26 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 26 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

19) Artikel 28 affattes således:

»Artikel 28

Revision

1. Senest den 15. juli 2022 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning, herunder en evaluering af, om:

- a) en yderligere forhøjelse af grænsen omhandlet i artikel 2, stk. 1, er hensigtsmæssig med henblik på at nå denne forordnings mål om at lette adgang til domstolsprøvelse for borgere og små og mellemstore virksomheder i grænseoverskridende sager, og
- b) en udvidelse af anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure, navnlig for så vidt angår lønkrav, er hensigtsmæssig for at lette adgang til domstolsprøvelse for arbejdstagere i grænseoverskridende arbejdsretlige tvister med deres arbejdsgiver, efter at have vurderet den fulde virkning af en sådan udvidelse.

Nævnte rapport ledsages om nødvendigt af lovgivningsmæssige forslag.

Med henblik herpå giver medlemsstaterne senest den 15. juli 2021 Kommissionen oplysninger om antallet af anmodninger i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure og antallet af anmodninger om fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet som led i den europæiske småkravsprocedure.

2. Senest den 15. juli 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om formidlingen af oplysninger i medlemsstaterne om den europæiske småkravsprocedure, og Kommissionen kan fremsætte henstillinger med hensyn til, hvordan kendskabet til denne procedure kan forbedres.«

Artikel 2

I forordning (EF) nr. 1896/2006 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 7, stk. 4, affattes således:

»4. Fordringshaveren kan i et tillæg til anmodningen meddele retten, hvilken af procedurerne i artikel 17, stk. 1, litra a) og b), vedkommende i givet fald anmoder om anvendelse af i forbindelse med kravet i den efterfølgende civile retssag, hvis skyldneren indgiver en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav.

I tillægget omhandlet i første afsnit kan fordringshaveren også meddele retten, at vedkommende modsætter sig overgang til civil retssag som omhandlet i artikel 17, stk. 1, litra a) eller b), hvis skyldneren gør indsigelse. Dette er ikke til hinder for, at fordringshaveren kan meddele retten denne oplysning på et senere tidspunkt, dog under alle omstændigheder inden påkravet udstedes.»

2) Artikel 17 affattes således:

»Artikel 17

Virkninger af indgivelsen af en indsigelse

1. Indgives der en indsigelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, fortsætter sagen ved de kompetente retter i udstedelsesstaten, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves. Sagen fortsætter i overensstemmelse med reglerne for:

a) den europæiske småkravsprocedure i forordning (EF) nr. 861/2007, hvis det er relevant, eller

b) en passende national civilretlig procedure.

2. Har fordringshaveren ikke meddelt, hvilken af procedurerne i stk. 1, litra a) og b), vedkommende anmoder om anvendelse af i forbindelse med kravet i den retssag, der følger i tilfælde af indsigelse, eller har fordringshaveren anmodet om, at den europæiske småkravsprocedure i forordning (EF) nr. 861/2007 anvendes i forbindelse med et krav, der ikke falder ind under nævnte forordnings anvendelsesområde, overgår retssagen til en passende national civilretlig procedure, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at en sådan overgang ikke foretages.

3. Har fordringshaveren forfulgt sit krav gennem den europæiske betalingspåkravsprocedure, er der intet i national lov, der berører hans stilling i en efterfølgende civil retssag.

4. Overgangen til civil retssag som omhandlet i stk. 1, litra a) og b), er underlagt loven i udstedelsesstaten.

5. Fordringshaveren underrettes om, hvorvidt skyldneren har indgivet en indsigelse, og om en eventuel overgang til civil retssag i henhold til stk. 1.»

3) Artikel 25, stk. 1, affattes således:

»1. Hvis retsafgifterne i forbindelse med en civil retssag som omhandlet i artikel 17, stk. 1, litra a) eller b), alt efter hvad der er relevant, i en medlemsstat svarer til eller er højere end dem, som finder anvendelse i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure, må de samlede retsafgifter i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure og den civile retssag, der følger i tilfælde af en indsigelse i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, ikke overstige disse retsafgifter uden en forudgående europæisk betalingspåkravsprocedure i den pågældende medlemsstat.

Der må ikke opkræves yderligere retsafgifter i en medlemsstat i forbindelse med den civile retssag, der følger i tilfælde af en indsigelse i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, litra a) eller b), alt efter hvad der er relevant, hvis retsafgifterne i forbindelse med sådanne retssager i den pågældende medlemsstat er lavere end dem, som finder anvendelse i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure.»

4) Artikel 30 affattes således:

»Artikel 30

Ændring af bilagene

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 31 vedrørende ændring af bilag I-VII.»

5) Artikel 31 affattes således:

»Artikel 31

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 30, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 13. januar 2016.
3. Den i artikel 30 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 30 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 14. juli 2017 med undtagelse af artikel 1, nr. 16), om ændring af artikel 25 i forordning (EF) nr. 861/2007, som anvendes fra den 14. januar 2017.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. december 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU, Euratom) 2015/2422
af 16. december 2015
om ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 254, stk. 1, og artikel 281, stk. 2,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 106a, stk. 1,

under henvisning til anmodning fra Domstolen,

under henvisning til udtalelser fra Europa-Kommissionen ⁽¹⁾,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾,

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Som følge af den gradvise udvidelse af Rettens kompetence siden dens oprettelse er Retten i dag stillet over for et konstant stigende antal sager.
- (2) Sagsbehandlingstiden synes på nuværende tidspunkt ikke at være acceptabel fra procesparternes synsvinkel, navnlig set i lyset af de krav, som er fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og i artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.
- (3) Den situation, som Retten befinder sig i, skyldes bl.a. stigningen i antallet og forskelligartetheden af Unionens institutioners, organers, kontorers og agenturers retsakter samt omfanget og kompleksiteten af de sager, som indbringes for Retten, navnlig inden for områderne konkurrence, statsstøtte og intellektuel ejendomsret.
- (4) Muligheden af at oprette specialretter som omhandlet i artikel 257 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) er ikke blevet taget op.
- (5) Der bør følgelig træffes passende foranstaltninger af organisatorisk, strukturel og proceduremæssig art, herunder navnlig en forøgelse af antallet af dommere, for at søge at løse denne situation. Anvendelse af den mulighed, der er fastsat i traktaterne, for at øge antallet af dommere i Retten, ville muliggøre en reduktion inden for kort tid både af antallet af verserende sager og af den uforholdsmæssigt langvarige sagsbehandlingstid ved Retten.
- (6) Under hensyntagen til udviklingen i Rettens arbejdsbyrde bør antallet af dommere fastsættes til 56 efter gennemførelsen af en trefaset procedure, hvorved der udnævnes to dommere efter forslag fra hver enkelt medlemsstat, idet der på intet tidspunkt må være mere end to dommere ved Retten, som er udnævnt efter forslag fra samme medlemsstat.

⁽¹⁾ Udtalelse af 30.9.2011 (EUT C 335, 16.11.2011, s. 20) og udtalelse af 12.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 23.6.2015 (EUT C 239 af 21.7.2015, s. 14). Europa-Parlamentets holdning af 28.10.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 3.12.2015.

- (7) Det i artikel 255 i TEUF omhandlede udvalg tager navnlig hensyn til kandidaternes uafhængighed, upartiskhed, fagkundskab og faglige og personlige egnethed.
- (8) Med henblik på hurtigt at mindske ophobningen af verserende sager bør yderligere 12 dommere tiltræde ved denne forordnings ikrafttræden.
- (9) I september 2016 bør beføjelserne til at træffe afgørelse i første instans i EU-personalesager og de syv dommerembeder ved Retten for EU-personalesager (»Personaleretten«) overføres til Retten på grundlag af den allerede bebudede lovgivningsmæssige anmodning fra Domstolen. I denne anmodning vil man behandle de nærmere ordninger vedrørende overførslen af Personalerettens syv dommerembeder, herunder personale og ressourcer.
- (10) I september 2019 bør de resterende ni dommere tiltræde. For at sikre omkostningseffektivitet bør dette ikke medføre ansættelse af yderligere referendarer eller andet assisterende personale. Tiltag til intern omorganisering inden for institutionen bør sikre en effektiv anvendelse af det eksisterende personale, som bør være det samme for alle dommere, medmindre Retten bestemmer andet i afgørelserne vedrørende sin interne organisation.
- (11) Det er meget vigtigt at sikre, at mænd og kvinder er ligeligt repræsenteret ved Retten. Med henblik på at nå dette mål bør delvise nybesættelser af dommerembederne ved Retten tilrettelægges på en sådan måde, at medlemsstaternes regeringer gradvist begynder at foreslå to dommere til den samme delvise nybesættelse og derfor bestræber sig på at vælge en kvinde og en mand, forudsat at de betingelser og procedurer, der er fastlagt i traktaterne, er overholdt.
- (12) Det er nødvendigt at tilpasse bestemmelserne i statuten for Den Europæiske Unions Domstol om den delvise nybesættelse af dommerembederne og generaladvokaternes embeder, der finder sted hvert tredje år, i overensstemmelse hermed.
- (13) Som Den Europæiske Unions Domstol allerede har bebudet, vil den som opfølgning på reformen af Retten forelægge årlige tal om sin judicielle virksomhed og om nødvendigt foreslå passende foranstaltninger. I anden og tredje fase af Rettens udvidelse vil der blive foretaget en vurdering af Rettens situation, hvilket eventuelt kan føre til visse tilpasninger, navnlig med hensyn til Domstolens administrative udgifter.
- (14) Protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol ændres således:

- 1) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

Ved den delvise nybesættelse af dommerembederne, der finder sted hvert tredje år, afgår halvdelen af dommerne. Hvis antallet af dommere er et ulige antal, er det antal af dommere, der afgår, skiftevis det antal, der er lige over halvdelen af antallet af dommere, og det antal, der er lige under halvdelen.

Stk. 1 finder ligeledes anvendelse ved den delvise nybesættelse af generaladvokaternes embeder, der finder sted hvert tredje år.»

2) Artikel 48 affattes således:

»Artikel 48

Retten består af:

- a) 40 dommere pr. 25. december 2015
- b) 47 dommere pr. 1. september 2016
- c) to dommere pr. medlemsstat pr. 1. september 2019.«.

Artikel 2

Embedsperioden for de yderligere dommere ved Retten, som skal udnævnes i henhold til artikel 48 i protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol, er som følger:

- a) Embedsperioden for seks af de 12 yderligere dommere, der skal udnævnes pr. 25. december 2015, udløber den 31. august 2016. Disse seks dommere udvælges ved, at seks medlemsstaters regeringer indstiller to dommere med henblik på den delvise nybesættelse af Rettens dommerembeder i 2016. Embedsperioden for de seks andre dommere udløber den 31. august 2019.
- b) Embedsperioden for tre af de syv yderligere dommere, der skal udnævnes pr. 1. september 2016, udløber den 31. august 2019. Disse tre dommere udvælges ved, at tre medlemsstaters regeringer indstiller to dommere med henblik på den delvise nybesættelse af Rettens dommerembeder i 2019. Embedsperioden for de fire andre dommere udløber den 31. august 2022.
- c) Embedsperioden for fire af de ni yderligere dommere, der skal udnævnes pr. 1. september 2019, udløber den 31. august 2022. Disse fire dommere udvælges ved, at fire medlemsstaters regeringer indstiller to dommere for den delvise nybesættelse af Rettens dommerembeder i 2022. Embedsperioden for de fem andre dommere udløber den 31. august 2025.

Artikel 3

1. Senest den 26. december 2020 udarbejder Domstolen en rapport, idet den benytter en ekstern rådgiver, til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om Rettens funktion.

Denne rapport skal navnlig omhandle Rettens effektivitet, nødvendigheden og effektiviteten af forøgelsen til 56 dommere, brugen og effektiviteten af ressourcerne og yderligere oprettelse af specialiserede afdelinger og/eller andre strukturelle ændringer.

Domstolen forelægger om fornødent lovgivningsmæssige anmodninger til ændring af dens statut i overensstemmelse hermed.

2. Senest 26. december 2017 udarbejder Domstolen en rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om mulige ændringer af kompetencefordelingen for præjudicielle afgørelser i henhold til artikel 267 i TEUF. Rapporten ledsages om fornødent af lovgivningsforslag.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. december 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/2423**af 16. december 2015****om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1215/2009 om exceptionelle handelsforanstaltninger for lande og territorier, der deltager i eller er knyttet til Den Europæiske Unions stabiliserings- og associeringsproces, og om suspension af anvendelsen heraf for så vidt angår Bosnien-Hercegovina**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 1215/2009 ⁽²⁾ omhandler asymmetrisk handelsliberalisering mellem EU og de vestbalkanske lande og territorier og indrømmer dem exceptionel og ubegrænset toldfri adgang til EU-markedet for næsten alle deres varer indtil den 31. december 2015.
- (2) Forordning (EF) nr. 1215/2009 giver ikke mulighed for midlertidigt at suspendere indrømmelsen af exceptionelle handelsforanstaltninger i tilfælde af modtagernes alvorlige og systematiske krænkelse af menneskerettighederne, herunder grundlæggende arbejdstagerrettigheder, af grundlæggende principper for demokrati og af retsstatsprincippet. Det er hensigtsmæssigt at indføre en sådan mulighed for at sikre, at der hurtigt kan træffes foranstaltninger i tilfælde af alvorlige og systematiske overtrædelser af menneskerettighederne, herunder grundlæggende arbejdstagerrettigheder, af grundlæggende principper for demokrati og af retsstatsprincippet i et af de lande og territorier, der deltager i eller er knyttet til Unionens stabiliserings- og associeringsproces.
- (3) I betragtning af forskellene i omfanget af toldliberaliseringen under de aftaleordninger, der er blevet udviklet mellem Unionen og alle deltagere i stabiliserings- og associeringsprocessen, og de præferencer, som er indrømmet i henhold til forordning (EF) nr. 1215/2009, er det hensigtsmæssigt at forlænge anvendelsesperioden for forordning (EF) nr. 1215/2009 indtil den 31. december 2020 for at give modtagerne af de exceptionelle handelsforanstaltninger og Unionen tilstrækkelig tid til eventuelt at tilpasse de præferencer, der indrømmes i henhold til forordning (EF) nr. 1215/2009, til dem, der er fastsat i stabiliserings- og associeringsaftalerne.
- (4) Forordning (EF) nr. 1215/2009 omhandler et globalt toldkontingent for indførsel til Unionen af vin med koderne 2204 21 93-2204 21 98 og 2204 29 93-2204 29 98 i den kombinerede nomenklatur (KN). Dette globale kontingent er tilgængeligt for alle de vestbalkanske lande og territorier med undtagelse af Montenegro, når deres individuelle vinkontingent er opbrugt, som fastsat i deres bilaterale stabiliserings- og associeringsaftaler. Protokollen om vin, der er aftalt med Montenegro, omfatter et vinkontingent kun for KN-kode ex 2204 10 og ex 2204 21, som det ikke har været i stand til at udnytte. Dette forhindrer reelt Montenegro i at få adgang til et toldfrit vinkontingent for varer, som ikke er omfattet af landets stabiliserings- og associeringsaftale. Med henblik på at sikre, at alle berørte vestbalkanske lande og territorier behandles på lige fod, er det hensigtsmæssigt at fastsætte, at Montenegro også skal gives adgang til det globale vinkontingent for varer henhørende under KN-kode 2204 29, uden at det er nødvendigt at opbruge dets individuelle kontingent.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.12.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 16.12.2015.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1215/2009 af 30. november 2009 om exceptionelle handelsforanstaltninger for lande og territorier, der deltager i eller er knyttet til Den Europæiske Unions stabiliserings- og associeringsproces (EUT L 328 af 15.12.2009, s. 1).

- (5) Siden lanceringen af stabiliserings- og associeringsprocessen er der blevet indgået stabiliserings- og associeringsaftaler med alle de berørte vestbalkanske lande og territorier med undtagelse af Kosovo ⁽¹⁾. I maj 2014 blev forhandlingerne om en stabiliserings- og associeringsaftale med Kosovo afsluttet, og aftalen blev undertegnet i oktober 2015.
- (6) Bosnien-Hercegovina blev anerkendt som et potentielt kandidatland til tiltrædelse af Unionen i 2003 og undertegnede den 16. juni 2008 en stabiliserings- og associeringsaftale (»stabiliserings- og associeringsaftalen«), hvori landet accepterer betingelserne for medlemskab af Unionen. En interimsaftale om handel og handelsanliggender med Bosnien-Hercegovina ⁽²⁾ (»interimsaftalen«) fandt anvendelse indtil den 31. maj 2015, og stabiliserings- og associeringsaftalen finder anvendelse fra den 1. juni 2015.
- (7) Bosnien-Hercegovina har dog endnu ikke accepteret at tilpasse handelsindrømmelserne i henhold til stabiliserings- og associeringsaftalen for at tage hensyn til den traditionelle præferencehandel mellem Kroatien og Bosnien-Hercegovina inden for den centraleuropæiske frihandelsaftale. Hvis en aftale om tilpasning af de handelsindrømmelser, der er fastsat i stabiliserings- og associeringsaftalen, på tidspunktet for vedtagelsen af denne forordning ikke er blevet undertegnet og ikke anvendes midlertidigt af Unionen og Bosnien-Hercegovina, bør de præferencer, som Bosnien-Hercegovina er blevet indrømmet, suspenderes fra den 1. januar 2016. Når Unionen og Bosnien-Hercegovina har undertegnet og midlertidigt anvender en aftale om tilpasning af handelsindrømmelserne i stabiliserings- og associeringsaftalen, bør disse præferencer genetableres —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 1215/2009 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2, stk. 1, tilføjes følgende litra:

- »d) at de i artikel 1 omhandlede lande og territorier afstår fra alvorlige og systematiske overtrædelser af menneskerettighederne, herunder grundlæggende arbejdstagerrettigheder, af grundlæggende principper for demokrati og af retsstatsprincippet.«.

2) Artikel 2, stk. 3, affattes således:

- »3. Hvis et land eller et territorium ikke overholder betingelserne i stk. 1, litra a), b) eller c), eller stk. 2, kan Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter helt eller delvis suspendere det berørte land eller territoriums berettigelse til at være modtager i henhold til denne forordning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 8, stk. 4.«

3) I artikel 7 tilføjes følgende litra:

- »c) hel eller delvis suspension af det berørte lands eller territoriums berettigelse til at være modtager i henhold til denne forordning, hvis dette land eller territorium ikke overholder betingelserne i artikel 2, stk. 1, litra d).«.

4) Artikel 10, stk. 1, indledningen, affattes således:

- »1. Fastslår Kommissionen, at der foreligger tilstrækkelige beviser på svig eller manglende administrativt samarbejde i forbindelse med kontrollen af oprindelsesdokumentationen, eller at der er en massiv forøgelse af eksporten til Unionen ud over det normale produktions- og eksportkapacitetsniveau eller en overtrædelse af

⁽¹⁾ Denne betegnelse indebærer ingen stillingtagen til Kosovos status, og den er i overensstemmelse med UNSCR 1244/1999 og ICJ's udtalelse om Kosovos uafhængighedserklæring.

⁽²⁾ Interimsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Bosnien-Hercegovina på den anden side om handel og handelsanliggender (EUT L 233 af 30.8.2008, s. 6).

bestemmelserne i artikel 2, stk. 1, litra a), b) eller c), fra de i artikel 1 omhandlede landes og territoriers side, kan den træffe foranstaltninger til hel eller delvis suspension af den i denne forordning fastsatte ordning for en periode på tre måneder, forudsat at den forinden:«.

5) Artikel 12, stk. 2 og 3, affattes således:

»Den anvendes indtil den 31. december 2020.«.

6) Bilag I, fodnote 5, affattes således:

»5) Adgang for vine med oprindelse i Montenegro til dette globale toldkontingent, for så vidt der er tale om varer henhørende under KN-kode 2204 21, er betinget af, at det individuelle toldkontingent i henhold til tillægsprotokollen om vin, der er indgået med Montenegro, er opbrugt. Dette individuelle toldkontingent er åbnet under løbenummer 09.1514.«.

Artikel 2

Anvendelsen af forordning (EF) nr. 1215/2009, for så vidt angår Bosnien-Hercegovina, suspenderes med virkning fra den 1. januar 2016.

Artikel 3

1. Uanset artikel 2 suspenderes anvendelsen af forordning (EF) nr. 1215/2009, for så vidt angår Bosnien-Hercegovina, ikke, hvis Unionen og Bosnien-Hercegovina før den 1. januar 2016 undertegner og midlertidigt anvender en aftale om tilpasning af stabiliserings- og associeringsaftalen og interimsaftalen for at tage hensyn til Kroatiens tiltrædelse af Den Europæiske Union.

2. Hvis den i stk. 1 omhandlede aftale om en tilpasning først undertegnes og anvendes midlertidigt den 1. januar 2016 eller derefter, finder forordning (EF) nr. 1215/2009 igen anvendelse, for så vidt angår Bosnien-Hercegovina, fra den dato, hvor en sådan aftale undertegnes og anvendes foreløbigt.

3. Kommissionen offentliggør en meddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende*, så snart den i stk. 1 omhandlede aftale om en tilpasning er blevet undertegnet.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2016.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. december 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/2424**af 16. december 2015****om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 om EF-varemærker og Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 2869/95 om de gebyrer, der skal betales til Harmoniseringskontoret for det indre marked (varemærker og mønstre)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 118, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 ⁽²⁾, som i 2009 blev kodificeret som Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 ⁽³⁾, skabte et varemærkebeskyttelsessystem, som er specifikt for Den Europæiske Union, og som indeholder bestemmelser om beskyttelse af varemærker på EU-plan, parallelt med beskyttelsen af varemærker i de enkelte medlemsstater i medfør af de nationale varemærkesystemer, som er harmoniseret ved Rådets direktiv 89/104/EØF ⁽⁴⁾, som blev kodificeret som Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF ⁽⁵⁾.
- (2) Som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden bør terminologien i forordning (EF) nr. 207/2009 ajourføres. Dette indebærer, at »EF-varemærker« ændres til »EU-varemærker«. For bedre at afspejle det faktiske arbejde, der udføres af »Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)« bør dets navn ændres til »Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret« (»kontoret«).
- (3) I forlængelse af Kommissionens meddelelse af 16. juli 2008 om en europæisk strategi for industriel ejendomsret har Kommissionen gennemført en omfattende evaluering af, hvordan varemærkesystemet fungerer i Europa som helhed, på EU-plan og på nationalt plan samt de indbyrdes forbindelser mellem disse.
- (4) I sine konklusioner af 25. maj 2010 vedrørende den kommende revision af varemærkeordningen i Den Europæiske Union opfordrede Rådet Kommissionen til at forelægge forslag til revision af forordning (EF) nr. 207/2009 og direktiv 2008/95/EF.
- (5) De erfaringer, der er gjort siden oprettelsen af EF-varemærkesystemet, har vist, at virksomheder i Unionen og fra tredjelande har accepteret systemet, som er blevet et vellykket og holdbart supplement og alternativ til beskyttelsen af varemærker på medlemsstatsplan.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 25.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 10.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 15.12.2015.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299 af 8.11.2008, s. 25).

- (6) Nationale varemærker er ikke desto mindre stadig nødvendige for de virksomheder, som ikke ønsker at beskytte deres varemærker på EU-plan, eller som ikke er i stand til at opnå EU-dækkende beskyttelse, selv om der ikke er problemer vedrørende den nationale beskyttelse. Det bør overlades til den enkelte, der søger om varemærkebeskyttelse, at beslutte, om der kun søges beskyttelse af et nationalt varemærke i en eller flere medlemsstater eller kun af et EU-varemærke eller af begge dele.
- (7) Mens evalueringen af, hvordan EF-varemærkesystemet som helhed fungerer, bekræftede, at mange aspekter af systemet, herunder de grundlæggende principper, som det er baseret på, har bevist deres egnethed i det lange løb og fortsat opfylder erhvervslivets behov og forventninger, konkluderede Kommissionen i sin meddelelse »Et indre marked for intellektuelle ejendomsrettigheder« af 24. maj 2011, at det er nødvendigt at modernisere varemærkesystemet i Unionen ved at gøre det mere effektivt og konsistent i sin helhed og tilpasse det internettidsalderen.
- (8) Sideløbende med forbedringerne og ændringerne af EU-varemærkesystemet bør de nationale varemærkelove og -praksisser harmoniseres yderligere og bringes i overensstemmelse med EU-varemærkesystemet i det omfang, det er nødvendigt for så vidt muligt at skabe lige vilkår for registrering og beskyttelse af varemærker i hele Unionen.
- (9) For at muliggøre mere fleksibilitet og samtidig også opnå større retssikkerhed med hensyn til metoderne til varemærkers gengivelse bør definitionen af et EU-varemærke ikke længere omfatte et krav om grafisk gengivelse. Det bør være tilladt at gengive et tegn på enhver passende måde under anvendelse af alment tilgængelig teknologi og således ikke nødvendigvis med grafiske midler, så længe gengivelsen er klar, præcis, selvstændig, let tilgængelig, forståelig, varig og objektiv.
- (10) Forordning (EF) nr. 207/2009 giver i øjeblikket ikke oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser samme grad af beskyttelse som andre EU-retlige instrumenter. Det er derfor nødvendigt at præcisere de absolutte hindringer for registrering, hvad angår oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, og sikre, at sådanne absolutte hindringer for registrering er fuldt ud i overensstemmelse med relevant EU-lovgivning og national ret, som giver beskyttelse af disse intellektuelle ejendomsrettigheder. For at sikre overensstemmelse med anden EU-lovgivning bør omfanget af disse absolutte hindringer udvides til også at omfatte beskyttede traditionelle benævnelser for vin og garanterede traditionelle specialiteter.
- (11) For at opretholde en stærk beskyttelse af rettigheder til oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, der er beskyttet på EU-plan og på nationalt plan, er det nødvendigt at præcisere, at disse rettigheder giver en person adgang til i henhold til den relevante lovgivning at modsætte sig en senere ansøgning om registrering af et EU-varemærke, uanset om disse rettigheder også udgør hindringer, som undersøgeren *ex officio* skal tage hensyn til.
- (12) For at opnå retssikkerhed og fuld overensstemmelse med prioritetsprincippet, i henhold til hvilket et registreret ældre varemærke har forrang for senere registrerede varemærker, er det nødvendigt at fastsætte, at håndhævelsen af rettigheder, der er knyttet til et EU-varemærke, ikke bør berøre indehaverrettigheder, der er erhvervet inden EU-varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato. Dette er i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder af 15. april 1994.
- (13) Der kan opstå usikkerhed om varernes eller tjenesteydelsernes handelsmæssige oprindelse, når en virksomhed bruger samme eller et tilsvarende tegn som et handelsnavn på en sådan måde, at der skabes en forbindelse mellem virksomheden, der bærer navnet, og de pågældende varer eller tjenesteydelser fra denne virksomhed. Krænkelse af et EU-varemærke bør derfor også omfatte anvendelse af tegnet som handelsnavn eller lignende betegnelse, når anvendelsen sker med henblik på at adskille varer eller tjenesteydelser.
- (14) For at opnå retssikkerhed og fuld overensstemmelse med særlig EU-lovgivning er det hensigtsmæssigt at fastsætte, at indehaveren af et EU-varemærke bør have ret til at forbyde tredjemand at bruge et tegn i en sammenlignende reklame, når denne sammenlignende reklame er i strid med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 21).

- (15) For at styrke varemærkebeskyttelsen og bekæmpe forfalskning mere effektivt og i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), navnlig artikel V i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) om transitfrihed og med hensyn til generiske lægemidler »erklæringen om TRIPS-aftalen og folkesundhed«, der blev vedtaget af WTO-ministerkonferencen i Doha den 14. november 2001, bør indehaveren af et EU-varemærke have ret til at forhindre, at tredjemand i erhvervsmæssigt øjemed fører varer ind i Unionen, uden at disse overgår til fri omsætning dér, hvis sådanne varer kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk eller i det væsentlige er identisk med det EU-varemærke, der er registreret for sådanne varer.
- (16) Med henblik herpå bør det være tilladt for EU-varemærkeindehavere at forhindre indførsel af krænkende varer og placering heraf i alle toldsituationer, herunder transit, omladning, oplagring, frizoner, midlertidig opbevaring, aktiv forædling eller midlertidig indførsel, også når sådanne varer ikke er bestemt til at blive markedsført i Unionen. Ved udførelsen af toldkontroller bør toldmyndighederne anvende de beføjelser og procedurer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013⁽¹⁾, også på anmodning af rettighedshaverne. Toldmyndighederne bør navnlig udføre den relevante kontrol på grundlag af risikoanalyse-kriterier.
- (17) For at forlige behovet for at sikre en effektiv håndhævelse af varemærkerettigheder med behovet for at undgå hindringer for den frie handel med lovlige varer bør EU-varemærkeindehaverens rettigheder bortfalde, hvis klarereren eller ihændeageren af varerne under den efterfølgende retssag ved den EU-varemærkedomstol, der er kompetent til at træffe en materiel afgørelse om, hvorvidt EU-varemærket er blevet krænkede, kan bevise, at indehaveren af EU-varemærket ikke har ret til at forbyde markedsføringen af varerne i det endelige bestemmelsesland.
- (18) Artikel 28 i forordning (EU) nr. 608/2013 fastsætter, at en rettighedshaver er erstatningsansvarlig over for ihændeageren af varerne, hvis det bl.a. senere fastslås, at de pågældende varer ikke krænkede en intellektuel ejendomsrettighed.
- (19) Der bør træffes hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på at sikre en smidig transit af generiske lægemidler. Hvad angår internationale fællesnavne (INN) som globalt anerkendte generiske navne for aktive stoffer i farmaceutiske præparater, er det afgørende at tage behørigt hensyn til de eksisterende begrænsninger af EU-varemærkerettighedernes virkning. Indehaveren af et EU-varemærke bør derfor ikke have ret til at forhindre tredjemand i at bringe varer ind i Unionen, uden at disse overgår til fri omsætning dér, baseret på ligheder mellem det pågældende INN for det virksomme stof i lægemidlerne og varemærket.
- (20) For at give indehavere af EU-varemærker mulighed for at bekæmpe forfalskning mere effektivt, bør de have ret til at forbyde anbringelse af et krænkende mærke på varer og forberedende handlinger, der udføres forud for anbringelsen.
- (21) De enerettigheder, der er knyttet til et EU-varemærke, bør ikke give indehaveren ret til at forbyde tredjemands brug af tegn eller angivelser, der anvendes på loyal vis og således i overensstemmelse med god markedsføringsskik. For i tilfælde af konflikt at skabe lige vilkår for handelsnavne og EU-varemærker i betragtning af, at handelsnavne regelmæssigt gives ubegrænset beskyttelse i forhold til yngre varemærker, bør en sådan anvendelse kun anses for at omfatte anvendelse af tredjemands personnavn. Den bør endvidere i almindelighed tillade anvendelsen af deskriptive eller ikkedistinktive tegn eller angivelser. Indehaveren bør desuden ikke have ret til at forhindre den loyale og redelige brug af EU-varemærket med henblik på at identificere eller henvise til de pågældende varer eller tjenesteydelser som værende indehaverens varer eller tjenesteydelser. Tredjemands anvendelse af et varemærke med henblik på at henlede forbrugernes opmærksomhed på videresalg af ægte varer, der oprindeligt blev solgt af eller med samtykke fra indehaveren af EU-varemærket i Unionen, bør anses for loyale, så længe den samtidig er i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Tredjemands anvendelse af et varemærke med henblik på kunstneriske udtryk bør anses for loyale, så længe den samtidig er i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Desuden bør denne forordning anvendes på en måde, som sikrer fuld respekt for de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, navnlig ytringsfriheden.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013 af 12. juni 2013 om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1383/2003 (EUT L 181 af 29.6.2013, s. 15).

- (22) For at opnå retssikkerhed og beskytte lovligt erhvervede varemærkerettigheder er det hensigtsmæssigt og nødvendigt — med forbehold af princippet om, at det yngre varemærke ikke kan håndhæves over for det ældre varemærke — at fastsætte, at indehavere af EU-varemærker ikke bør have ret til at modsætte sig brugen af et yngre varemærke, hvis dette yngre varemærke er erhvervet på et tidspunkt, hvor det ældre varemærke ikke ville kunne håndhæves over for det yngre varemærke.
- (23) Af rimelighedshensyn og af hensyn til retssikkerheden bør anvendelsen af et EU-varemærke i en form, der ved enkeltheder, som ikke forandrer varemærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det er registreret, være tilstrækkelig til at bevare de tilknyttede rettigheder, uanset om varemærket i den form, hvori det bruges, også er registreret.
- (24) I lyset af den gradvise tilbagegang og det ubetydelige antal EU-varemærkeansøgninger, der indgives til medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, bør det kun være muligt at indgive en EU-varemærkeansøgning til kontoret.
- (25) EU-varemærkebeskyttelse tildeles i relation til bestemte varer eller tjenester, hvis karakter og antal bestemmer omfanget af den beskyttelse, som varemærkeindehaveren får. Det er derfor afgørende at fastsætte regler for bestemmelse og klassificering af varer og tjenesteydelser i forordning (EF) nr. 207/2009 og af hensyn til retssikkerheden og god forvaltningsskik at kræve, at de varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges om varemærkebeskyttelse, identificeres af ansøgeren med tilstrækkelig klarhed og præcision til, at de kompetente myndigheder og erhvervsdrivende alene på grundlag af ansøgningen kan bestemme omfanget af den beskyttelse, der er ansøgt om. Anvendelsen af generelle betegnelser bør fortolkes således, at den kun omfatter alle de varer og tjenesteydelser, som tydeligt er omfattet af betegnelserne i deres bogstavelige forstand. Indehavere af EU-varemærker, som på grund af kontorets tidligere praksis er registreret for en hel klasseoverskrift i Niceklassifikationen, bør have mulighed for at tilpasse deres liste over varer og tjenesteydelser for at sikre, at indholdet af registret opfylder kravene om klarhed og præcision i henhold til retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol.
- (26) Det er hensigtsmæssigt at strømline ordningen med EU-varemærkesøgninger og nationale varemærkesøgninger ved at undgå unødige forsinkelser i registreringen af et EU-varemærke og at gøre den mere fleksibel i forhold til brugernes behov og ønsker ved også at gøre søgningen efter EU-varemærker frivillig. De frivillige EU-varemærkesøgninger og de frivillige nationale varemærkesøgninger bør suppleres ved at give adgang til altomfattende, hurtige og effektive søgemaskiner, der frit kan benyttes af offentligheden inden for rammerne af samarbejdet mellem kontoret og medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret, herunder Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret.
- (27) Som et supplement til de eksisterende bestemmelser om EF-kollektivmærker og for at afhjælpe den nuværende ubalance mellem nationale systemer og EU-varemærkesystemet er det nødvendigt at tilføje en række særlige bestemmelser med henblik på at yde beskyttelse til EU-certificeringsmærker, som giver et certificeringsinstitut eller en certificeringsorganisation mulighed for at tillade, at deltagerne i certificeringsordningen anvender mærket som et tegn på, at deres varer eller tjenesteydelser opfylder certificeringskravene.
- (28) Erfaringerne med det nuværende EU-varemærkesystem har vist, at der er potentiale for forbedringer af visse aspekter af proceduren. Derfor bør der træffes visse foranstaltninger for at forenkle og fremskynde procedurerne, hvis det er relevant, og for at styrke retssikkerheden og den retlige forudsigelighed, hvis det er nødvendigt.
- (29) Af hensyn til retssikkerheden og for at skabe større gennemsigtighed er det hensigtsmæssigt klart at definere alle kontorets opgaver, herunder dem, der ikke vedrører forvaltning af EU-varemærkesystemet.
- (30) Med henblik på at fremme konvergensen med hensyn til praksis og udvikle fælles redskaber er det nødvendigt at etablere passende rammer for samarbejdet mellem kontoret og medlemsstaternes kontorer for industriel ejendomsret, herunder Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, ved at definere de vigtigste samarbejdsområder, og give kontoret mulighed for at koordinere relevante fælles projekter af interesse for Unionen og medlemsstaterne og finansiere disse projekter op til et maksimumbeløb. Disse samarbejdsaktiviteter bør være til gavn for virksomheder, der anvender varemærkesystemer i Europa. For brugerne af den EU-ordning, der er fastsat i denne forordning, bør projekterne, navnlig databaserne til søgning og høring, tilvejebringe yderligere, omfattende, effektive redskaber, der er gratis, for at opfylde de specifikke krav, der følger af EU-varemærkets enhedskarakter.

- (31) I det omfang det er nødvendigt, bør visse principper i forbindelse med kontorets forvaltning tilpasses den fælles tilgang til decentrale EU-agenturer, som blev vedtaget af Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen i juli 2012.
- (32) For at øge retssikkerheden og gennemsigtigheden er det nødvendigt at ajourføre en række bestemmelser om kontorets organisation og funktionsmåde.
- (33) Det er ønskeligt at fremme en mindelig, hurtig og effektiv tvistbilæggelse ved at lade kontoret oprette et mæglingscenter, hvis tjenester kan benyttes af enhver person med henblik på at opnå en mindelig bilæggelse af tvister vedrørende EU-varemærker og EF-design ved gensidig overenskomst.
- (34) Oprettelsen af EU-varemærkesystemet har medført øgede finansielle byrder for de centrale kontorer for industriel ejendomsret og andre myndigheder i medlemsstaterne. De ekstra udgifter vedrører såvel behandling af et større antal indsigelses- og ugyldighedssager, der involverer EU-varemærker, eller som anlægges af indehavere af sådanne varemærker, som oplysningsaktiviteter forbundet med EU-varemærkesystemet og aktiviteter, der skal sikre håndhævelsen af EU-varemærkerettigheder. Det bør derfor sikres, at kontoret kompenserer for en del af de udgifter, medlemsstaterne afholder i forbindelse med den rolle, de spiller i at få EU-varemærkesystemet til at fungere gnidningsfrit. Betalingen af en sådan kompensation bør være betinget af, at medlemsstaterne indgiver relevante statistiske oplysninger. Kompensationen for udgifter bør ikke være af et sådant omfang, at den medfører et budgetunderskud for kontoret.
- (35) Af hensyn til en forsvarlig økonomisk forvaltning bør kontorets akkumulering af store budgetoverskud undgås. Dette bør ikke være til hinder for, at kontoret opretholder en finansiell reserve, der dækker et år af dets driftsudgifter, for at sikre kontinuiteten i sit arbejde og udførelsen af sine opgaver. Denne reserve bør kun anvendes til at sikre kontinuiteten i kontorets opgaver som fastsat i denne forordning.
- (36) I betragtning af den afgørende betydning af størrelsen af de gebyrer, der skal betales til kontoret, for at EU-varemærkesystemet kan fungere og dets forbindelse som supplement til de nationale varemærkesystemer, er det nødvendigt at fastsætte størrelsen af disse gebyrer direkte i forordning (EF) nr. 207/2009 i form af et bilag. Gebyrernes størrelse bør fastsættes på et niveau, der sikrer: for det første at indtægterne, de giver, i princippet er tilstrækkelige til, at kontorets budget balancerer, for det andet at EU-varemærkesystemet og de nationale varemærkesystemer kan eksistere parallelt og supplere hinanden, idet der også tages hensyn til størrelsen af det marked, der dækkes af EU-varemærket, og de små og mellemstore virksomheders behov, og for det tredje at EU-varemærkeindehavernes rettigheder håndhæves effektivt i medlemsstaterne.
- (37) Forordning (EF) nr. 207/2009 tillægger Kommissionen beføjelse til at vedtage gennemførelsesbestemmelser til nævnte forordning. Som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden bør de beføjelser, Kommissionen har fået tillagt i henhold til forordning (EF) nr. 207/2009, bringes i overensstemmelse med artikel 290 og 291 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Som følge heraf er det også nødvendigt at inkorporere visse regler, der i øjeblikket er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 ⁽¹⁾, (EF) nr. 2869/95 ⁽²⁾ og (EF) nr. 216/96 ⁽³⁾, i teksten til forordning (EF) nr. 207/2009. Forordning (EF) nr. 2868/95 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed, og forordning (EF) nr. 2869/95 bør ophæves.
- (38) I det omfang de beføjelser, Kommissionen har fået tillagt i henhold til forordning (EF) nr. 207/2009, skal bringes i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, er det navnlig vigtigt, at Kommissionen foretager relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303 af 15.12.1995, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2869/95 af 13. december 1995 om de gebyrer, der skal betales til Harmoniseringskontoret for det indre marked (varemærker og mønstre) (EFT L 303 af 15.12.1995, s. 33).

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 216/96 af 5. februar 1996 om fastsættelse af forretningsordenen for appelkamrene ved Harmoniseringskontoret for Det Indre Marked (varemærker og mønstre) (EFT L 28 af 6.2.1996, s. 11).

- (39) For at sikre, at kontoret foretager en effektiv og hurtig behandling og registrering af EU-varemærkeansøgninger efter procedurer, der er gennemsigtige, grundige, retfærdige og rimelige, bør beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår fastsættelse af de nærmere bestemmelser om procedurerne for indgivelse og behandling af en indsigelse og procedurerne for ændring af en ansøgning.
- (40) For at sikre, at et EU-varemærke kan erklæres fortabt eller ugyldigt på en effektiv måde ved hjælp af gennemsigtige, grundige, retfærdige og rimelige procedurer, bør beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår fastsættelse af procedurerne for fortabelse og ugyldighed.
- (41) For at muliggøre en effektiv og fuldstændig gennemgang af kontorets afgørelser ved appelkamrene ved hjælp af en gennemsigtig, grundig, retfærdig og rimelig procedure, som tager hensyn til principperne i forordning (EF) nr. 207/2009, bør beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår fastsættelse af det formelle indhold af klagen, proceduren for indgivelse og behandling af klagen, det formelle indhold og formen af appelkammerets afgørelser og tilbagebetaling af klagegebyrer.
- (42) For at sikre en gnidningsløs og effektiv drift af EU-varemærkesystemet bør beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår præcisering af kravene til og de detaljerede ordninger for mundtlig forhandling og bevisoptagelse, de detaljerede ordninger for bekendtgørelse, kommunikationsmidler og de formularer, der skal benyttes af sagens parter, reglerne for beregning og varighed af frister, procedurerne for tilbagekaldelse af en afgørelse eller annullering af en indførelse i registret, de detaljerede ordninger for genoptagelse af sager samt de nærmere bestemmelser om repræsentation for kontoret.
- (43) For at sikre en effektiv organisation af appelkamrene bør beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår fastsættelse af de nærmere bestemmelser om organisationen af appelkamrene.
- (44) For at sikre en effektiv registrering af internationale varemærker på en måde, der er i fuld overensstemmelse med reglerne i protokollen til Madridarrangementet om den internationale registrering af varemærker, bør beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår fastsættelse af de nærmere bestemmelser om procedurerne for indgivelse og behandling af en indsigelse, herunder de nødvendige meddelelser, der skal gives til Verdensorganisationen for Intellectuel Ejendomsret (WIPO), og de nærmere bestemmelser om proceduren for internationale registreringer, der er baseret på en basisansøgning eller -registrering vedrørende et kollektivmærke, certificeringsmærke eller garantimærke.
- (45) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser, for så vidt angår præcisering af de nærmere bestemmelser om ansøgninger, anmodninger, certifikater, påberåbelser, regler, meddelelser og ethvert andet dokument i henhold til de relevante proceduremæssige krav, der er fastsat i denne forordning, samt, for så vidt angår maksimalsatserne for de omkostninger, der er nødvendige i forbindelse med sagen, og som faktisk er afholdt, de nærmere bestemmelser om bekendtgørelser i EU-varemærketidende og kontorets meddelelsesblad, de detaljerede ordninger for udveksling af oplysninger mellem kontoret og de nationale myndigheder, de nærmere bestemmelser om oversættelse af dokumentation i skriftlige sager, de nøjagtige typer af afgørelser, der skal træffes af et enkelt medlem af indsigelses- eller annullationsafdelingerne, de nærmere bestemmelser om meddelelsesforpligtelsen i henhold til Madridprotokollen samt de detaljerede krav vedrørende begæringen om territorial udstrækning fremsat efter den internationale registrering. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (46) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (47) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽¹⁾ og afgav udtalelse den 11. juli 2013.
- (48) Forordning (EF) nr. 207/2009 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 207/2009 foretages følgende ændringer:

- 1) I titlen ændres »EF-varemærker« til »EU-varemærker«.
- 2) I hele forordningen ændres ordet »EF-varemærker« til »EU-varemærker«, og de nødvendige grammatiske ændringer foretages.
- 3) I hele forordningen ændres ordet »EF-varemærkedomstol« til »EU-varemærkedomstol«, og de nødvendige grammatiske ændringer foretages.
- 4) I hele forordningen ændres ordet »EF-fællesmærke« til »EU-kollektivmærke«, og de nødvendige grammatiske ændringer foretages.
- 5) I hele forordningen, undtagen i de i nr. 2), 3) og 4) omhandlede tilfælde, ændres ordene »Fællesskabet«, »Det Europæiske Fællesskab« og »De Europæiske Fællesskaber« til »Unionen«, og i sammensætninger »fællesskabs« til »unions«, og de nødvendige grammatiske ændringer foretages.
- 6) I hele forordningen ændres udtrykket »præsidenten for Harmoniseringskontoret« og alle henvisninger til denne præsident til »administrerende direktør for kontoret« eller »administrerende direktør«, alt efter tilfældet, og de nødvendige grammatiske ændringer foretages; i hele forordningen ændres udtrykket »Harmoniseringskontoret« til »kontoret«, og de nødvendige grammatiske ændringer foretages.
- 7) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

Kontoret

1. Herved oprettes Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (»kontoret«).
 2. Alle henvisninger i EU-retten til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) læses som henvisninger til kontoret.«
- 8) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

Tegn, der kan udgøre et EU-varemærke

Et EU-varemærke kan bestå af alle tegn, navnlig ord, herunder personnavne, eller afbildninger, bogstaver, tal, farver, varens eller emballagens form eller lyde, for så vidt disse tegn er egnede til at:

- a) adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders, og
- b) blive gengivet i registret over EU-varemærker (»registret«) på en måde, der gør det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den klare og præcise genstand for den beskyttelse, som dets indehaver indrømmes.«

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

9) Artikel 7, stk. 1, ændres således:

a) Litra e) affattes således:

»e) tegn, som udelukkende består af

- i) formen eller en anden egenskab, der følger af varernes egen karakter
- ii) formen eller en anden egenskab ved varer, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat
- iii) formen eller en anden egenskab, der giver varerne en væsentlig værdi«.

b) Litra j) og k) affattes således:

- »j) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller national ret eller internationale aftaler, i hvilke Unionen eller den pågældende medlemsstat er part, og som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser
- k) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller internationale aftaler, i hvilke Unionen er part, og som giver beskyttelse af traditionelle benævnelser for vin«.

c) Følgende litraer tilføjes:

- »l) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller internationale aftaler, i hvilke Unionen er part, og som giver beskyttelse af garanterede traditionelle specialiteter
- m) varemærker, der består af eller i deres væsentlige elementer gengiver en ældre plantesortsbetegnelse, der er registreret i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller national ret eller internationale aftaler, i hvilke Unionen eller den pågældende medlemsstat er part, og som giver beskyttelse af plantesortsrettigheder, og som vedrører plantesorter af samme eller nært beslægtede arter.«

10) Artikel 8 ændres således:

a) Følgende stykke indsættes:

»4a. Hvis en person, der i henhold til den relevante lovgivning er berettiget til at udøve de rettigheder, som hidrører fra en oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til EU-lovgivningen eller national ret, som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser:

- i) allerede er indgivet en ansøgning om en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller national ret før datoen for ansøgning om registrering af EU-varemærket eller datoen for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, med forbehold af dets senere registrering
- ii) denne oprindelsesbetegnelse eller geografiske betegnelse giver ret til at forbyde brugen af et yngre varemærke.«

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Hvis indehaveren af et registreret ældre varemærke efter stk. 2 rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis det er identisk med eller ligner det ældre varemærke, uanset om de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er ansøgt, er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når der, hvis det drejer sig om et ældre EU-varemærke, er tale om et i Unionen velkendt varemærke, eller, hvis det drejer sig om et ældre nationalt varemærke, er tale om et i den pågældende medlemsstat velkendt varemærke, og brugen af det varemærke, der søges registreret, uden rimelig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.«

11) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

Rettigheder knyttet til et EU-varemærke

1. Registrering af et EU-varemærke giver indehaveren en eneret.
2. Med forbehold af indehaverrettigheder erhvervet inden EU-varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato kan indehaveren af det pågældende EU-varemærke forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når:
 - a) tegnet er identisk med EU-varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med dem, for hvilke EU-varemærket er registreret
 - b) tegnet er identisk med eller ligner EU-varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med eller ligner de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket
 - c) tegnet er identisk med eller ligner EU-varemærket, uanset om det anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, der er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke EU-varemærket er registreret, når varemærket er velkendt i Unionen, og brugen af dette tegn uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af EU-varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.
3. Navnlig følgende kan forbydes i medfør af stk. 2:
 - a) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage
 - b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under tegnet
 - c) at importere eller eksportere varerne under tegnet
 - d) at anvende tegnet som handels- eller firmanavn eller en del af et handels- eller firmanavn
 - e) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed
 - f) at anvende tegnet i sammenlignende reklame på en måde, der er i strid med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF (*).
4. Med forbehold af indehaverrettigheder erhvervet inden EU-varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato kan indehaveren af det pågældende EU-varemærke også forbyde tredjemand at bringe varer ind i Unionen i erhvervsmæssigt øjemed, uden at disse overgår til fri omsætning dér, hvis sådanne varer, herunder emballage, kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk med det EU-varemærke, der er registreret for sådanne varer, eller som, for så vidt angår dets væsentligste aspekter, ikke kan skelnes fra dette varemærke.

Den ret, som EU-varemærkeindehaveren har i henhold til første afsnit, bortfalder, hvis der under sagen, der skal fastlægge, om EU-varemærket er blevet krænket, iværksat i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013 (**) om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, fremlægges dokumentation af klareren eller ihændeageren af varerne for, at indehaveren af EU-varemærket ikke har ret til at forbyde markedsføring af varerne i det endelige bestemmelsesland.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 21).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013 af 12. juni 2013 om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1383/2003 (EUT L 181 af 29.6.2013, s. 15).«

12) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 9a

Ret til at forbyde forberedende handlinger vedrørende brug af emballage eller andre midler

Hvis der er risiko for, at emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt, kan blive anvendt i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og denne anvendelse vil udgøre en krænkelse af EU-varemærkeindehaverens rettigheder i henhold til artikel 9, stk. 2 og 3, har indehaveren af det pågældende varemærke ret til at forbyde følgende handlinger, hvis de udføres i erhvervsmæssigt øjemed:

- a) at anbringe et tegn, der er identisk med eller ligner EU-varemærket, på emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket kan anbringes
- b) at udbyde eller markedsføre, eller oplagre med disse formål, eller at importere eller eksportere emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt.

Artikel 9b

Datoen, hvorfra rettigheder kan gøres gældende over for tredjemand

1. De rettigheder, der er knyttet til et EU-varemærke, gælder først over for tredjemand fra datoen for bekendtgørelse af varemærkets registrering.
2. Der kan kræves rimelig erstatning for handlinger, som er foretaget efter datoen for bekendtgørelse af en EU-varemærkeansøgning, og som efter bekendtgørelsen af EU-varemærkeregistreringen ville være forbudt i kraft af denne bekendtgørelse.
3. En ret, for hvilken sagen indbringes, må ikke træffe afgørelse i denne sag, før registreringen er bekendtgjort.»

13) Artikel 12 affattes således:

»Artikel 12

Begrænsninger i et EU-varemærkes retsvirkninger

1. Et EU-varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af:
 - a) tredjemands navn eller adresse, hvis tredjemanden er en fysisk person
 - b) tegn eller angivelser uden særpræg eller vedrørende varernes eller tjenesteydelseernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelserne
 - c) EU-varemærket for at identificere eller henvise til varer eller tjenesteydelser som tilhørende indehaveren af det pågældende varemærke, navnlig når anvendelsen af dette varemærke er nødvendig for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele.
2. Stk. 1 finder kun anvendelse, hvis tredjemands anvendelse sker i overensstemmelse med god markedsføringsskik.»

14) Artikel 13, stk. 1, affattes således:

- »1. Et EU-varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde brugen af varemærket for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde under dette varemærke.«

15) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 13a

Interventionsret, som tillægges indehaveren af et yngre registreret varemærke som et forsvar i en sag om varemærkekrænkelse

1. Indehaveren af et EU-varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret EU-varemærke, hvis dette yngre varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til artikel 53, stk. 1, 3 eller 4, artikel 54, stk. 1 eller 2, eller artikel 57, stk. 2, i denne forordning.

2. Indehaveren af et EU-varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret nationalt varemærke, hvis dette yngre registrerede nationale varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til artikel 8, artikel 9, stk. 1 eller 2, eller artikel 46, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 (*).

3. Har indehaveren af et EU-varemærke ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret varemærke i henhold til stk. 1 eller 2, har indehaveren af det pågældende yngre registrerede varemærke ikke ret til i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse at forbyde anvendelsen af det ældre EU-varemærke.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 336 af 23.12.2015, s. 1).«

16) Artikel 15, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til første afsnit:

- a) brug af EU-varemærket i en form, der kun ved elementer, der ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det blev registreret, uanset om varemærket også er registreret i indehaverens navn i den form, hvori det anvendes
- b) anbringelse af EU-varemærket på varer eller deres emballage i Unionen udelukkende med eksport for øje.«

17) Artikel 16, stk. 1, indledningen, affattes således:

»1. Medmindre andet er fastsat i artikel 17-24, betragtes EU-varemærket som genstand for ejendomsret i sin helhed og gældende for hele Unionens område som et nationalt varemærke, der er registreret i den medlemsstat, hvor indehaveren ifølge registret:«

18) Artikel 17 ændres således:

a) Stk. 4 udgår.

b) Følgende stykker indsættes:

»5a. En ansøgning om registrering af en overdragelse skal indeholde oplysninger til identificering af EU-varemærket, den nye indehaver, de varer og tjenesteydelser, som overdragelsen omfatter, samt dokumenter, som godtgør overdragelsen i overensstemmelse med stk. 2 og 3. Ansøgningen kan endvidere, hvis det er relevant, indeholde oplysninger til identificering af den nye indehavers repræsentant.

5b. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:

- a) de oplysninger, som ansøgningen om registrering af en overdragelse skal indeholde
- b) den type dokumentation, der kræves til at godtgøre en overdragelse under hensyn til de aftaler, der er indgået mellem den registrerede varemærkeindehaver og den efterfølgende rettighedshaver
- c) de nærmere bestemmelser om behandlingen af ansøgninger om delvise overdragelser, hvorved det sikres, at varerne og tjenesteydelserne i den oprindelige registrering og den nye registrering ikke overlapper hinanden, og at en særskilt sag, herunder et nyt registreringsnummer, oprettes for den nye registrering.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.

5c. Hvis betingelserne for registrering af en overdragelse, jf. stk. 1-3, eller i de i stk. 5b omhandlede gennemførelsesretsakter ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglerne. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret ansøgningen om registrering af overdragelsen.

5d. Der kan indgives én ansøgning om registrering af en overdragelse for to eller flere varemærker, forudsat at den registrerede varemærkeindehaver og den efterfølgende rettighedshaver er den samme i hvert enkelt tilfælde.

5e. Stk. 5a-5d finder også anvendelse på ansøgninger om EU-waremærker.

5f. I forbindelse med en delvis overdragelse anses enhver ansøgning, der indgives af den oprindelige varemærkeindehaver, og som endnu ikke er færdigbehandlet, for så vidt angår den oprindelige registrering, hverken for færdigbehandlet i relation til den udestående registrering eller den nye registrering. Skal der betales gebyr for en sådan ansøgning, og er disse gebyrer blevet betalt af den oprindelige varemærkeindehaver, betaler den nye varemærkeindehaver ikke noget tillægsgebyr for en sådan ansøgning.«

19) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

Overdragelse af agentwaremærke

1. Er et EU-waremærke registreret for en agent eller repræsentant for den, der er indehaver af varemærket, uden indehaverens samtykke, har den pågældende indehaver ret til at kræve, at EU-waremærket overdrages til denne, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

2. Indehaveren kan indgive en anmodning om overdragelse i henhold til nærværende artikels stk. 1 til følgende:

a) kontoret i henhold til artikel 53, stk. 1, litra b), i stedet for en begæring om varemærkets ugyldighed

b) en EU-waremærkedomstol, jf. artikel 95, i stedet for et modkrav med påstand om varemærkets ugyldighed baseret på artikel 100, stk. 1.«

20) Artikel 19 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Efter anmodning fra en af parterne indføres rettighederne omhandlet i stk. 1 eller overdragelsen af sådanne rettigheder i registret og bekendtgøres.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»3. En indførelse i registret, der foretages i henhold til stk. 2, annulleres eller ændres efter anmodning fra en af parterne.«

21) I artikel 20 tilføjes følgende stykke:

»4. En indførelse i registret, der foretages i henhold til stk. 3, annulleres eller ændres efter anmodning fra en af parterne.«

22) I artikel 22 tilføjes følgende stykke:

»6. En indførelse i registret, der foretages i henhold til stk. 5, annulleres eller ændres efter anmodning fra en af parterne.«

23) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 22a

Procedure for indførelse af licenser og andre rettigheder i registret

1. Artikel 17, stk. 5a og 5b, og de regler, der er vedtaget i medfør heraf, samt artikel 17, stk. 5d, finder tilsvarende anvendelse på registrering af en tingslig rettighed eller overdragelse af en tingslig rettighed, jf. artikel 19, stk. 2, tvangsfuldbyrdelse, jf. artikel 20, stk. 3, deltagelse i insolvensbehandling, jf. artikel 21, stk. 3, samt registrering af en licens eller overdragelse af en licens, jf. artikel 22, stk. 5, med følgende forbehold:

- a) kravet vedrørende identificering af varer og tjenesteydelser, som overdragelsen vedrører, finder ikke anvendelse på en anmodning om registrering af en tingslig rettighed, tvangsfuldbyrdelse eller insolvensbehandling
- b) kravet vedrørende dokumentationen for overdragelsen finder ikke anvendelse, hvis anmodningen foretages af indehaveren af EU-varemærket.

2. Ansøgningen om registrering af de i stk. 1 omhandlede rettigheder anses ikke for indgivet, før det påkrævede gebyr er betalt.

3. Ansøgningen om registrering af en licens kan indeholde en anmodning om indførelse i registret af en licens som en eller flere af følgende:

- a) en eksklusiv licens
- b) en underlicens, i tilfælde af at licensen meddeles af en licenstag, hvis licens er indført i registret
- c) en licens, der er begrænset til en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret
- d) en licens, der er begrænset til en del af Unionen
- e) en midlertidig licens.

Begæres licensen indført som en licens anført i første afsnits litra c), d) og e), angives det i ansøgningen om registrering af en licens, for hvilke varer og tjenesteydelser, for hvilken del af Unionen og for hvilket tidsrum licensen er meddelt.

4. Hvis betingelserne for registrering, jf. artikel 19-22, nærværende artikels stk. 1 og 3 og de andre gældende regler, der er vedtaget i henhold til denne forordning, ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser det ansøgningen om registrering.

5. Stk. 1 og 3 finder tilsvarende anvendelse på ansøgninger om EU-varemærker.»

24) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 24a

Procedure for annullering eller ændring af indførelsen i registret af licenser og andre rettigheder

1. En registrering, der foretages i henhold til artikel 22a, stk. 1, annulleres eller ændres efter anmodning fra en af de berørte personer.

2. Ansøgningen skal indeholde det pågældende EU-varemærkes registreringsnummer og oplysninger om den rettighed, for hvilken der anmodes om annullering eller ændring af registreringen.

3. Ansøgningen om annullering af en licens, en tingslig rettighed eller en tvangsfuldbyrdelsesforanstaltning anses ikke for indgivet, før det påkrævede gebyr er betalt.
4. Ansøgningen ledsages af dokumenter, hvoraf det fremgår, at den registrerede rettighed ikke længere eksisterer, eller at licenstageren eller indehaveren af en anden rettighed giver sit samtykke til annullering eller ændring af registrering.
5. Hvis kravene til annullering eller ændring af registreringen ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser det ansøgningen om annullering eller ændring af registreringen.
6. Stk. 1-5 i denne artikel finder tilsvarende anvendelse på indførelser i akterne i henhold til artikel 22a, stk. 5.«

25) Artikel 25 affattes således:

»Artikel 25

Indgivelse af ansøgninger

1. En ansøgning om et EU-varemærke indgives til kontoret.
2. Kontoret udsteder straks en kvittering til ansøgeren, som mindst indeholder journalnummeret, en gengivelse, beskrivelse eller anden identifikation af mærket, dokumenternes art og antal samt modtagelsesdatoen. Denne kvittering kan udstedes elektronisk.«

26) Artikel 26 ændres således:

- a) Stk. 1, litra d), affattes således:

»d) en gengivelse af mærket, som opfylder de krav, der er fastsat i artikel 4, litra b).«

- b) Stk. 2 og 3 affattes således:

»2. Ved ansøgningen om et EU-varemærke betales der et ansøgningsgebyr, som omfatter én klasse af varer eller tjenesteydelser, og i givet fald et eller flere klassegebyrer for hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over den første klasse og, hvis det er relevant, søgningsgebyret.

3. Ud over de i stk. 1 og 2 omhandlede betingelser skal en EU-varemærkeansøgning opfylde de formelle krav, der er fastsat i denne forordning og i de gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i henhold hertil. Hvis varemærket i medfør af disse betingelser skal gengives elektronisk, kan den administrerende direktør fastlægge formaterne og den maksimale størrelse for en sådan elektronisk fil.«

- c) Følgende stykke tilføjes:

»4. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer, hvad ansøgningen skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

27) Artikel 27 affattes således:

»Artikel 27

Ansøgningsdato

Ansøgningsdatoen for et EU-varemærke er den dato, på hvilken ansøgeren har indgivet de dokumenter, som indeholder de i artikel 26, stk. 1, omhandlede oplysninger, til kontoret, forudsat at ansøgningsgebyret betales inden en måned efter indgivelsen af disse dokumenter.«

28) Artikel 28 affattes således:

»Artikel 28

Angivelse og klassificering af varer og tjenesteydelser

1. Varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærkeregistrering søges, klassificeres i overensstemmelse med det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker af 15. juni 1957 (»Niceklassifikationen«).
2. De varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse af varemærket, identificeres af ansøgeren med tilstrækkelig klarhed og præcision, således at de kompetente myndigheder og de erhvervsdrivende alene på dette grundlag har mulighed for at konstatere omfanget af den beskyttelse, der søges.
3. Med henblik på stk. 2 kan de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter eller andre generelle betegnelser anvendes, forudsat at de er i overensstemmelse med de nødvendige standarder for klarhed og præcision fastsat i denne artikel.
4. Kontoret afviser en ansøgning vedrørende angivelser eller betegnelser, som er uklare eller upræcise, hvis ansøgeren ikke foreslår en acceptabel formulering inden for en frist, som kontoret fastsætter til dette formål.
5. Anvendelsen af generelle betegnelser, herunder de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter, fortolkes som omfattende alle de varer og tjenesteydelser, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af den pågældende angivelse eller betegnelse. Anvendelsen af sådanne betegnelser eller angivelser fortolkes ikke som en rettighed for varer eller tjenesteydelser, der ikke kan forstås som sådan.
6. Anmoder ansøgeren om registrering for mere end én klasse, grupperer ansøgeren de pågældende varer og tjenesteydelser i overensstemmelse med Niceklassifikationens klasser, idet der foran hver gruppe anføres nummeret på den klasse, som den pågældende gruppe af varer og tjenesteydelser tilhører, og ansøgeren opfører dem i klassernes rækkefølge.
7. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende lignende, blot fordi de står opført i samme klasse i Niceklassifikationen. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende forskellige, blot fordi de er opført i forskellige klasser i Niceklassifikationen.
8. Indehavere af EU-varemærker, der er ansøgt om inden den 22. juni 2012, og som er registreret for en hel klasseoverskrift i Niceklassifikationen, kan erklære, at det på ansøgningsdatoen var deres hensigt at søge om beskyttelse for andre varer eller tjenesteydelser end dem, der ud fra en ordlydsfortolkning er omfattet af den pågældende klasseoverskrift, forudsat at de varer eller tjenesteydelser, der udpeges, er medtaget i den alfabetiske liste for den pågældende klasse i den udgave af Niceklassifikationen, der var gældende på ansøgningsdatoen.

Erklæringen indgives til kontoret senest den 24. september 2016 og angiver klart, præcist og specifikt andre varer og tjenesteydelser end dem, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af klasseoverskrifterne, og som oprindeligt var omfattet af indehaverens hensigt. Kontoret træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at ændre registret i overensstemmelse hermed. Muligheden for at indgive en erklæring i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit berører ikke anvendelsen af artikel 15, artikel 42, stk. 2, artikel 51, stk. 1, litra a), og artikel 57, stk. 2.

EU-varemærker, for hvilke der ikke er indgivet nogen erklæring inden for den i andet afsnit omhandlede frist, anses fra udløbet af nævnte frist kun for at omfatte varer eller tjenesteydelser, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af angivelserne i overskriften for den relevante klasse.

9. Hvis registret ændres, hindrer de enerettigheder, der i henhold til artikel 9 tillægges ved EU-varemærket, ikke en tredjemand i fortsat at anvende et varemærke i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, såfremt og i det omfang anvendelsen af varemærket for disse varer eller tjenesteydelser:

- a) blev påbegyndt, inden registret blev ændret, og
- b) ikke krænkede indehaverens rettigheder baseret på den bogstavelige betydning af registreringen af varerne og tjenesteydelserne i registret på det pågældende tidspunkt.

Endvidere giver ændringer i listen over varer eller tjenesteydelser, der er opført i registret, ikke indehaveren af EU-varemærket ret til at gøre indsigelse mod eller indgive en begæring om ugyldiggørelse af et yngre varemærke, såfremt og i det omfang:

- a) det yngre varemærke enten var i brug, eller der var indgivet en ansøgning om registrering af varemærket, for varer eller tjenesteydelser, inden registret blev ændret, og
- b) anvendelsen af varemærket i forbindelse med disse varer eller tjenesteydelser ikke krænkede eller ikke ville have krænket indehaverens rettigheder baseret på den bogstavelige betydning af registreringen af varerne og tjenesteydelserne i registret på det pågældende tidspunkt.«

29) Artikel 29 ændres således:

- a) I stk. 5 tilføjes følgende punktummer:

»Den administrerende direktør anmoder om nødvendigt Kommissionen om at overveje at undersøge, om en stat i den i første punktum anvendte betydning indrømmer denne gensidighed. Konstaterer Kommissionen, at der indrømmes den i første punktum omhandlede gensidighed, lader den en meddelelse herom offentliggøre i *Den Europæiske Unions Tidende*.«

- b) Følgende stykker tilføjes:

»6. Stk. 5 finder anvendelse fra datoen for offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* af meddelelsen, som konstaterer, at der indrømmes gensidighed, medmindre meddelelsen fastsætter et tidligere tidspunkt for anvendelse. Stykket ophører med at finde anvendelse fra den dato, hvor der i *Den Europæiske Unions Tidende* offentliggøres en meddelelse fra Kommissionen om, at der ikke længere indrømmes gensidighed, medmindre meddelelsen fastsætter en tidligere dato for anvendelse.

7. De i stk. 5 og 6 omhandlede meddelelser bekendtgøres også i kontorets meddelelsesblad.«

30) Artikel 30 affattes således:

»Artikel 30

Påberåbelse af prioritet

1. En påberåbelse af prioritet indgives sammen med EU-varemærkeansøgningen og skal indeholde oplysning om dato, nummer og land for den tidligere ansøgning. Dokumentationen til støtte for påberåbelse af prioritet indgives senest tre måneder fra ansøgningsdatoen.

2. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer, hvilken form for dokumentation der i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1 skal indgives i forbindelse med påberåbelse af prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.

3. Den administrerende direktør kan beslutte, at den dokumentation, som ansøgeren skal fremlægge til støtte for en påberåbelse af prioritet, kan indeholde færre oplysninger end krævet i henhold til de præciseringer, der er vedtaget i overensstemmelse med stk. 2, forudsat at de nødvendige oplysninger er tilgængelige for kontoret fra andre kilder.«

31) Artikel 33 ændres således:

a) I stk. 1 tilføjes følgende punktum:

»Påberåbelsen af prioritet indgives sammen med EU-varemærkeansøgningen.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. En ansøger, der ønsker at påberåbe sig prioritet i henhold til stk. 1, skal senest tre måneder fra ansøgningsdatoen indgive bevis for, at de pågældende varer eller tjenesteydelser har været udstillet under det varemærke, der ansøges om.«

c) Følgende stykke tilføjes:

»4. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, som præciserer, hvilken type beviser og hvilke nærmere oplysninger der skal indgives i forbindelse med påberåbelse af en udstillingsprioritet i henhold til nærværende artikels stk. 2. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

32) Artikel 34 ændres således:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Påberåbelse af anciennitet indgives enten sammen med EU-varemærkeansøgningen eller senest to måneder efter dens ansøgningsdato, og skal omfatte den eller de medlemsstater, hvori eller for hvilke varemærket er registreret, nummeret på og ansøgningsdatoen for den relevante registrering samt de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret. Hvis ancienniteten for et eller flere registrerede ældre varemærker påberåbes i ansøgningen, indgives dokumentationen til støtte for påberåbelsen af anciennitet senest tre måneder efter ansøgningsdatoen. Hvis ansøgeren ønsker at påberåbe sig ancienniteten efter indgivelsen af ansøgningen, indgives dokumentationen til støtte for påberåbelsen af anciennitet til kontoret senest tre måneder efter modtagelsen af påberåbelsen af anciennitet.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Den for EU-varemærket påberåbte anciennitet bortfalder, hvis det ældre varemærke, for hvilket der er påberåbt anciennitet, erklæres ugyldigt eller fortabt. Hvis det ældre varemærke erklæres fortabt, bortfalder ancienniteten, såfremt fortabelsen får virkning forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen for EU-varemærket.«

c) Følgende stykker tilføjes:

»4. Kontoret giver Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret eller de berørte medlemsstaters centrale kontorer for industriel ejendomsret meddelelse om gyldig påberåbelse af anciennitet.

5. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, som præciserer, hvilken form for dokumentation der i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1a skal indgives i forbindelse med påberåbelse af anciennitet for et nationalt varemærke eller et varemærke, der er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning i en medlemsstat. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.

6. Den administrerende direktør kan beslutte, at den dokumentation, som ansøgeren skal fremlægge til støtte for en påberåbelse af anciennitet, kan indeholde færre oplysninger end krævet i henhold til de præciseringer, der er vedtaget i overensstemmelse med stk. 5, forudsat at de nødvendige oplysninger er tilgængelige for kontoret fra andre kilder.«

33) Artikel 35 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Påberåbelse af anciennitet, der indgives i henhold til nærværende artikels stk. 1, skal omfatte EU-varemærkets registreringsnummer, dets indehavers navn og adresse, den eller de medlemsstater, hvori eller for hvilke det ældre varemærke er registreret, nummeret på og ansøgningsdatoen for den relevante registrering, de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, og dem, for hvilke der påberåbes anciennitet, samt tilhørende dokumentation som fastsat i de regler, der er vedtaget i henhold til artikel 34, stk. 5.«

b) Følgende stykker tilføjes:

»3. Hvis kravene til påberåbelse af anciennitet ikke er opfyldt, giver kontoret indehaveren af EU-varemærket meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret påberåbelsen.

4. Artikel 34, stk. 2, 3, 4 og 6, finder anvendelse.«

34) Artikel 36 ændres således:

a) Stk. 1, litra b), affattes således:

»b) om EU-varemærkeansøgningen opfylder betingelserne og kravene i artikel 26, stk. 3«.

b) I stk. 2 ændres ordene »inden for de foreskrevne frister« til »senest to måneder efter modtagelsen af meddelelsen«.

c) I stk. 5 tilføjes følgende punktummer:

»I mangel af andre kriterier til fastlæggelse af, hvilke klasser der skal dækkes, tager kontoret hensyn til klasserne efter klassifikationsrækkefølgen. Ansøgningen anses for tilbagetaget for de klasser, for hvilke klassegebyrerne ikke er betalt eller ikke er betalt fuldt ud.«

d) Følgende stykke tilføjes:

»8. Angår den manglende iagttagelse af de i stk. 1, litra b) og c), omhandlede krav kun nogle af de pågældende varer eller tjenesteydelser, afslår kontoret kun ansøgningen, eller prioriteten eller ancienniteten er kun fortabt, for så vidt angår de pågældende varer og tjenesteydelser.«

35) Artikel 37 ændres således:

a) Stk. 2 udgår.

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Ansøgningen kan først afslås, efter at ansøgeren har haft mulighed for at tilbagetage eller ændre sin ansøgning eller fremsætte sine bemærkninger. Med henblik herpå meddeler kontoret ansøgeren, hvilke hindringer der er for registreringen, og giver vedkommende en frist til at tilbagetage eller ændre ansøgningen eller til at fremsætte sine bemærkninger. Afhjælper ansøgeren ikke hindringerne for registreringen, afslår kontoret registreringen helt eller delvis.«

36) Artikel 38 affattes således:

»Artikel 38

Søgningsrapport

1. Kontoret udarbejder efter anmodning fra EU-varemærkeansøgeren i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen en EU-søgningsrapport med angivelse af ældre EU-varemærker eller tidligere ansøgninger om et EU-varemærke, som det har fundet, og som kan gøres gældende i henhold til artikel 8 mod registreringen af det EU-varemærke, der ansøges om.

2. Hvis ansøgeren på tidspunktet for indgivelse af en EU-varemærkeansøgning anmoder om, at medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret udarbejder en søgningsrapport, og hvis søgningsgebyret er betalt inden for den frist, der er fastsat for betaling af ansøgningsgebyret, skal kontoret straks sende en genpart af EU-varemærkeansøgningen til det centrale kontor for industriel ejendomsret i de medlemsstater, der har meddelt, at de har besluttet at foretage en søgning i deres eget varemærkeregister i forbindelse med EU-varemærkeansøgningerne.

3. Hver af medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret omhandlet i nærværende artikels stk. 2 skal sende en søgningsrapport, som enten angiver eventuelle ældre nationale varemærker, tidligere nationale varemærkeansøgninger eller varemærker, der er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning i den eller de pågældende medlemsstater, som er blevet fundet, og som kan gøres gældende i henhold til artikel 8 mod registreringen af det EU-varemærke, der ansøges om, eller som erklærer, at søgningen ikke har vist sådanne rettigheder.

4. Kontoret fastsætter efter høring af det i artikel 124 omhandlede administrationsråd, (»administrationsrådet«), indholdet af og metoderne for rapporterne.

5. Kontoret betaler hvert centralt kontor for industriel ejendomsret et beløb for hver søgningsrapport, som kontoret sender i overensstemmelse med stk. 3. Beløbet, der er det samme for alle kontorer, fastsættes af Budgetudvalget ved en afgørelse truffet med et flertal på tre fjerdedele af medlemsstaternes repræsentanter.

6. Kontoret sender EU-varemærkeansøgeren den EU-søgningsrapport, som denne har anmodet om, samt alle modtagne nationale søgningsrapporter, som denne har anmodet om.

7. Ved bekendtgørelsen af ansøgningen om et EU-varemærke underretter kontoret indehaverne af eventuelle ældre EU-varemærker eller EU-varemærkeansøgninger, der er nævnt i EU-søgningsrapporten, om bekendtgørelsen af EU-varemærkeansøgningen. Sidstnævnte gælder, uanset om ansøgeren har anmodet om at modtage EU-søgningsrapporten, medmindre indehaveren af en ældre registrering eller ansøgning anmoder om ikke at modtage meddelelsen.«

37) Artikel 39 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Er kravene til EU-varemærkeansøgningen opfyldt, bekendtgøres ansøgningen med henblik på artikel 41, for så vidt den ikke afslås i henhold til artikel 37. Bekendtgørelsen af ansøgningen berører ikke de oplysninger, der allerede er gjort tilgængelige for offentligheden på anden måde i overensstemmelse med denne forordning eller retsakter vedtaget i medfør af denne forordning.«

b) Følgende stykker tilføjes:

»3. Hvis bekendtgørelsen af ansøgningen indeholder en fejl, der kan tilskrives kontoret, berigtiger kontoret *ex officio* eller på ansøgerens anmodning fejlen og bekendtgør berigtigelsen.

Regler vedtaget i henhold til artikel 43, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse, når ansøgeren anmoder om en berigtigelse.

4. Artikel 41, stk. 2, finder også anvendelse, hvis berigtigelsen vedrører fortegnelsen over varer eller tjenesteydelser eller gengivelsen af varemærket.

5. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastlægger, hvilke oplysninger der skal indgå i bekendtgørelsen af ansøgningen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

38) Artikel 40 affattes således:

»Artikel 40

Bemærkninger fra tredjemand

1. Enhver fysisk eller juridisk person og enhver sammenslutning eller ethvert organ, der repræsenterer fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser, handlende eller forbrugere, kan over for kontoret skriftligt fremsætte bemærkninger med angivelse af grundene til, at varemærket i henhold til artikel 5 og 7 ikke bør registreres *ex officio*.

De i første afsnit omhandlede personer og sammenslutninger eller organer bliver ikke herved part i registreringsproceduren ved kontoret.

2. Tredjemands bemærkninger skal indgives inden udløbet af indsigelsesfristen eller, hvis en indsigelse mod varemærket er indgivet, inden den endelige afgørelse om indsigelsen er truffet.

3. Den i stk. 1 omhandlede indgivelse er ikke til hinder for, at kontoret *ex officio* kan genåbne en undersøgelse af absolutte hindringer på et hvilket som helst tidspunkt før registrering, hvis det er relevant.

4. De i stk. 1 omhandlede bemærkninger meddeles ansøgeren, der kan afgive udtalelse derom.«

39) Artikel 41 ændres således:

a) I stk. 1 tilføjes følgende litra:

»d) i de i artikel 8, stk. 4a, nævnte tilfælde, af de personer, der i henhold til EU-lovgivningen eller national ret er berettiget til at udøve rettighederne som omhandlet i den pågældende bestemmelse.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Indsigelsen skal fremsættes skriftligt og begrundes. Den anses først for fremsat, når indsigelsesgebyret er betalt.«

c) Følgende stykke tilføjes:

»4. Inden for en frist, der fastsættes af kontoret, kan indsigeren fremlægge kendsgerninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse.«

40) Artikel 42, stk. 2, affattes således:

»2. Efter anmodning fra ansøgeren godtgør indehaveren af et ældre EU-varemærke, som har rejst indsigelse, at der inden for femårsperioden forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen for EU-varemærkeansøgningen er gjort reel brug af det ældre EU-varemærke i Unionen i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som er påberåbt i indsigelsen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, forudsat at det ældre EU-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Godtgøres dette ikke, forkastes indsigelsen. Hvis det ældre EU-varemærke kun har været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det ved behandlingen af indsigelsen kun som registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.«

41) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 42a

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende de nærmere bestemmelser om proceduren for indgivelse og behandling af en indsigelse, jf. artikel 41 og 42.«

42) I artikel 43 tilføjes følgende stykke:

»3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser for proceduren for ændring af ansøgningen.«

43) Artikel 44 ændres således:

a) Stk. 2, litra b), affattes således:

»b) før den i artikel 27 omhandlede ansøgningsdato er blevet fastsat af kontoret og inden udløbet af den i artikel 41, stk. 1, omhandlede indsigelsesfrist.«

b) Stk. 3 udgår.

c) Følgende stykke indsættes:

»4a. Hvis kontoret konstaterer, at kravene i stk. 1 og i de regler, der er vedtaget i henhold til stk. 9, litra a), ikke er opfyldt, opfordrer det ansøgeren til at afhjælpe manglerne inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for den fastsatte frist, afslår kontoret erklæringen om deling.«

d) Følgende stykker tilføjes:

»8. Vedrører erklæringen om deling en ansøgning, der allerede er blevet bekendtgjort i henhold til artikel 39, bekendtgøres delingen. Den udskilte ansøgning bekendtgøres. Bekendtgørelsen indebærer ikke, at der løber en ny indsigelsesfrist.

9. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:

a) det nærmere indhold af en erklæring om deling af en ansøgning indgivet i henhold til stk. 1

b) de nærmere bestemmelser om behandlingen af en erklæring om delingen af en ansøgning, hvorved det sikres, at en særskilt akt, herunder et nyt ansøgningsnummer, oprettes for den udskilte ansøgning

c) de nærmere oplysninger, som bekendtgørelsen af den udskilte ansøgning i henhold til stk. 8 skal indeholde.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

44) Artikel 45 affattes således:

»Artikel 45

Registrering

1. Såfremt ansøgningen er i overensstemmelse med kravene i denne forordning, og der ikke er rejst indsigelse inden for den i artikel 41, stk. 1, omhandlede frist, eller en eventuel indsigelse er endeligt færdigbehandlet ved tilbagetagelse, afvisning eller anden disposition, indføres varemærket og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 87, stk. 2, i registret. Registreringen bekendtgøres.

2. Kontoret udsteder et registreringsbevis. Dette bevis kan udstedes elektronisk. Kontoret udsteder bekræftede eller ikkebekræftede genparter af beviset mod betaling af et gebyr, hvis disse genparter udstedes på anden måde end elektronisk.

3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som registreringsbeviset, jf. nærværende artikels stk. 2, skal indeholde, og registreringsbevisets form. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

45) Artikel 47 affattes således:

»Artikel 47

Fornyelse

1. Registreringen af EU-varemærket fornyes efter ansøgning fra indehaveren af EU-varemærket eller fra enhver person med udtrykkelig bemyndigelse fra førstnævnte, såfremt gebyrerne er betalt.

2. Kontoret giver indehaveren af EU-varemærket og enhver indehaver af en registreret ret til EU-varemærket meddelelse om registreringsperiodens udløb mindst seks måneder forinden. Kontoret kan ikke holdes ansvarligt for manglende meddelelse, som heller ikke berører registreringsperiodens udløb.

3. Ansøgningen om fornyelse indgives i seksmånedersperioden inden registreringsperiodens udløb. Grundgebyret for fornyelse og i givet fald et eller flere klassegebyrer for hver klasse af varer eller tjenesteydelser ud over den første betales også inden for denne periode. Ansøgningen kan desuden indgives og gebyrerne betales inden for en yderligere frist på seks måneder efter registreringsperiodens udløb, hvis der inden for denne yderligere frist betales et tillægsgebyr for for sen betaling af fornyelsesgebyret eller for for sen indgivelse af ansøgningen om fornyelse.

4. Ansøgningen om fornyelse skal indeholde:

a) navnet på den person, der ansøger om fornyelse

b) registreringsnummeret på det EU-varemærke, der skal fornyes

c) hvis der kun ansøges om fornyelse for en del af de registrerede varer og tjenesteydelser, en angivelse af de klasser eller de varer og tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om fornyelse, eller de klasser eller de varer og tjenesteydelser, for hvilke der ikke ansøges om fornyelse, grupperet efter Niceklassifikationens klasser, idet nummeret på den klasse i klassifikationen, som den pågældende gruppe af varer eller tjenesteydelser tilhører, anføres foran hver gruppe, og hver gruppe opføres i klassernes rækkefølge i den pågældende klassifikation.

Hvis den i stk. 3 omhandlede betaling foretages, anses den for at udgøre en ansøgning om fornyelse, forudsat at den indeholder alle de fornødne oplysninger for at kunne fastslå betalingsformålet.

5. Såfremt ansøgningen eller gebyrerne kun omfatter en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser. Hvis de betalte gebyrer ikke er tilstrækkelige til at dække alle de klasser af varer og tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om fornyelse, fornyes registreringen, hvis det er klart, hvilken klasse eller hvilke klasser der skal dækkes. I mangel af andre kriterier skal kontoret tage hensyn til klasserne i klassifikationsrækkefølgen.

6. Fornyelsen får virkning fra dagen efter registreringsperiodens udløb. Fornyelsen indføres i registret.

7. Hvis ansøgningen om fornyelse indgives inden for de frister, der er fastsat i stk. 3, men de andre betingelser for fornyelse, der er fastsat i denne artikel, ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om de konstaterede mangler.

8. Indgives der ikke en ansøgning om fornyelse, eller indgives den efter udløbet af fristen i stk. 3, eller betales gebyrerne ikke eller først efter denne frists udløb, eller afhjælpes de i stk. 7 omhandlede mangler ikke inden for den fastsatte frist, fastslår kontoret, at registreringen er udløbet, og giver indehaveren af EU-varemærket meddelelse herom. Når beslutningen er blevet endelig, annullerer kontoret indførelsen af varemærket i registret. Annulleringen får virkning fra dagen efter den dato, den eksisterende registrering udløb. I de tilfælde, hvor fornyelsesgebyrerne er blevet betalt, men hvor registreringen ikke fornyes, tilbagebetales gebyrerne.

9. Der kan indgives én ansøgning om fornyelse for to eller flere varemærker mod betaling af de krævede gebyrer for hvert enkelt varemærke, forudsat at indehaverne eller repræsentanterne er de samme i hvert enkelt tilfælde.»

46) Artikel 48 ændres således:

a) Stk. 3 affattes således:

»3. Ansøgningen om ændring skal indeholde det element i varemærket, der skal ændres, og det pågældende element i dets ændrede udgave.

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som ansøgningen om ændring skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.»

b) Følgende stykker tilføjes:

»4. Ansøgningen anses ikke for indgivet, før gebyret er betalt. Hvis gebyret ikke er blevet betalt eller ikke er blevet betalt fuldt ud, giver kontoret ansøgeren meddelelse herom. Er der tale om to eller flere registrerede varemærker med samme indehaver, kan der indgives én anmodning med henblik på ændring af et og samme element. Der skal betales gebyr for hver registrering, der skal ændres. Hvis kravene til ændring af registreringen ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret ansøgningen.

5. Bekendtgørelsen af registreringen af en ændring omfatter en gengivelse af det ændrede EU-varemærke. Tredjemand, hvis rettigheder kan blive berørt af ændringen, kan anfægte registreringen af ændringen inden for en frist på tre måneder regnet fra offentliggørelsen. Artikel 41 og 42 og de regler, der er vedtaget i henhold til artikel 42a, finder anvendelse på bekendtgørelsen af registreringen af ændringen.«

47) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 48a

Ændring af navn eller adresse

1. En ændring af EU-varemærkeindehaverens navn eller adresse, der ikke ændrer EU-varemærket, jf. artikel 48, stk. 2, og som ikke er resultatet af en hel eller delvis overdragelse af EU-varemærket, indføres efter anmodning fra indehaveren i registret.

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som en anmodning om ændring af navn eller adresse i henhold til nærværende stykkes første afsnit skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.

2. Er der tale om to eller flere registrerede varemærker med samme indehaver, kan der indgives én anmodning med henblik på ændring af navn eller adresse.

3. Hvis kravene til registrering af en ændring ikke er opfyldt, giver kontoret indehaveren af EU-varemærket meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret anmodningen.

4. Stk. 1-3 finder også anvendelse på en ændring af den registrerede repræsentants navn eller adresse.

5. Stk. 1-4 finder anvendelse på ansøgninger om EU-varemærker. Ændringen noteres i de sagsakter, som kontoret opbevarer vedrørende EU-varemærkeansøgningen.«

48) Artikel 49 ændres således:

a) Stk. 3 affattes således:

»3. Hvis kravene i stk. 1 og i henhold til de i stk. 8 omhandlede gennemførelsesretsakter ikke er opfyldt, eller fortegnelsen over de varer og tjenesteydelser, der udgør den udskilte registrering, overlapper de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af den oprindelige registrering, opfordrer kontoret indehaveren af EU-varemærket til at afhjælpe manglerne inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for den fastsatte frist, afslår kontoret erklæringen om deling.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»8. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:

a) det nærmere indhold af en erklæring om deling af en registrering i henhold til stk. 1

b) de nærmere bestemmelser om behandlingen af en erklæring om deling af en registrering, hvorved det sikres, at en særskilt akt, herunder et nyt registreringsnummer, oprettes for den udskilte registrering.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.»

49) Artikel 50 ændres således:

a) Stk. 2 og 3 affattes således:

»2. Afkaldet skal af varemærkeindehaveren skriftligt meddeles kontoret. Det har først virkning, når det er indført i registret. Gyldigheden af et afkald på et EU-varemærke, som er blevet meddelt kontoret efter indgivelse af en begæring om fortabelse af dette varemærke i henhold til artikel 56, stk. 1, skal være betinget af det endelige afslag eller den endelige tilbagetrækning af begæringen om fortabelse.

3. Til afkaldets indførelse i registret kræves samtykke af indehaveren af en registreret rettighed vedrørende EU-varemærket. Hvis en licens er registreret, kan et afkald kun indføres i registret, såfremt EU-varemærkeindehaveren godtgør, at denne har underrettet licenstageren om, at vedkommende har til hensigt at give afkald på EU-varemærket. Afkaldet indføres efter udløbet af en frist på tre måneder efter den dato, hvor indehaveren over for kontoret godtgør, at vedkommende har underrettet licenstageren om sin hensigt om at give afkald på EU-varemærket, eller inden udløbet af denne frist, så snart den pågældende indehaver dokumenterer, at licenstageren har givet sit samtykke.«

b) Følgende stykker tilføjes:

»4. Hvis kravene til afkald ikke er opfyldt, giver kontoret varemærkeindehaveren meddelelse om manglerne. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret at indføre afkaldet i registret.

5. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som en erklæring om afkald i henhold til nærværende artikels stk. 2 skal indeholde, og den type dokumentation, der kræves for at fastslå tredjemands enighed i henhold til nærværende artikels stk. 3. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.»

50) Artikel 53, stk. 1, ændres således:

a) Følgende litra tilføjes:

»d) når der findes en af de i artikel 8, stk. 4a, omhandlede ældre oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt.«

b) Følgende afsnit tilføjes:

»Alle de i første afsnit omhandlede betingelser skal være opfyldt på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for EU-varemærket.«

51) Artikel 54, stk. 1 og 2, affattes således:

»1. Hvis indehaveren af et EU-varemærke i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre EU-varemærke i Unionen, kan den pågældende indehaver ikke under henvisning til det ældre varemærke kræve det yngre varemærke erklæret ugyldigt for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om registrering af det yngre EU-varemærke er indgivet i ond tro.

2. Hvis indehaveren af et af de i artikel 8, stk. 2, omhandlede ældre nationale varemærker eller af et andet ældre tegn omhandlet i artikel 8, stk. 4, i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre EU-varemærke i den medlemsstat, hvor det ældre varemærke eller det ældre tegn er beskyttet, kan den pågældende indehaver ikke under henvisning til det ældre varemærke eller det ældre tegn kræve det yngre varemærke erklæret ugyldigt for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om registrering af det yngre EU-varemærke er indgivet i ond tro.»

52) Artikel 56 ændres således:

a) I stk. 1, litra c), ændres sætningsleddet »ifølge den berørte medlemsstats lovgivning« til »ifølge EU-lovgivningen eller den berørte medlemsstats ret«.

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed afslås, såfremt kontoret eller en EU-varemærkedomstol omhandlet i artikel 95 har truffet afgørelse i en sag vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter, og kontorets eller den pågældende domstols afgørelse vedrørende denne ansøgning har fået retskraft.«

53) Artikel 57, stk. 2, affattes således:

»2. Efter anmodning fra indehaveren af EU-varemærket godtgør indehaveren af et ældre EU-varemærke, der er part i sagen om ugyldighed, at der inden for de seneste fem år forud for datoen for begæringen om ugyldighed er gjort reel brug af det ældre EU-varemærke i Unionen i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som indehaveren af det pågældende ældre varemærke lægger til grund for sin begæring, eller at der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted, forudsat at det ældre EU-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Hvis det ældre EU-varemærke på den dato, hvor EU-varemærkeansøgningen blev indgivet, eller på prioritetsdatoen for EU-varemærkeansøgningen havde været registreret i mindst fem år, godtgør indehaveren af det ældre EU-varemærke desuden, at betingelserne i artikel 42, stk. 2, var opfyldt på dette tidspunkt. Godtgøres dette ikke, afvises begæringen om ugyldighed. Hvis det ældre EU-varemærke kun har været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det ved behandlingen af ugyldighedsbegæringen kun som registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.«

54) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 57a

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om procedurerne for et EU-varemærkes fortabelse og ugyldighed, jf. artikel 56 og 57, samt overdragelse af et EU-agentvaremærke, jf. artikel 18.«

55) Artikel 58, stk. 1, affattes således:

»1. Afgørelser truffet af ethvert beslutningsdygtigt organ under kontoret som anført i artikel 130, litra a)-d), og, hvis det er relevant, nævnte artikels litra f), kan påklages. Disse afgørelser får først retskraft fra udløbet af den klageperiode, der er omhandlet i artikel 60. Indgivelsen af klagen har opsættende virkning.«

56) Artikel 60 affattes således:

»Artikel 60

Klagefrist og klagens form

1. Klagen skal indgives skriftligt til kontoret senest to måneder efter datoen for meddelelse af afgørelsen. Klagen anses først for indgivet, når klagegebyret er betalt. Den indgives på det sprog, som den påklagede afgørelse blev truffet på. Senest fire måneder efter datoen for meddelelse af afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen.

2. Sagsøgte kan i en procedure inter partes i sit svarskrift nedlægge påstand om annullation eller ændring af den indklagede afgørelse på et punkt, der ikke er nævnt i klagen. Sådanne indgivelser har ikke længere virkning, såfremt klageren afbryder proceduren.»

57) Artikel 62 udgår.

58) Artikel 64, stk. 3, affattes således:

»3. Appellkammerets afgørelser får først retskraft fra udløbet af den frist, der er omhandlet i artikel 65, stk. 5, eller, såfremt en sådan afgørelse inden for denne frist er indbragt for Retten, fra tidspunktet for dens afvisning, eller afvisningen af en eventuel klage indgivet til Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse.«

59) Artikel 65 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Appellkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for Retten.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Retten har kompetence til at annullere eller omgøre den indklagede afgørelse.«

c) Stk. 5 og 6 affattes således:

»5. Klagen indbringes for Retten inden to måneder efter datoen for meddelelsen af appelkammerets afgørelse.

6. Kontoret træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme Rettens afgørelse, eller, i tilfælde af at denne afgørelse påklages, Domstolens afgørelse.«

60) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 65a

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af:

a) det formelle indhold af klagen, jf. artikel 60, og proceduren for indgivelse og behandling af en klage

b) det formelle indhold og formen af appelkammerets afgørelser, jf. artikel 64

c) bestemmelserne om tilbagebetaling af klagegebyret, jf. artikel 60.»

61) Overskriften til afsnit VIII affattes således:

»SÆRLIGE BESTEMMELSER OM EU-KOLLEKTIVMÆRKER OG EU-CERTIFICERINGSMÆRKER«.

62) Følgende overskrift indsættes før artikel 66:

»AFDELING 1

EU-kollektivmærker.

63) Artikel 66, stk. 3, affattes således:

»3. Afsnit I-VII og IX-XIV finder anvendelse på EU-kollektivmærker, medmindre andet er fastsat i denne afdeling.«

64) Artikel 67 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Den, der ansøger om registrering af et EU-kollektivmærke, skal inden for to måneder efter ansøgningsdatoen forelægge bestemmelser for mærkets benyttelse.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som de i nærværende artikels stk. 2 omhandlede bestemmelser skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

65) Artikel 69 affattes således:

»Artikel 69

Bemærkninger fra tredjemand

Indgives der skriftlige bemærkninger vedrørende et EU-kollektivmærke til kontoret, jf. artikel 40, kan disse bemærkninger ligeledes fremsættes med angivelse af grundene til, at en ansøgning om registrering af et EU-kollektivmærke bør afslås i henhold til artikel 68.«

66) Artikel 71, stk. 3, affattes således:

»3. Der kan også indgives skriftlige bemærkninger i overensstemmelse med artikel 69, for så vidt angår ændrede bestemmelser for mærkets benyttelse.«

67) Følgende afdeling tilføjes i afsnit VIII:

»AFDELING 2

EU-certificeringsmærker

Artikel 74a

EU-certificeringsmærker

1. Et EU-certificeringsmærke er et EU-varemærke, der er beskrevet som sådant, når der ansøges om mærket, og mærket er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der er certificeret af varemærkeindehaveren med hensyn til materiale, metode for fremstilling af varer eller ydelse af tjenesteydelser, kvalitet, nøjagtighed eller andre egenskaber, med undtagelse af geografisk oprindelse, af varer og tjenesteydelser, der ikke er således certificeret.

2. Enhver fysisk eller juridisk person, herunder offentligtretlige institutioner, myndigheder og organer, kan ansøge om EU-certificeringsmærker, såfremt en sådan person ikke udøver en erhvervsvirksomhed, der omfatter levering af varer eller tjenesteydelser af den slags, der er certificeret.

3. Afsnit I-VII og IX-XIV finder anvendelse på EU-certificeringsmærker, medmindre andet er fastsat i denne afdeling.

*Artikel 74b***Bestemmelser for EU-certificeringsmærkets benyttelse**

1. Den, der ansøger om registrering af et EU-certificeringsmærke, skal inden for to måneder efter ansøgningsdatoen forelægge bestemmelser for certificeringsmærkets benyttelse.
2. Bestemmelserne for benyttelse skal angive, hvilke personer der er berettiget til at benytte mærket, de egenskaber, som mærket skal certificere, hvordan certificeringsorganet skal afprøve disse egenskaber og overvåge benyttelsen af mærket. Disse bestemmelser skal også angive betingelserne for mærkets benyttelse, herunder sanktioner.
3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer det nærmere indhold af de i nærværende artikels stk. 2 omhandlede bestemmelser. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.

*Artikel 74c***Afslag på ansøgning om registrering**

1. Foruden de i artikel 36 og 37 omhandlede hindringer for registrering af en EU-varemærkeansøgning afslås en ansøgning om registrering af et EU-certificeringsmærke, hvis betingelserne i artikel 74a og 74b ikke er opfyldt, eller hvis bestemmelserne for mærkets benyttelse strider mod den offentlige orden eller sædelighed.
2. Endvidere afslås en ansøgning om registrering af et EU-certificeringsmærke, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et certificeringsmærke.
3. Ansøgningen afslås ikke, hvis ansøgeren efter en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder betingelserne i stk. 1 og 2.

*Artikel 74d***Bemærkninger fra tredjemand**

Indgives der skriftlige bemærkninger vedrørende et EU-certificeringsmærke til kontoret, jf. artikel 40, kan disse bemærkninger ligeledes fremsættes med angivelse af grundene til, at en ansøgning om registrering af et EU-certificeringsmærke bør afslås i henhold til artikel 74c.

*Artikel 74e***Brug af EU-certificeringsmærket**

Bruges EU-certificeringsmærket af en hertil berettiget person i henhold til de i artikel 74b omhandlede bestemmelser for brug, anses bestemmelserne i denne forordning for opfyldt, såfremt de øvrige betingelser, som er fastsat i denne forordning vedrørende brugen af EU-varemærket, er overholdt.

*Artikel 74f***Ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse**

1. Indehaveren af et EU-certificeringsmærke forelægger kontoret enhver ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse.
2. Ændringerne indføres ikke i registret, hvis de ændrede bestemmelser ikke opfylder betingelserne i artikel 74b, eller hvis de indebærer, at en af de i artikel 74c omhandlede hindringer for registrering er opfyldt.

3. Der kan også indgives skriftlige bemærkninger i henhold til artikel 74d, for så vidt angår ændrede bestemmelser for mærkets benyttelse.

4. Ændringer i bestemmelserne for mærkets benyttelse får i forhold til anvendelsen af denne forordning først virkning fra datoen for ændringernes indførelse i registret.

Artikel 74g

Overdragelse

Uanset artikel 17, stk. 1, kan et EU-certificeringsmærke kun overdrages til en person, der opfylder kravene i artikel 74a, stk. 2.

Artikel 74h

Personer, som kan anlægge en sag om krænkelse

1. Kun indehaveren af et EU-certificeringsmærke eller en person med udtrykkelig tilladelse fra indehaveren til dette formål kan anlægge en sag om krænkelse.

2. Indehaveren af et EU-certificeringsmærke kan på vegne af de personer, der er berettiget til at bruge mærket, kræve erstatning for skade, de har lidt ved uberettiget brug af mærket.

Artikel 74i

Fortabelsesgrunde

Foruden de i artikel 51 omhandlede fortabelsesgrunde fortabes de rettigheder, som indehaveren af et EU-certificeringsmærke har, efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om krænkelse, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) indehaveren overholder ikke længere kravene i artikel 74a, stk. 2
- b) indehaveren træffer ikke rimelige foranstaltninger til at hindre brug af mærket på en måde, som er uforenelig med de betingelser for mærkets benyttelse, der er fastlagt i bestemmelserne om mærkets benyttelse, hvortil ændringer i givet fald er indført i registret
- c) indehaveren har brugt mærket på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. artikel 74c, stk. 2
- d) en ændring af bestemmelserne om mærkets benyttelse er indført i registret i strid med artikel 74f, stk. 2, medmindre indehaveren af mærket ved en yderligere ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i nævnte artikel.

Artikel 74j

Ugyldighedsgrunde

Foruden de i artikel 52 og 53 omhandlede ugyldighedsgrunde erklæres et EU-certificeringsmærke, der er registreret i strid med artikel 74c, ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om krænkelse, medmindre mærkeindehaveren ved en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i artikel 74c.

Artikel 74k

Overgang

Med forbehold af artikel 112, stk. 2, kan overgang af en ansøgning om et EU-certificeringsmærke eller et registreret EU-certificeringsmærke ikke finde sted, hvis national ret i den berørte medlemsstat ikke omfatter registrering af garanti- eller certificeringsmærker i henhold til artikel 28 i direktiv (EU) 2015/2436.»

68) Artikel 75 affattes således:

»Artikel 75

Kontorets afgørelser og meddelelser

1. Kontorets afgørelser skal begrundes. De må kun støttes på grunde og beviser, som de berørte parter har haft lejlighed til at fremsætte bemærkninger om. Hvis mundtlig forhandling finder sted ved kontoret, kan afgørelsen afsiges mundtligt. Afgørelsen skal senere meddeles parterne skriftligt.

2. I alle kontorets afgørelser og meddelelser anføres, hvilken afdeling i kontoret de hidrører fra, samt navnet eller navnene på den eller de ansvarlige ansatte. De skal underskrives af den eller de pågældende ansatte eller i stedet for underskrift være påtrykt eller påstemplet kontorets segl. Den administrerende direktør kan bestemme, at der kan benyttes andre midler til at identificere den pågældende afdeling i kontoret og navnet på den eller de ansvarlige ansatte, eller der kan anvendes en anden form for identificering end segl, hvis afgørelser eller meddelelser fra kontoret fremsendes pr. telefaks eller via andre tekniske kommunikationsmidler.

3. De af kontorets afgørelser, som kan påklages, ledsages af en skriftlig meddelelse om, at enhver klage skal indgives skriftligt til kontoret senest to måneder efter datoen for meddelelsen af den pågældende afgørelse. I meddelelsen skal parterne tillige gøres opmærksom på bestemmelserne i artikel 58, 59 og 60. Parterne kan ikke påberåbe sig, at de ikke har fået meddelelse fra kontoret om klagemuligheden.»

69) I artikel 76, stk. 1, tilføjes følgende punktum:

»Kontoret skal i ugyldighedsager, jf. artikel 52, begrænse sin behandling til de grunde og argumenter, der er fremsat af parterne.»

70) I artikel 77 tilføjes følgende stykke:

»4. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om den mundtlige forhandling, herunder de nærmere bestemmelser for anvendelse af sprog i overensstemmelse med artikel 119.»

71) Artikel 78 ændres således:

a) I stk. 3 tilføjes følgende punktum:

»Fristen for en sådan indkaldelse er mindst en måned, medmindre de pågældende er indforstået med en kortere frist.»

b) Følgende stykker tilføjes:

»5. Den administrerende direktør fastlægger de udgifter, der skal betales, herunder forskud, for så vidt angår omkostninger ved bevisoptagelsen omhandlet i denne artikel.

6. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om bevisoptagelsen.»

72) Artikel 79 affattes således:

»Artikel 79

Tilstillelse af meddelelser

1. Kontoret tilstiller *ex officio* rette vedkommende alle afgørelser og indkaldelser samt de meddelelser, som får en frist til at løbe, eller som skal tilstilles i henhold til andre bestemmelser i denne forordning eller i retsakter vedtaget i medfør af denne forordning, eller hvis tilstillelse den administrerende direktør har truffet bestemmelse om.
2. Den administrerende direktør kan afgøre, hvilke andre dokumenter, end afgørelser der er omfattet af en ankefrist og indkaldelser, der skal meddeles pr. anbefalet brev med modtagelsesbevis.
3. Meddelelse kan ske med forskellige midler, herunder elektroniske. Detaljerne vedrørende elektroniske midler fastlægges af den administrerende direktør.
4. Skal meddelelsen finde sted ved offentlig bekendtgørelse, bestemmer den administrerende direktør, på hvilken måde den offentlige bekendtgørelse skal finde sted, og fastsætter begyndelsestidspunktet for den periode på en måned, ved hvis udløb dokumentet anses for at være blevet bekendtgjort.
5. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om tilstillelse af meddelelser.«

73) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 79a

Meddelelse om fortabelse af rettigheder

Finder kontoret, at en rettighed fortabes som følge af denne forordning eller retsakter vedtaget i medfør af denne forordning, uden at der er truffet nogen afgørelse, giver det den pågældende person meddelelse herom i overensstemmelse med artikel 79. Sidstnævnte kan anmode om en afgørelse i sagen inden for to måneder efter meddelelsen, hvis den pågældende person mener, at kontorets konstatering er urigtig. Kontoret vedtager kun en sådan afgørelse, hvis det ikke deler den pågældende persons opfattelse; ellers ændrer kontoret sin konstatering og underretter vedkommende herom.

Artikel 79b

Meddelelser til kontoret

1. Meddelelser til kontoret kan foretages elektronisk. Den administrerende direktør fastsætter, i hvilket omfang og på hvilke tekniske betingelser disse meddelelser kan fremsendes elektronisk.
2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af reglerne om de kommunikationsmidler, herunder elektroniske kommunikationsmidler, som skal anvendes af parterne i sager ved kontoret, og de formularer, der skal stilles til rådighed af kontoret.

Artikel 79c

Frister

1. Frister udtrykkes i hele år, måneder, uger eller dage. Beregningen løber fra dagen efter den dag, på hvilken den relevante begivenhed indtraf. Fristernes varighed kan ikke være under en måned og ikke over seks måneder.
2. Den administrerende direktør skal inden hvert kalenderårs begyndelse fastsætte de dage, hvor kontoret ikke er åbent for modtagelse af dokumenter, eller hvor almindelig post ikke leveres i det postdistrikt, hvor kontoret er beliggende.

3. Den administrerende direktør fastsætter varigheden af afbrydelsen i tilfælde af en generel afbrydelse i leveringen af post i den medlemsstat, hvor kontoret er beliggende, eller i tilfælde af en faktisk afbrydelse af kontorets tilslutning til tilladte elektroniske kommunikationsmidler.

4. Hvis kommunikationen fra sagens parter til kontoret eller omvendt afbrydes eller bliver uregelmæssig som følge af en ekstraordinær begivenhed, såsom en naturkatastrofe eller en strejke, kan den administrerende direktør fastsætte, at for de parter i sagen, der har hjemsted eller et registreret kontor i den pågældende medlemsstat eller har udpeget en repræsentant med forretningssted i den pågældende medlemsstat, skal alle frister, som ellers ville udløbe på eller efter datoen for påbegyndelsen af en sådan begivenhed, som fastsat af den administrerende direktør, forlænges indtil en dato, som skal fastsættes af denne. Den administrerende direktør skal ved fastsættelsen af denne dato vurdere, hvornår den ekstraordinære begivenhed ophører. Hvis begivenheden påvirker kontorets hjemsted, skal det fremgå af den administrerende direktørs afgørelse, at den gælder for alle parter i sagen.

5. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om beregning og varighed af frister.

Artikel 79d

Rettelse af fejl og åbenlyse forsømmelser

1. Kontoret skal rette eventuelle sproglige fejl, skrivefejl og åbenlyse forsømmelser i kontorets afgørelser eller tekniske fejl, der kan tilskrives det i forbindelse med registreringen af et varemærke eller bekendtgørelsen deraf *ex officio* eller efter anmodning fra en part.

2. Hvis indehaveren anmoder om rettelse af fejl i forbindelse med registreringen af et varemærke eller bekendtgørelsen af registreringen, finder artikel 48a tilsvarende anvendelse.

3. Rettelser af fejl i forbindelse med registreringen af et varemærke og bekendtgørelsen af registreringen bekendtgøres af kontoret.»

74) Artikel 80 affattes således:

»Artikel 80

Tilbagekaldelse af afgørelser

1. Hvis kontoret har foretaget en indførelse i registret eller truffet en afgørelse, der indeholder en åbenlys fejl, der kan tilskrives kontoret, sørger det for at annullere indførelsen eller tilbagekalde afgørelsen. Hvis der kun er én part i sagen, og indførelsen eller afgørelsen berører dennes rettigheder, foretages annulleringen eller tilbagekaldelsen, selv om parten ikke har været opmærksom på fejlen.

2. Den afdeling, der har foretaget indførelsen eller truffet afgørelsen, foretager den i stk. 1 omhandlede annullering eller tilbagekaldelse *ex officio* eller efter anmodning fra en af parterne i sagen. Annulleringen af indførelsen i registret eller tilbagekaldelsen af afgørelsen skal finde sted senest et år efter datoen, hvor indførelsen blev foretaget i registret, eller afgørelsen blev truffet, efter høring af parterne i sagen og eventuelle personer, der er indehavere af rettigheder til det pågældende EU-varemærke, som er indført i registret. Kontoret skal føre registre over sådanne annulleringer og tilbagekaldelser.

3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af proceduren for tilbagekaldelse af en afgørelse eller annullering af en indførelse i registret.

4. Denne artikel berører ikke parternes ret til at indgive en klage i medfør af artikel 58 og 65 eller muligheden for at rette fejl og åbenlyse forsømmelser i medfør af artikel 79d. Indgives der en klage over en af kontorets afgørelser, der indeholder en fejl, bortfalder klagesagen, hvis kontoret tilbagekalder sin afgørelse i henhold til nærværende artikels stk. 1. I sidstnævnte tilfælde tilbagebetales klagegebyret til klageren.»

75) Artikel 82 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Denne artikel finder ikke anvendelse på de frister, der er fastsat i artikel 27, artikel 29, stk. 1, artikel 33, stk. 1, artikel 36, stk. 2, artikel 41, stk. 1 og 3, artikel 47, stk. 3, artikel 60, artikel 65, stk. 5, artikel 81, stk. 2, og artikel 112, eller de frister, der er fastsat i nærværende artikels stk. 1, eller fristen for påberåbelse af anciennitet i henhold til artikel 34, efter at ansøgningen er indgivet.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Imødekommer kontoret begæringen, anses virkningerne af den manglende overholdelse af fristen for ikke at være indtrådt. Træffes der afgørelse i tidsrummet mellem udløbet af den ikke overholdte frist og begæringen om viderebehandling, skal den afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om undladelsen, tage afgørelsen op til fornyet overvejelse og, såfremt afslutningen af selve undladelsen er tilstrækkelig, træffe en anden afgørelse. Hvis kontoret efter den fornyede overvejelse konkluderer, at det ikke er nødvendigt at ændre den oprindelige afgørelse, skal det skriftligt bekræfte den pågældende afgørelse.«

76) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 82a

Afbrydelse af sagsbehandling

1. En sagsbehandling ved kontoret afbrydes, hvis:

- a) EU-varemærkeansøgeren eller -indehaveren eller den person, som i henhold til national ret er berettiget til at optræde på dennes vegne, afgår ved døden eller bliver inhabil. I det omfang nævnte dødsfald eller inhabilitet ikke berører en i henhold til artikel 93 udpeget repræsentants fuldmagt, afbrydes sagsbehandlingen kun efter denne repræsentants anmodning
- b) EU-varemærkeansøgeren eller -indehaveren af retlige grunde som følge af sagsanlæg mod dennes ejendom er forhindret i at videreføre sagen ved kontoret
- c) EU-varemærkeansøgerens eller -indehaverens repræsentant afgår ved døden eller bliver inhabil eller denne repræsentant af retlige grunde som følge af sagsanlæg mod dennes ejendom er forhindret i at videreføre sagen ved kontoret.

2. Sagsbehandlingen ved kontoret genoptages, så snart identiteten af den person, der er berettiget til at videreføre den, er fastslået.

3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om genoptagelse af sager ved kontoret.«

77) Artikel 83 affattes således:

»Artikel 83

Henvisning til almindelige retsgrundsætninger

I mangel af procedurebestemmelser i denne forordning eller i retsakter vedtaget i medfør af denne forordning skal kontoret tage hensyn til de procesretlige principper, der er almindelig anerkendt i medlemsstaterne.«

78) Artikel 85 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Den tabende part i en indsigelses-, fortabelses-, ugyldigheds- eller appelsag betaler de gebyrer, som er afholdt af den anden part. Med forbehold af artikel 119, stk. 6, betaler den tabende part også alle nødvendige omkostninger i forbindelse med sagen, som den anden part har afholdt, herunder rejseudgifter, opholdsudgifter og salær til en repræsentant, jf. artikel 93, stk. 1, inden for rammerne af de beløb, som er fastsat for hver omkostningskategori i gennemførelsesretsakten, der vedtages i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1a. De gebyrer, der skal betales af den tabende part, er begrænset til de gebyrer, som den anden part har afholdt for indsigelse, for en begæring om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed samt for appel.«

b) Følgende stykke indsættes:

»1a. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter maksimalsatserne for de omkostninger, der er nødvendige i forbindelse med sagen, og som den vindende part faktisk har afholdt. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.

Kommissionen tager ved fastsættelsen af sådanne beløb i forbindelse med rejse- og opholdsudgifter hensyn til afstanden mellem partens, repræsentantens, vidnets eller ekspertens bopæl eller forretningssted og det sted, hvor den mundtlige forhandling finder sted, det stadium i processen, hvor omkostningerne afholdes, og, for så vidt angår omkostninger til repræsentation omhandlet i artikel 93, stk. 1, behovet for at sikre, at forpligtelsen til at afholde omkostninger ikke kan misbruges af den anden part af taktiske grunde. Opholdsudgifter beregnes i overensstemmelse med vedtægten for tjenestemænd i Unionen og ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte fastsat i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 (*).

Den tabende part afholder kun omkostningerne for én indsigende part, og, hvis det er relevant, én repræsentant.

(*) EFT L 56 af 4.3.1968, s. 1.»

c) Stk. 6 affattes således:

»6. Indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret fastsætter størrelsen af de omkostninger, der skal betales i medfør af nærværende artikels stk. 1-5, når disse omkostninger er begrænset til de gebyrer, der betales til kontoret, og til omkostningerne til repræsentation. I alle andre tilfælde fastsætter appelkammerets registreringskontor eller en af indsigelses- eller annullationsafdelingens ansatte efter anmodning størrelsen af de omkostninger, der skal tilbagebetales. Anmodningen kan kun antages i perioden på to måneder efter den dato, hvor den afgørelse, i forbindelse med hvilken der anmodes om fastsættelse af omkostningerne, bliver endelig, og den skal ledsages af en faktura og tilhørende dokumentation. For så vidt angår omkostninger til repræsentation i henhold til artikel 93, stk. 1, er det tilstrækkeligt med en forsikring fra repræsentanten om, at omkostningerne er afholdt. For så vidt angår andre omkostninger er det tilstrækkeligt, hvis det fastslås, at de er sandsynlige. Hvis størrelsen af omkostningerne fastsættes i henhold til nærværende stykkes første punktum, fastsættes omkostningerne til repræsentation til det niveau, der er fastsat i den retsakt, der er vedtaget i henhold til nærværende artikels stk. 1a, og uden hensyn til, om de faktisk er blevet afholdt.«

d) Følgende stykke tilføjes:

»7. Afgørelsen om fastsættelse af omkostningerne med angivelse af begrundelsen kan ændres ved en afgørelse truffet af indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret efter anmodning indgivet inden en måned efter datoen for meddelelse af fastsættelse af omkostningerne. Den betragtes først som indgivet, når gebyret for ændring af størrelsen af omkostningerne er betalt. Alt efter omstændighederne træffer indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret afgørelse om anmodningen om en ændring af afgørelsen om fastsættelse af omkostningerne uden mundtlig forhandling.«

79) Artikel 86, stk. 2, andet punktum, affattes således:

»Hver medlemsstat udpeger én myndighed, der er ansvarlig for at efterprøve den i stk. 1 omhandlede afgørelses ægthed, og meddeler kontaktoplysningerne herom til kontoret, Domstolen og Kommissionen. Fuldbyrddelses-påtegning skal påføres af den pågældende myndighed efter en prøvelse, der kun omfatter ægtheden af det pågældende fuldbyrddelsesgrundlag.«

80) Artikel 87 affattes således:

»Artikel 87

EU-varemærkeregistret

1. Kontoret skal føre et register over EU-varemærker, som det skal ajourføre.
2. Registret skal indeholde følgende indførelser vedrørende ansøgninger om og registreringer af EU-varemærker:
 - a) ansøgningsdatoen
 - b) ansøgningens journalnummer

- c) datoen for ansøgningens bekendtgørelse
 - d) ansøgerens navn og adresse
 - e) repræsentantens navn og forretningsadresse, for så vidt det ikke er en repræsentant omhandlet i artikel 92, stk. 3, første punktum
 - f) gengivelsen af mærket med en angivelse af dets type og i givet fald en beskrivelse af mærket
 - g) en angivelse af varer og tjenesteydelser ved deres navn
 - h) oplysninger om påberåbelse af prioritet, jf. artikel 30
 - i) oplysninger om påberåbelse af udstillingsprioritet, jf. artikel 33
 - j) oplysninger om påberåbelse af et registreret ældre varemærkes anciennitet, jf. artikel 34
 - k) en erklæring om, at mærket har fået fornødent særpræg som følge af den brug, der er gjort af det, jf. artikel 7, stk. 3
 - l) en angivelse af, at mærket er et kollektivmærke
 - m) en angivelse af, at mærket er et certificeringsmærke
 - n) det sprog, ansøgningen er indgivet på, samt en angivelse af det andet sprog, som ansøgeren har anført i sin ansøgning, jf. artikel 119, stk. 3
 - o) datoen for registrering af mærket i registret og registreringsnummeret
 - p) en erklæring om, at ansøgningen er resultatet af en omdannelse af en international registrering, hvor Unionen er designeret i henhold til nærværende forordnings artikel 161, sammen med datoen for den internationale registrering i henhold til artikel 3, stk. 4, i Madridprotokollen, eller datoen for registreringen af den territoriale udstrækning til Unionen, der fremsættes efter den internationale registrering, jf. artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen, og i givet fald den internationale registrerings prioritetsdato.
3. I registret indføres desuden følgende, hver med angivelse af registreringsdatoen:
- a) ændringer vedrørende EU-varemærkeindehaverens navn, adresse eller nationalitet eller en ændring vedrørende den stat, hvori den pågældende indehaver har sin bopæl, sit hovedsæde eller forretningssted
 - b) ændringer vedrørende repræsentantens navn eller forretningsadresse, for så vidt det ikke er en repræsentant omhandlet i artikel 92, stk. 3, første punktum
 - c) hvis der er udpeget en ny repræsentant, dennes navn og forretningsadresse
 - d) ændringer af mærket, jf. artikel 43 og 48, samt rettelser af fejl
 - e) meddelelse om ændringer af bestemmelserne for kollektivmærkets benyttelse i henhold til artikel 71
 - f) oplysninger om påberåbelse af et registreret ældre varemærkes anciennitet, jf. artikel 34, i henhold til artikel 35
 - g) hel eller delvis overdragelse i henhold til artikel 17
 - h) stiftelse eller overdragelse af en tingslig rettighed i henhold til artikel 19 og den tingslige rettigheds art
 - i) tvangsfuldbyrdelse i henhold til artikel 20 og insolvensbehandling i henhold til artikel 21
 - j) meddelelsen eller overdragelsen af en licens i henhold til artikel 22 samt i givet fald licensens art
 - k) fornyelse af en registrering i henhold til artikel 47 og den dato, den får virkning fra, samt i givet fald begrænsninger i henhold til artikel 47, stk. 4

- l) en anmærkning om en konstatering af en registreringsperiodes udløb i henhold til artikel 47
 - m) varemærkeindehaverens erklæringer om tilbagetagelse eller afkald i henhold til henholdsvis artikel 43 og 50
 - n) datoen for indgivelse af og oplysninger vedrørende en indsigelse i henhold til artikel 41, for en begæring i henhold til artikel 56 eller et modkrav i henhold til artikel 100, stk. 4, om fortabelse eller ugyldighed eller en klage i henhold til artikel 60
 - o) datoen for og indholdet af en afgørelse vedrørende en indsigelse eller en begæring eller et modkrav i henhold til artikel 57, stk. 6, eller artikel 100, stk. 6, tredje punktum, eller en klage i henhold til artikel 64
 - p) notater om modtagelsen af en begæring om overgang i henhold til artikel 113, stk. 2
 - q) annulleringen af den i henhold til nærværende artikels stk. 2, litra e), registrerede repræsentant
 - r) annulleringen af et nationalt varemærkes anciennitet
 - s) ændringen eller annulleringen i registret af de i dette stykkes litra h), i) og j) omhandlede oplysninger
 - t) erstatningen af et EU-varemærke med en international registrering i henhold til artikel 157
 - u) datoen og nummeret på internationale registreringer, der er baseret på en EU-varemærkeansøgning, som er blevet registreret som et EU-varemærke i henhold til artikel 148, stk. 1
 - v) datoen og nummeret på internationale registreringer, der er baseret på et EU-varemærke i henhold til artikel 148, stk. 2
 - w) delingen af en ansøgning i henhold til artikel 44 og delingen af en registrering i henhold til artikel 49 samt de i nærværende artikels stk. 2 omhandlede oplysninger, for så vidt angår den udskilte registrering og fortegnelsen over varerne og tjenesteydelserne i den oprindelige registrering som ændret
 - x) tilbagekaldelsen af en afgørelse eller ophævelse af en indførelse i registret i henhold til artikel 80, når tilbagekaldelsen eller ophævelsen vedrører en afgørelse eller indførelse, der er blevet bekendtgjort
 - y) meddelelse om ændringer af bestemmelserne for certificeringsmærkets benyttelse i henhold til artikel 74f.
4. Den administrerende direktør kan bestemme, at andre end de i nærværende artikels stk. 2 og 3 omhandlede oplysninger skal indføres i registret, jf. dog artikel 123, stk. 4.
5. Registret kan føres elektronisk. Kontoret indsamler, systematiserer, offentliggør og opbevarer de i stk. 2 og 3 omhandlede oplysninger, herunder personoplysninger, med henblik på de formål, der er fastlagt i stk. 9. Kontoret sørger for, at registret er offentligt tilgængeligt.
6. EU-varemærkeindehaveren får meddelelse om alle ændringer i registret.
7. Kontoret udsteder efter anmodning bekræftede eller ikkebekræftede udskrifter af registret mod betaling af et gebyr.
8. Behandlingen af oplysningerne vedrørende indførelserne i stk. 2 og 3, herunder personoplysninger, finder sted med henblik på:
- a) administration af ansøgningerne og/eller registreringerne som beskrevet i denne forordning og retsakter, der er vedtaget i henhold hertil
 - b) vedligeholdelse af et offentligt register, der giver offentlige myndigheder og erhvervsdrivende adgang til aktindsigt og oplysninger, således at de kan udøve deres rettigheder i henhold til denne forordning og blive underrettet om eksistensen af ældre rettigheder, der tilhører tredjemand, og

- c) udarbejdelse af rapporter og statistikker, således at kontoret kan optimere sit arbejde og forbedre systemets funktion.

9. Enhver tredjemand kan få adgang til alle de oplysninger, herunder personoplysninger, vedrørende indførelserne i stk. 2 og 3, der anses for at være af offentlig interesse. Af hensyn til retssikkerheden opbevares indførelserne i registret i en ubegrænset periode.»

81) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 87a

Database

1. Ud over at være forpligtet til at føre et register, jf. artikel 87, indsamler og opbevarer kontoret i en elektronisk database alle de oplysninger, som ansøgere eller enhver anden part i en sag har givet i henhold til denne forordning eller retsakter, der er vedtaget i henhold hertil.

2. Den elektroniske database kan omfatte andre personoplysninger, end dem der er omfattet af registret, jf. artikel 87, såfremt sådanne oplysninger er påkrævet i henhold til denne forordning eller retsakter, der er vedtaget i henhold hertil. Indsamlingen, opbevaringen og behandlingen af sådanne oplysninger tjener følgende formål:

- a) administration af ansøgningerne og/eller registreringerne som beskrevet i denne forordning og retsakter, der er vedtaget i henhold hertil
- b) adgang til de oplysninger, som er nødvendige for at kunne føre de relevante sager lettere og mere effektivt
- c) kontakt med ansøgerne og andre parter i sagen
- d) udarbejdelse af rapporter og statistikker, således at kontoret kan optimere sit arbejde og forbedre systemets funktion.

3. Den administrerende direktør fastsætter betingelserne for adgang til den elektroniske database og for, hvordan indholdet heraf, bortset fra de personoplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, men inklusive oplysningerne i artikel 87, kan stilles til rådighed i maskinlæsbar form, herunder gebyret for en sådan adgang.

4. Der er begrænset adgang til de i stk. 2 omhandlede personoplysninger, og sådanne oplysninger gøres ikke offentligt tilgængelige, medmindre den berørte part har givet sit udtrykkelige samtykke hertil.

5. Alle oplysninger opbevares på ubestemt tid. Den berørte part kan dog anmode om, at personoplysninger fjernes fra databasen 18 måneder efter, at varemærket er udløbet, eller at den relevante inter partes-procedure er afsluttet. Den berørte part har til enhver tid ret til at få rettet unøjagtige eller forkerte oplysninger.

Artikel 87b

Onlineadgang til afgørelser

1. Af hensyn til gennemsigtigheden og forudsigeligheden gøres kontorets afgørelser tilgængelige online med henblik på oplysning og høring af den brede offentlighed. Enhver part i en sag, der førte til vedtagelsen af afgørelsen, kan anmode om, at alle personoplysninger i afgørelsen fjernes.

2. Kontoret kan give onlineadgang til domme afsagt af nationale domstole og Unionens retsinstanser, som vedrører dets opgaver, for at øge offentlighedens kendskab til spørgsmål om intellektuelle ejendomsrettigheder og fremme harmonisering af praksis. Kontoret overholder betingelserne for den første bekendtgørelse, for så vidt angår personoplysninger.»

82) Artikel 88 ændres således:

a) Stk. 4 affattes således:

»4. Når der i medfør af nærværende artikels stk. 2 eller 3 gives aktindsigt, kan dokumenter i akterne vedrørende inhabilitet i henhold til artikel 137, udkast til afgørelser og udtalelser og alle andre interne dokumenter, som anvendes til udarbejdelse af afgørelser og udtalelser, og de dele af akterne, som den berørte part specielt har ønsket skulle være fortrolige, inden begæringen om aktindsigt blev indgivet, medmindre aktindsigt for sådanne dele af akterne er berettiget, fordi den part, der søger om aktindsigt, har en legitim interesse heri, undtages herfra.«

b) Følgende stykker tilføjes:

»5. Aktindsigt vedrørende EU-varemærkeansøgninger og registrerede EU-varemærker opnås ved indsigt i det originale dokument eller kopier heraf eller i elektroniske datamedier, hvis akterne er opbevaret på denne måde. Den administrerende direktør fastsætter de nærmere regler for aktindsigt.

6. Hvis aktindsigten finder sted som fastsat i stk. 7, anses en begæring om aktindsigt ikke for indgivet, før det krævede gebyr er blevet betalt. Der betales ikke gebyr ved onlineindsigt i elektroniske datamedier.

7. Aktindsigten finder sted i kontorets lokaler. På begæring opnås aktindsigten ved, at man får udleveret kopier af de pågældende dokumenter. Udleveringen af sådanne kopier er betinget af betaling af et gebyr. Kontoret udsteder også på begæring bekræftede eller ikkebekræftede genparter af ansøgningen om et EU-varemærke mod betaling af et gebyr.

8. Der kan på begæring opnås aktindsigt i de sagsakter, som kontoret opbevarer vedrørende internationale registreringer, hvor Unionen er designeret, fra datoen for den i artikel 152, stk. 1, omhandlede bekendtgørelse i overensstemmelse med de i nærværende artikels stk. 1, 3 og 4 fastsatte betingelser.

9. Med forbehold af de i stk. 4 fastsatte begrænsninger kan kontoret, efter anmodning og mod betaling af gebyr, meddele oplysninger fra akterne vedrørende EU-varemærker, der søges registreret, eller som er registreret. Kontoret kan dog forlange, at der gøres brug af muligheden for aktindsigt, hvis dette under hensyn til omfanget af de oplysninger, som skal meddeles, anses for hensigtsmæssigt.«

83) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 88a

Opbevaring af akter

1. Kontoret opbevarer akterne for enhver procedure vedrørende en EU-varemærkeansøgning eller en EU-varemærkeregistriering. Den administrerende direktør fastsætter, i hvilken form disse akter opbevares.

2. Opbevares akterne i elektronisk format, opbevares de elektroniske filer eller sikkerhedskopier heraf uden tidsbegrænsning. De originale dokumenter, der indgives af sagens parter, og som ligger til grund for de elektroniske akter, bortskaffes et vist tidsrum efter, at kontoret har modtaget disse, idet den administrerende direktør fastsætter dette tidsrum.

3. Hvis og i det omfang akter eller dele af akter opbevares i enhver anden form end elektronisk, opbevares dokumenter eller bevismidler, der udgør en del af disse akter, i mindst fem år fra udgangen af det år, hvor ansøgningen afslås eller tilbagetages eller anses for tilbagetaget, hvor EU-varemærkets registrering udløber endeligt i henhold til artikel 47, hvor det endelige afkald på EU-varemærket registreres i henhold til artikel 50, eller hvor EU-varemærket slettes endeligt i registret i henhold til artikel 57, stk. 6, eller artikel 100, stk. 6.«

84) Artikel 89 affattes således:

»Artikel 89

Regelmæssigt udkommende publikationer

1. Kontoret udgiver regelmæssigt:

- a) en EU-varemærketidende, der indeholder bekendtgørelser af ansøgninger og af de indførelser, der har fundet sted i registret, samt andre oplysninger vedrørende ansøgninger om eller registreringer af EU-varemærker, hvis bekendtgørelse er krævet i henhold til denne forordning eller af retsakter, der er vedtaget i henhold hertil
- b) et meddelelsesblad for kontoret, der indeholder almindelige meddelelser og oplysninger fra den administrerende direktør samt andre oplysninger vedrørende denne forordning og dens gennemførelse.

Publikationerne i første afsnit, litra a) og b), kan foretages elektronisk.

2. EU-varemærketidende offentliggøres på en måde og med en hyppighed, der fastsættes af den administrerende direktør.

3. Kontorets meddelelsesblad offentliggøres på kontorets officielle sprog. Den administrerende direktør kan dog bestemme, at visse oplysninger skal bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad på Unionens officielle sprog.

4. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:

- a) den dato, der skal betragtes som datoen for bekendtgørelse i EU-varemærketidende
- b) den måde, hvorpå indførelser vedrørende registreringen af et varemærke, som ikke indeholder ændringer i forhold til bekendtgørelsen af ansøgningen, bekendtgøres
- c) de former, hvori udgaver af kontorets meddelelsesblad kan gøres tilgængelige for offentligheden.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.»

85) Artikel 90 ændres således:

a) Nummeret »1.« indsættes i starten af stk. 1.

b) Følgende stykker tilføjes:

»2. Kontoret opkræver ikke gebyrer for meddelelse af oplysninger eller for adgang til sagsakter.

3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de nærmere bestemmelser for, hvordan kontoret og medlemsstaternes myndigheder udveksler oplysninger med hinanden og giver adgang til sagsakter under hensyn til de begrænsninger, som aktindsigten vedrørende EU-varemærkeansøgninger eller -registreringer er underlagt i henhold til artikel 88, når der gives adgang til tredjemand. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

86) Artikel 92, stk. 2-4, affattes således:

»2. Fysiske og juridiske personer, der hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, skal være repræsenteret ved kontoret i overensstemmelse med artikel 93, stk. 1, i enhver sag, der behandles i henhold til denne forordning, med undtagelse af indgivelsen af en ansøgning om registrering af et EU-varemærke, jf. dog nærværende artikels stk. 3, andet punktum.

3. Fysiske eller juridiske personer, der har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan lade sig repræsentere ved kontoret af en af deres ansatte. En ansat hos en af nærværende stykke omfattet juridisk person kan også repræsentere andre juridiske personer, der har økonomisk tilknytning til førstnævnte juridiske person, selv om disse andre juridiske personer hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Ansatte, der repræsenterer personer med henblik på dette stykke, vedlægges efter anmodning fra kontoret eller, hvis det er relevant, fra parten i sagen akterne en underskrevet fuldmagt.

4. Hvis der er mere end én ansøger eller mere end én tredjemand, der handler i fællesskab, udpeges der en fælles repræsentant.»

87) Artikel 93 ændres således:

a) Stk. 1 og 2 affattes således:

»1. Repræsentation af fysiske og juridiske personer ved kontoret kan kun varetages af:

a) en advokat med bestalling i en af medlemsstaterne i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og som har sit forretningssted i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i det omfang advokaten i denne stat kan give møde i varemærkesager

b) personer, der er godkendt til at give møde i henhold til en af kontoret ført liste.

Repræsentanter, der optræder i sager for kontoret, vedlægges efter anmodning fra kontoret eller, hvis det er relevant, fra den anden part i sagen akterne en underskrevet fuldmagt.

2. På listen over godkendte mødeberettigede kan opføres enhver fysisk person, der opfylder følgende betingelser:

a) er statsborger i en af medlemsstaterne i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

b) har sit forretningssted eller ansættelsessted i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

c) er bemyndiget til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager ved Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret eller ved det centrale kontor for industriel ejendomsret i en medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Hvis bemyndigelsen i den pågældende stat ikke er betinget af særlige faglige kvalifikationer, skal den, der ansøger om opførelse på kontorets liste, i mindst fem år regelmæssigt have optrådt i varemærkesager ved Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret eller de nævnte centrale kontorer for industriel ejendomsret. Personer, hvis faglige kvalifikationer med hensyn til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager ved Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret eller de nævnte centrale kontorer for industriel ejendomsret er officielt anerkendt i henhold til den pågældende stats forskrifter, skal dog ikke opfylde dette krav.»

b) Stk. 4 og 5 affattes således:

»4. Den administrerende direktør kan give dispensation fra:

a) kravet i stk. 2, litra c), andet punktum, såfremt ansøgeren godtgør, at vedkommende ad anden vej har erhvervet de nødvendige kvalifikationer

b) kravet i stk. 2, litra a), i tilfælde af højt kvalificerede medarbejdere, forudsat at kravene i stk. 2, litra b) og c), er opfyldt.

5. En person kan slettes af listen over godkendte mødeberettigede på dennes begæring, eller når vedkommende ikke længere har en repræsentationsbeføjelse. Ændringer af listen over godkendte mødeberettigede bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad.»

88) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 93a

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af:

- a) betingelserne og proceduren for udpegelse af en fælles repræsentant, jf. artikel 92, stk. 4
- b) de betingelser, hvorpå de ansatte omhandlet i artikel 92, stk. 3, og de godkendte mødeberettigede omhandlet i artikel 93, stk. 1, skal indgive en underskrevet fuldmagt til kontoret for at kunne varetage repræsentation, og indholdet af den pågældende fuldmagt
- c) de omstændigheder, hvorunder en person kan slettes af listen over godkendte mødeberettigede, jf. artikel 93, stk. 5.«

89) I afsnit X affattes overskriften til afdeling 1 således:

»Anvendelse af EU-regler om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område«.

90) Artikel 94 ændres således:

a) Titlen affattes således:

»Anvendelse af EU-regler om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område«.

b) I stk. 1 ændres »bestemmelserne i forordning (EF) nr. 44/2001« til »EU-reglerne om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område«.

c) Følgende stykke tilføjes:

»3. Henvisningerne i denne forordning til forordning (EF) nr. 44/2001 skal, hvor det er relevant, omfatte aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, indgået den 19. oktober 2005.«

91) I artikel 96, litra c), ændres »artikel 9, stk. 3, andet punktum« til »artikel 9b, stk. 2«.

92) Artikel 99, stk. 3, affattes således:

»3. I de søgsmål, der er omhandlet i artikel 96, litra a) og c), kan en påstand om EU-varemærkets fortabelse, der fremsættes på anden måde end som et modkrav, fremsættes, hvis sagsøgte påberåber sig, at EU-varemærket kunne erklæres fortabt på grund af manglende reel brug på det tidspunkt, hvor krænkelssøgsmålet blev anlagt.«

93) Artikel 100 ændres således:

a) Stk. 4 affattes således:

»4. Den EU-varemærkedomstol, ved hvilken der er fremsat modkrav med påstand om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed, må ikke behandle modkravet, før enten den interesserede part eller domstolen har meddelt kontoret datoen for fremsættelsen af modkravet. Kontoret indfører denne oplysning i registret. Hvis begæringen om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed allerede var blevet fremsat for kontoret, før modkravet blev indgivet, skal domstolen underrettes herom af kontoret og udsætte behandlingen af sagen i overensstemmelse med artikel 104, stk. 1, indtil afgørelsen vedrørende begæringen er endelig, eller indtil begæringen er trukket tilbage.«

b) Stk. 6 affattes således:

»6. Såfremt en EU-varemærkedomstol har truffet en endelig afgørelse om et modkrav med påstand om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed, fremsendes der enten af domstolen eller en af parterne i den nationale sag straks en genpart af afgørelsen til kontoret. Kontoret eller enhver anden interesseret part kan anmode om oplysninger om en sådan fremsendelse. Kontoret indfører en henvisning til afgørelsen i registret og træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme afgørelsens konklusion.«

94) Artikel 101, stk. 2, affattes således:

»2. I alle varemærkespørgsmål, der ikke henhører under forordningens område, anvender den relevante EU-varemærkedomstol den gældende nationale ret.«

95) Artikel 102, stk. 2, affattes således:

»2. EU-varemærkedomstolen kan endvidere anvende foranstaltninger eller afgørelser til rådighed i henhold til den gældende ret, som den anser for passende under de foreliggende omstændigheder.«

96) Overskriften »Afdeling 4. Overgangsbestemmelse« og artikel 108 udgår.

97) Artikel 113 affattes således:

»Artikel 113

Indgivelse, bekendtgørelse og videresendelse af begæringen om overgang

1. En begæring om overgang indgives til kontoret inden for den fastsatte frist, jf. artikel 112, stk. 4, 5 eller 6, og skal indeholde en angivelse af begrundelserne for overgangen, jf. artikel 112, stk. 1, litra a) eller b), de medlemsstater, i forbindelse med hvilke der begæres overgang, og de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af overgangen. Hvis der begæres overgang efter manglende fornyelse af registreringen, begynder tremånedersperioden i artikel 112, stk. 5, dagen efter den sidste dag, hvor ansøgningen om fornyelse kan indgives i henhold til artikel 47, stk. 3. Begæringen om overgang anses først for indgivet, når gebyret for overgang er betalt.

2. Hvis begæringen om overgang vedrører en EU-varemærkeansøgning, der allerede er blevet bekendtgjort, eller hvis begæringen om overgang vedrører et EU-varemærke, indføres modtagelsen af en sådan begæring i registret, og begæringen om overgang bekendtgøres.

3. Kontoret undersøger, om den begærede overgang opfylder betingelserne i denne forordning, navnlig artikel 112, stk. 1, 2, 4, 5 og 6, og nærværende artikels stk. 1, samt formkravene i den gennemførelsesforordning, der vedtages i henhold til nærværende artikels stk. 6. Hvis betingelserne til begæringen ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglerne. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret begæringen om overgang. Hvis artikel 112, stk. 2, finder anvendelse, afviser kontoret kun begæringen om overgang, for så vidt angår de medlemsstater, for hvilke overgang er udelukket i henhold til den pågældende bestemmelse. Hvis gebyret for overgang ikke er blevet betalt inden for den fastsatte frist på tre måneder, jf. artikel 112, stk. 4, 5 eller 6, giver kontoret ansøgeren meddelelse om, at begæringen om overgang ikke anses for indgivet.

4. Hvis kontoret eller en EU-varemærkedomstol har afvist EU-varemærkeansøgningen eller erklæret EU-varemærket ugyldigt som følge af absolutte hindringer for registrering under henvisning til en medlemsstats sprog, udelukkes overgang i henhold til artikel 112, stk. 2, for alle de medlemsstater, hvor det pågældende sprog er et af de officielle sprog. Hvis kontoret eller en EU-varemærkedomstol har afvist EU-varemærkeansøgningen eller erklæret EU-varemærket ugyldigt som følge af absolutte hindringer for registrering, som gælder i hele Unionen, eller som følge af et ældre EU-varemærke eller anden EU-retlig industriel ejendomsret, er overgang udelukket i henhold til artikel 112, stk. 2, for alle medlemsstater.

5. Hvis begæringen om overgang opfylder de krav, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3, videresender kontoret begæringen om overgang og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 84, stk. 2, til medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret, herunder Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, for hvilke det er blevet konstateret, at begæringen kan antages. Kontoret giver ansøgeren meddelelse om datoen for videresendelse.

6. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:

a) de oplysninger, som en begæring om en EU-varemærkeansøgning eller et registreret EU-varemærkes overgang til en national varemærkeansøgning i henhold til stk. 1 skal indeholde

b) de nærmere oplysninger, som bekendtgørelsen af begæringen om overgang i henhold til stk. 2 skal indeholde.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

98) Artikel 114, stk. 2, affattes således:

»2. En EU-varemærkeansøgning eller et EU-varemærke, som er videresendt i henhold til artikel 113, må ikke være genstand for formelle krav i national ret, som afviger fra kravene i denne forordning eller i retsakter vedtaget i henhold til denne forordning, eller yderligere formelle krav.«

99) Artikel 115, stk. 1, første punktum, affattes således:

»Kontoret er et EU-agentur.«

100) Artikel 116, stk. 2, affattes således:

»2. Uden at dette berører stk. 1, kan kontoret gøre brug af udstationerede nationale eksperter eller andre medarbejdere, der ikke er ansat af kontoret. Administrationsrådet skal vedtage en afgørelse, der fastsætter bestemmelser for udstationering af nationale eksperter til kontoret.«

101) I artikel 117 ændres »Harmoniseringskontoret« til »kontoret og dets ansatte«.

102) Artikel 119 ændres således:

a) Stk. 5 affattes således:

»5. Indsigelse eller begæring om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed indgives på et af kontorets sprog.«

b) Følgende stykke indsættes:

»5a. Med forbehold af stk. 5:

a) enhver begæring eller erklæring vedrørende en EU-varemærkeansøgning kan indgives på det sprog, der er benyttet i EU-varemærkeansøgningen eller på det andet sprog, som ansøgeren har angivet i sin ansøgning

b) enhver begæring eller erklæring vedrørende et registreret EU-varemærke kan indgives på et af kontorets sprog.

Hvis begæringen imidlertid er indgivet ved hjælp af en af kontorets formularer, jf. artikel 79b, stk. 2, kan sådanne formularer anvendes på alle Unionens officielle sprog, forudsat at formularen udfyldes på et af kontorets sprog, for så vidt angår tekstafsnittene.«

c) Stk. 6, andet afsnit, første punktum, teksten efter semikolon, affattes således:

»Oversættelsen skal indgives inden for en måned efter udløbet af indsigelsesfristen eller efter ansøgningsdatoen for en begæring om fortabelse eller ugyldighed.«

d) Følgende stykker tilføjes:

»8. Uden at dette berører stk. 4 og 7, og medmindre andet er fastsat, kan enhver part benytte et hvilket som helst af kontorets sprog i skriftlige sager ved kontoret. Hvis det valgte sprog ikke er behandlingssproget, tilvejebringer parten en oversættelse til dette sprog inden en måned efter den dato, hvor det originale dokument blev indgivet. Hvis EU-varemærkeansøgeren er den eneste part i en sag ved kontoret, og det benyttede sprog i forbindelse med EU-varemærkeansøgningen ikke er et af kontorets sprog, kan oversættelsen også indgives på det andet sprog, som ansøgeren har angivet i sin ansøgning.

9. Den administrerende direktør fastsætter reglerne for bekræftelse af oversættelser.

10. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:

a) i hvilket omfang dokumentation, der skal anvendes i skriftlige sager ved kontoret, kan indgives på et hvilket som helst EU-sprog, og behovet for at tilvejebringe en oversættelse

b) de nødvendige standarder for oversættelser, der skal indgives til kontoret.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

103) I artikel 120, stk. 1, ændres »gennemførelsesforordningen« til »en retsakt vedtaget i henhold til denne forordning«.

104) Artikel 122 udgår.

105) Artikel 123 affattes således:

»Artikel 123

Gennemsigtighed

1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 (*) finder anvendelse på kontorets dokumenter.

2. Administrationsrådet vedtager de nærmere regler for anvendelse af forordning (EF) nr. 1049/2001.

3. Der kan klages til Den Europæiske Ombudsmand over de afgørelser, som kontoret træffer i henhold til artikel 8 i forordning (EF) nr. 1049/2001, eller de kan indbringes for Den Europæiske Unions Domstol på de betingelser, der er fastsat i artikel 228 og 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

4. Kontorets behandling af personoplysninger er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 (**).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).«

106) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 123a

Sikkerhedsregler for beskyttelse af klassificerede oplysninger og ikkeklassificerede følsomme oplysninger

Kontoret anvender sikkerhedsprincipperne i Kommissionens sikkerhedsforskrifter til beskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUCI) og følsomme ikkeklassificerede informationer, som er fastsat i Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/443 (*) og 2015/444 (**). Sikkerhedsprincipperne omfatter blandt andet bestemmelser om udveksling, behandling og opbevaring af sådanne oplysninger.

(*) Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/443 af 13. marts 2015 om sikkerhedsbeskyttelse i Kommissionen (EUT L 72 af 17.3.2015, s. 41).

(**) Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/444 af 13. marts 2015 om reglerne for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUT L 72 af 17.3.2015, s. 53).«

107) I afsnit XII indsættes følgende afdeling:

»AFDELING 1a

Kontorets opgaver og samarbejde til fremme af konvergens

Artikel 123b

Kontorets opgaver

1. Kontoret har følgende opgaver:

- a) forvaltning og fremme af EU-varemærkesystemet fastsat i denne forordning
- b) forvaltning og fremme af EU-designsystemet fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 (*)
- c) fremme af konvergens med hensyn til praksis og redskaber på området varemærker og design i samarbejde med medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret, herunder Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret
- d) de opgaver, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 386/2012 (**)
- e) de opgaver, der er tildelt ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/28/EU (**).

2. Kontoret samarbejder med institutioner, myndigheder, organer, kontorer for industriel ejendomsret, internationale og ikkestatslige organisationer i forbindelse med de opgaver, der er tildelt det i stk. 1.

3. Kontoret kan yde frivillig mægling med henblik på at hjælpe parterne til at nå frem til en mindelig løsning.

Artikel 123c

Samarbejde til fremme af konvergens med hensyn til praksis og redskaber

1. Kontoret og medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret samarbejder med hinanden for at fremme konvergens med hensyn til praksis og redskaber på området varemærker og design.

Uden at dette berører stk. 3 omfatter samarbejdet navnlig følgende aktivitetsområder:

- a) udvikling af fælles standarder for sagsbehandling
- b) etablering af fælles eller forbundne databaser og portaler for EU-dækkende høring, søgning og klassificering
- c) løbende levering og udveksling af data og oplysninger, herunder med henblik på overførsel af data til databaser og portaler omhandlet i litra b)
- d) fastlæggelse af fælles standarder og praksis med henblik på at sikre interoperabilitet mellem procedurer og systemer i hele Unionen og gøre dem mere ensartede og effektive
- e) udveksling af oplysninger om industriel ejendomsret og procedurer, herunder gensidig støtte til helpdeske og informationscentre
- f) udveksling af teknisk ekspertise og bistand i forbindelse med de områder, der er omhandlet i litra a)-e).

2. På grundlag af et forslag fra den administrerende direktør definerer og koordinerer administrationsrådet projekter af interesse for Unionen og medlemsstaterne med hensyn til de i stk. 1 og 6 omhandlede områder, samt opfordrer medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret til at deltage i disse projekter.

Projektdefinitionen skal omfatte specifikke forpligtelser og ansvarsområder for hvert deltagende kontor for industriel ejendomsret i medlemsstaterne, Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret og kontoret. Kontoret skal gennemføre høringer af repræsentanter for brugerne, navnlig i forbindelse med definition af projekterne og evaluering af deres resultater.

3. Medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret kan fravælge, begrænse eller midlertidigt indstille deres samarbejde om de i stk. 2, første afsnit, omhandlede projekter.

Når medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret anvender de i første afsnit fastsatte muligheder, skal de give kontoret en skriftlig begrundelse for deres afgørelse.

4. Når de har afgivet tilsagn om at deltage i bestemte projekter skal medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret med forbehold af stk. 3 reelt deltage i de i stk. 2 omhandlede projekter med henblik på at sikre, at de udvikles, fungerer, er compatible og holdes ajour.

5. Kontoret yder finansiel støtte til de i stk. 2 omhandlede projekter, i det omfang dette med henblik på stk. 4 er nødvendigt for at sikre effektiv deltagelse af medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret i disse projekter. Denne finansielle støtte kan tage form af tilskud og naturalydelse. Det samlede støttebeløb må ikke overstige 15 % af kontorets årlige indtægter. Modtagere af tilskud skal være medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret. Tilskud ydes uden indkaldelse af forslag i overensstemmelse med de finansielle bestemmelser, der

gælder for kontoret, og principperne om tilskudsprocedurer i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (****) og i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 (*****).

6. Kontoret og de relevante kompetente myndigheder i medlemsstaterne samarbejder med hinanden på et frivilligt grundlag for at fremme en øget bevidsthed om varemærkesystemet og bekæmpelse af forfalskninger. Et sådant samarbejde skal omfatte projekter, der navnlig tager sigte på at gennemføre etablerede standarder og etableret praksis og tilrettelægge uddannelses- og træningsaktiviteter. Den finansielle støtte til disse projekter skal være en del af det samlede støttebeløb omhandlet i stk. 5. Stk. 2-5 finder tilsvarende anvendelse.

(*) Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT L 3 af 5.1.2002, s. 1).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 386/2012 af 19. april 2012 om bemyndigelse af Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) til at varetage opgaver i forbindelse med håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder, herunder samling af repræsentanter for den offentlige og den private sektor i Det Europæiske Observationscenter for Krænkelser af Intellektuelle Ejendomsrettigheder (EUT L 129 af 16.5.2012, s. 1).

(***) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/28/EU af 25. oktober 2012 om visse tilladte anvendelser af forældreløse værker (EUT L 299 af 27.10.2012, s. 5).

(****) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

(*****) Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29. oktober 2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget (EUT L 362 af 31.12.2012, s. 1).«

108) Afsnit XII, afdeling 2 og 3, affattes således:

»AFDELING 2

Administrationsrådet

Artikel 124

Administrationsrådets opgaver

1. Uden at det berører de opgaver, som tillægges budgetudvalget i afdeling 5, har administrationsrådet følgende opgaver:

- a) på grundlag af et udkast, som forelægges af den administrerende direktør i overensstemmelse med artikel 128, stk. 4, litra c), at vedtage kontorets årlige arbejdsprogram for det kommende år under hensyntagen til Kommissionens udtalelse og at fremsende det vedtagne årlige arbejdsprogram til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen
- b) på grundlag af et udkast, som forelægges af den administrerende direktør i overensstemmelse med artikel 128, stk. 4, litra e), og under hensyntagen til Kommissionens udtalelse, at vedtage et flerårigt strategisk program for kontoret, herunder kontorets strategi for internationalt samarbejde, efter en udveksling af synspunkter mellem den administrerende direktør og det relevante udvalg i Europa-Parlamentet, og at fremsende det vedtagne flerårige strategiske program til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen
- c) på grundlag af et udkast, som forelægges af den administrerende direktør i overensstemmelse med artikel 128, stk. 4, litra g), at vedtage årsberetningen og at fremsende den vedtagne årsberetning til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten
- d) på grundlag af et udkast, som forelægges af den administrerende direktør i overensstemmelse med artikel 128, stk. 4, litra h), at vedtage den flerårige plan for personalepolitikken
- e) at udøve de beføjelser, det har fået tillagt i medfør af artikel 123c, stk. 2
- f) at udøve de beføjelser, det har fået tillagt i medfør af artikel 139, stk. 5
- g) at vedtage regler for forebyggelse og håndtering af interessekonflikter i kontoret
- h) i overensstemmelse med stk. 2 og med hensyn til kontorets personale at udøve de beføjelser, som vedtægten tillægger ansættelsesmyndigheden, og som ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte tillægger den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter (»ansættelsesmyndighedsbeføjelser«)

- i) at vedtage passende gennemførelsesbestemmelser til at overholde vedtægten og ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte i overensstemmelse med vedtægtens artikel 110
- j) at opstille den i artikel 129, stk. 2, omhandlede liste over ansøgere
- k) at sikre passende opfølgning på resultaterne og henstillingerne fra de interne eller eksterne revisionsberetninger og evalueringer, jf. artikel 165a, samt fra undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF)
- l) det skal høres inden vedtagelse af retningslinjerne for kontorets sagsbehandling og i de andre i denne forordning fastsatte tilfælde
- m) at afgive udtalelser og anmodninger om oplysninger til den administrerende direktør og til Kommissionen, hvis det finder det påkrævet.

2. Administrationsrådet skal i overensstemmelse med artikel 110 i vedtægten og artikel 142 i ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte vedtage en afgørelse i henhold til artikel 2, stk. 1, i vedtægten og artikel 6 i ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte, hvorved de relevante ansættelsesmyndighedsbeføjelser delegeres til den administrerende direktør, og betingelserne for at suspendere denne delegation af ansættelsesmyndighedsbeføjelser defineres.

Den administrerende direktør bemyndiges til at uddelegere disse beføjelser.

Under helt særlige omstændigheder kan administrationsrådet ved en afgørelse midlertidigt suspendere delegationen af ansættelsesmyndighedsbeføjelserne til den administrerende direktør og sidstnævntes uddelegering af beføjelser og selv udøve dem eller delegere dem til et af sine medlemmer eller til en anden ansat end den administrerende direktør.

Artikel 125

Administrationsrådets sammensætning

- 1. Administrationsrådet består af en repræsentant for hver af medlemsstaterne, to repræsentanter for Kommissionen og en repræsentant for Europa-Parlamentet samt af deres respektive suppleanter.
- 2. Administrationsrådets medlemmer kan, såfremt forretningsordenen tillader det, bistås af rådgivere eller eksperter.

Artikel 126

Administrationsrådets formandskab

- 1. Administrationsrådet vælger en formand og en næstformand blandt sine medlemmer. Næstformanden træder uden videre i formandens sted, når denne har forfald.
- 2. Formanden og næstformanden vælges for fire år. Mandatperioden kan fornyes én gang. Hvis en formand eller næstformand ophører med at være medlem af administrationsrådet under sin mandatperiode, ophører mandatperioden dog automatisk samtidig.

Artikel 127

Møder

- 1. Det påhviler administrationsrådets formand at indkalde til dets møder.
- 2. Den administrerende direktør deltager i drøftelserne, medmindre administrationsrådet beslutter andet.

3. Administrationsrådet afholder ordinært møde mindst en gang om året. Det træder desuden sammen på formandens initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen eller en tredjedel af medlemsstaterne.
4. Administrationsrådet fastsætter selv sin forretningsorden.
5. Administrationsrådet træffer sine afgørelser med absolut flertal blandt medlemmerne. Der kræves dog et flertal på to tredjedele af administrationsrådets medlemmer til de afgørelser, som det er kompetent til at træffe i medfør af artikel 124, stk. 1, litra a) og b), artikel 126, stk. 1, og artikel 129, stk. 2 og 4. I begge tilfælde har hver medlemsstat én stemme.
6. Administrationsrådet kan opfordre observatører til at deltage i sine møder.
7. Administrationsrådets sekretariatsforretninger varetages af kontoret.

AFDELING 3

Den administrerende direktør

Artikel 128

Den administrerende direktørs opgaver

1. Kontoret ledes af den administrerende direktør. Den administrerende direktør står til ansvar over for administrationsrådet.
2. Uden at det berører Kommissionens, administrationsrådets og budgetudvalgets beføjelser, er den administrerende direktør uafhængig i udførelsen af sine opgaver og må ikke søge eller modtage instrukser fra en regering eller fra noget andet organ.
3. Den administrerende direktør er kontorets retlige repræsentant.
4. Den administrerende direktør har navnlig følgende opgaver, som kan delegeres:
 - a) at træffe alle de fornødne foranstaltninger til at sikre, at kontoret fungerer hensigtsmæssigt, herunder vedtagelse af interne administrative instrukser og bekendtgørelse af meddelelser
 - b) at gennemføre de afgørelser, der træffes af administrationsrådet
 - c) at udarbejde et udkast til det årlige arbejdsprogram, der beskriver de anslåede menneskelige og finansielle ressourcer til hver aktivitet, og forelægge det for administrationsrådet efter høring af Kommissionen
 - d) at forelægge administrationsrådet forslag i henhold til artikel 123c, stk. 2
 - e) at udarbejde et udkast til det flerårige strategiske program, herunder kontorets strategi for internationalt samarbejde, og forelægge det for administrationsrådet efter høring af Kommissionen og efter en udveksling af synspunkter med det relevante udvalg i Europa-Parlamentet
 - f) at gennemføre det årlige arbejdsprogram og det flerårige strategiske program og aflægge rapport til administrationsrådet om deres gennemførelse
 - g) at forberede den årlige beretning om kontorets aktiviteter og forelægge den for administrationsrådet til godkendelse
 - h) at udarbejde et udkast til den flerårige plan for personalepolitikken og forelægge den for administrationsrådet efter høring af Kommissionen
 - i) at udarbejde en handlingsplan til opfølgning på konklusionerne af de interne eller eksterne revisionsberetninger og evalueringer samt til opfølgning på undersøgelser foretaget af OLAF, og hvert halve år at aflægge statusrapport til Kommissionen og administrationsrådet

- j) at beskytte Unionens finansielle interesser gennem forholdsregler til forebyggelse af svig, korruption og enhver anden ulovlig aktivitet, gennem effektiv kontrol og, hvis der konstateres uregelmæssigheder, gennem inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb, og om nødvendigt gennem administrative og finansielle sanktioner, der er effektive og forholdsmæssige og har en afskrækkende virkning
- k) at udarbejde kontorets strategi for bekæmpelse af svig og fremlægge den for budgetudvalget til godkendelse
- l) om nødvendigt for at sikre en ensartet anvendelse af forordningen at indbringe retlige spørgsmål til det udvidede appelkammer (»det store kammer«), navnlig hvis appelkamrene har truffet indbyrdes afvigende afgørelser om spørgsmålet
- m) at opstille et overslag over kontorets indtægter og udgifter og at gennemføre budgettet
- n) at udøve de beføjelser, som administrationsrådet har tillagt den administrerende direktør, for så vidt angår de ansatte, jf. artikel 124, stk. 1, litra h)
- o) at udøve de beføjelser, der er tillagt den administrerende direktør i medfør af artikel 26, stk. 3, artikel 29, stk. 5, artikel 30, stk. 3, artikel 75, stk. 2, artikel 78, stk. 5, artikel 79, 79b og 79c, artikel 87, stk. 4, artikel 87a, stk. 3, artikel 88, stk. 5, artikel 88a og 89, artikel 93, stk. 4, artikel 119, stk. 9, artikel 144, artikel 144a, stk. 1, artikel 144b, stk. 2, og artikel 144c i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i denne forordning og i retsakter vedtaget i henhold til denne forordning.

5. Den administrerende direktør bistås af en eller flere administrerende vicedirektører. Er den administrerende direktør fraværende eller forhindret, træder den administrerende vicedirektør eller en af de administrerende vicedirektører i dennes sted i overensstemmelse med den af administrationsrådet fastsatte procedure.

Artikel 129

Udnævnelse og afsættelse af den administrerende direktør og forlængelse af mandatperiode

1. Den administrerende direktør ansættes i en stilling som midlertidigt ansat ved kontoret i henhold til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte.

2. Den administrerende direktør udnævnes af Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, på grundlag af en liste over kandidater, der foreslås af administrationsrådet efter en åben og gennemsigtig udvælgelsesprocedure. Inden udnævnelsen finder sted, kan den kandidat, der udvælges af administrationsrådet, opfordres til at afgive en erklæring til et kompetent udvalg i Europa-Parlamentet og til at besvare eventuelle spørgsmål fra udvalgets medlemmer. Ved indgåelsen af kontrakten med den administrerende direktør repræsenteres kontoret af formanden for administrationsrådet.

Den administrerende direktør kan kun afsættes i henhold til en afgørelse vedtaget af Rådet på forslag af administrationsrådet.

3. Den administrerende direktør udnævnes for fem år. Ved udgangen af denne periode foretager administrationsrådet en vurdering, der tager evalueringen af den administrerende direktørs virksomhed og kontorets fremtidige opgaver og udfordringer i betragtning.

4. Rådet kan under hensyntagen til den i stk. 3 omhandlede vurdering forny den administrerende direktørs mandatperiode én gang, og højst for en periode på fem år.

5. En administrerende direktør, hvis mandat er blevet forlænget, kan ikke deltage i endnu en udvælgelsesprocedure til samme stilling ved udløbet af dennes samlede mandatperiode.

6. Den administrerende vicedirektør eller de administrerende vicedirektører udnævnes eller afsættes som fastsat i stk. 2 efter høring af den administrerende direktør eller eventuelt den stedfortrædende administrerende direktør. Den administrerende vicedirektør udnævnes for fem år. Denne periode kan forlænges én gang og med højst fem år efter høring af den administrerende direktør.

109) Artikel 130 ændres således:

a) Litra c) affattes således:

»c) en afdeling, der er ansvarlig for registret.«

b) Følgende litra tilføjes:

»f) en anden enhed eller person, som er udpeget af den administrerende direktør til dette formål.«

110) I artikel 131 ændres henvisningen til »artikel 36, 37 og 68« til »artikel 36, 37, 68 og 74c«.

111) Artikel 132, stk. 2, ændres således:

a) Tredje punktum affattes således:

»Afgørelser vedrørende omkostninger eller procedurer træffes af et enkelt medlem.«

b) Følgende afsnit tilføjes:

»Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der angiver, hvilke nøjagtige typer afgørelser der skal træffes af et enkelt medlem. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

112) Artikel 133 affattes således:

»Artikel 133

Afdeling, der er ansvarlig for registret

1. Den afdeling, der er ansvarlig for registret, er ansvarlig for at træffe afgørelser vedrørende indførelser i registret.

2. Den er også ansvarlig for at ajourføre listen over godkendte mødeberettigede, jf. artikel 93, stk. 2.

3. Afdelingens afgørelser træffes af et enkelt medlem.«

113) Artikel 134 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. En annullationsafdeling skal være ansvarlig for at træffe afgørelser vedrørende:

a) begæringer om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed

b) anmodninger om overdragelse af et EU-varemærke, jf. artikel 18.«

b) Stk. 2, tredje punktum, affattes således:

»Afgørelser vedrørende omkostninger eller procedurer som fastsat i de retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 132, stk. 2, træffes af et enkelt medlem.«

114) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 134a

Grundlæggende kompetence

Afgørelser, som kræves i medfør af denne forordning, og som ikke henhører under kompetencen for en undersøger, en indsigelsesafdeling, en annullationsafdeling eller den afdeling, der er ansvarlig for registret, træffes af en tjenestemand eller enhed, som er udpeget af den administrerende direktør til dette formål.«

115) Artikel 135 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Det henhører under appelkamrene at pådømme klager over afgørelser truffet i henhold til artikel 131-134a.«

b) I stk. 2 ændres ordene »i et udvidet kammer« til ordene »i det store kammer«.

c) Stk. 3 affattes således:

»3. Ved fastlæggelsen af, hvilke særlige sager der henhører under det store kammer, bør der tages hensyn til sagens juridiske problemer, dens betydning eller særlige omstændigheder i øvrigt, der tilsiger det. Sådanne sager kan indbringes for det store kammer af:

a) den appelkammerinstans, der er omhandlet i artikel 136, stk. 4, litra a), eller

b) det kammer, der behandler sagen.«

d) Stk. 4 affattes således:

»4. Det store kammer er også ansvarligt for at afgive begrundede udtalelser om retlige spørgsmål, der er forelagt af den administrerende direktør i henhold til artikel 128, stk. 4, litra l).«

e) Stk. 5, sidste punktum, udgår.

116) Artikel 136 affattes således:

»Artikel 136

Appelkamrenes medlemmers uafhængighed

1. Præsidenten for appelkamrene og formændene for de enkelte kamre udnævnes for et tidsrum på fem år i overensstemmelse med den i artikel 129 omhandlede procedure for udnævnelse af den administrerende direktør. De kan i deres mandatperiode kun fratages deres hverv, hvis vægtige grunde taler herfor, og hvis Domstolen på begæring af den institution, der har udnævnt dem, træffer afgørelse herom.

2. Mandatperioden for præsidenten for appelkamrene kan forlænges én gang med yderligere fem år, eller indtil den pågældende går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af den nye mandatperiode, efter administrationsrådets forudgående positive evaluering af præsidentens virksomhed.

3. Mandatperioden for formændene for kamrene kan forlænges med yderligere tidsrum på fem år, eller indtil de går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af den nye mandatperiode, efter administrationsrådets forudgående positive evaluering af deres virksomhed og efter høring af præsidenten for appelkamrene.

4. Præsidenten for appelkamrene varetager følgende ledelsesmæssige og organisatoriske opgaver:

a) at være formand for præsidiet for appelkamrene (»præsidiet«), som er ansvarligt for at fastlægge reglerne for og tilrettelægge arbejdet i kamrene

b) at sikre gennemførelsen af præsidiets afgørelser

- c) at tildele et kammer sager ud fra objektive kriterier, som præsidiets fastlægger
- d) at fremsende oplysninger om kamrenes udgiftsbehov til den administrerende direktør med henblik på udarbejdelse af udgiftsoverslag.

Præsidenten for appelkamrene er formand for det store kammer.

5. Medlemmerne af appelkamrene udnævnes af administrationsrådet for et tidsrum på fem år. Deres mandatperiode kan forlænges med yderligere tidsrum på fem år, eller indtil de går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af den nye mandatperiode, efter administrationsrådets forudgående positive evaluering af deres virksomhed og efter høring af præsidenten for appelkamrene.

6. Medlemmerne af appelkamrene kan kun fratages deres hverv, hvis vægtige grunde taler herfor, og hvis Domstolen på begæring af administrationsrådet efter henstilling fra præsidenten for appelkamrene og efter at have hørt formanden for det kammer, som medlemmet tilhører, træffer afgørelse herom.

7. Appelkamrenes præsident, formænd og medlemmer er uafhængige. De er ikke ved deres afgørelser bundet af nogen instrukser.

8. Afgørelser truffet af det store kammer om klager eller udtalelser om retlige spørgsmål, der er forelagt af den administrerende direktør i henhold til artikel 135, er bindende for kontorets beslutningsdygtige organer omhandlet i artikel 130.

9. Appelkamrenes præsident, formænd og medlemmer må ikke være undersøgere eller medlemmer af indsigelsesafdelingerne, afdelingen, der er ansvarlig for registret, eller annullationsafdelingerne.«

117) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 136a

Præsidium for appelkamrene og det store kammer

1. Præsidiets består af præsidenten for appelkamrene, som er formand for det, formændene for kamrene og medlemmer af kamrene, der er valgt for hvert kalenderår af og blandt alle medlemmerne af kamrene, bortset fra præsidenten for appelkamrene og formændene for kamrene. Antallet af medlemmer af kamrene, der er valgt således, udgør en fjerdedel af antallet af medlemmer af kamrene ud over præsidenten for appelkamrene og formændene for kamrene, og dette antal skal om nødvendigt rundes op.

2. Det i artikel 135, stk. 2, omhandlede store kammer består af ni medlemmer, herunder præsidenten for appelkamrene, formændene for kamrene, den referent, der er udpeget forud for indbringelse af sager for det store kammer, hvis det er relevant, og medlemmer, der efter tur udvælges fra en liste bestående af navnene på alle medlemmerne af appelkamrene, bortset fra præsidenten for appelkamrene og formændene for kamrene.«

118) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 136b

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om organisationen af appelkamrene, herunder præsidiets oprettelse og rolle, det store kammers sammensætning og reglerne for, hvordan sager indbringes for det, og de betingelser, hvorpå et enkelt medlem skal træffe afgørelser i overensstemmelse med artikel 135, stk. 2 og 5.«

119) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 137a

Mæglingscenter

1. Med henblik på artikel 123b, stk. 3, kan kontoret oprette et mæglingscenter (»centret«).
2. Enhver fysisk eller juridisk person kan frivilligt gøre brug af centrets tjenester med henblik på mindelig bilæggelse af tvister baseret på nærværende forordning eller forordning (EF) nr. 6/2002 efter fælles overenskomst.
3. Parterne anvender mægling efter fælles anmodning. Anmodningen betragtes først som indgivet, når gebyret herfor er betalt. Den administrerende direktør fastsætter det beløb, der skal opkræves i overensstemmelse med artikel 144, stk. 1.
4. I tilfælde af tvister, der er genstand for verserende sager ved kontorets indsigelsesafdelinger, annullationsafdelinger eller appelkamre, kan en fælles anmodning om mægling indgives på ethvert tidspunkt efter indgivelse af en indsigelse, en begæring om fortabelse eller ugyldighed eller en klage over afgørelser truffet af indsigelses- eller annullationsafdelingerne.
5. Den pågældende sag stilles i bero, og fristerne, bortset fra fristen for betaling af det gældende gebyr, afbrydes fra datoen for indgivelse af den fælles anmodning om mægling. Fristerne begynder igen at løbe fra den dato, hvor sagen genoptages.
6. Parterne opfordres til fra den liste, der er omhandlet i stk. 12, i fællesskab at udpege en mægler, som har erklæret, at vedkommende behersker sproget for den pågældende mægling. Hvis parterne ikke har udpeget en mægler inden for 20 dage efter opfordringen hertil, anses mæglingen for mislykket.
7. Parterne skal sammen med mægleren nå til enighed om de nærmere bestemmelser for mægling i en mæglingsskifte.
8. Mægleren afslutter mæglingssagen, så snart parterne indgår en bilæggelsesaftale, eller én af parterne erklærer, at denne ønsker at afslutte mæglingen, eller mægleren fastslår, at det ikke er lykkedes parterne at nå til en sådan aftale.
9. Mægleren underretter parterne og kontorets relevante organ, så snart mæglingssagen er blevet afsluttet.
10. De drøftelser og forhandlinger, der føres i forbindelse med mæglingen, er fortrolige for alle de personer, der er involveret i mæglingen, navnlig mægleren, parterne og deres repræsentanter. Alle dokumenter og oplysninger, der forelægges under mæglingen, holdes adskilt fra og indgår ikke i akterne i nogen anden sag ved kontoret.
11. Mæglingen foregår på et af Unionens officielle sprog, som parterne aftaler. Hvis mæglingen har forbindelse med verserende tvister ved kontoret, foregår mæglingen på sproget for den pågældende sag ved kontoret, medmindre parterne indgår anden aftale.
12. Kontoret opstiller en liste over mæglere, som kan støtte parter i at bilægge tvister. Mæglerne skal være uafhængige og have relevante kvalifikationer og relevant erfaring. Listen kan omfatte mæglere, der er ansat af kontoret, og mæglere, der ikke er ansat af kontoret.

13. Mæglere skal være upartiske under udøvelsen af deres hverv og skal oplyse om eventuelle faktiske eller opfattede interessekonflikter efter udpegelsen. Medlemmer af kontorets beslutningsdygtige organer nævnt i artikel 130 deltager ikke i mægling vedrørende en sag, i hvilken de:

- a) tidligere har været involveret i de sager, der er henvist til mægling
- b) har personlig interesse i disse sager, eller
- c) tidligere har været involveret som repræsentant for en af parterne.

14. Mæglere kan ikke som medlem af kontorets beslutningsdygtige organer nævnt i artikel 130 deltage i sager, der genoptages som følge af, at en mægling er mislykket.

15. Kontoret kan samarbejde med andre anerkendte nationale eller internationale organer, der beskæftiger sig med mægling.»

120) Artikel 138 affattes således:

»Artikel 138

Budgetudvalget

1. Budgetudvalget har de funktioner, det tillægges i denne afdeling.
2. Artikel 125 og 126 og artikel 127, stk. 1-4 og 5, for så vidt det angår valget af formanden og næstformanden, 6 og 7, finder tilsvarende anvendelse på budgetudvalget.
3. Budgetudvalget træffer sine beslutninger med absolut flertal blandt medlemmerne. Der kræves dog et flertal på to tredjedele af udvalgets medlemmer til at træffe de beslutninger, som budgetudvalget er kompetent til at træffe i medfør af artikel 140, stk. 3, og artikel 143. I begge tilfælde har hvert medlem én stemme.«

121) Artikel 139 affattes således:

»Artikel 139

Budget

1. Alle kontorets indtægter og udgifter anslås for hvert regnskabsår og opføres på kontorets budget. Regnskabsåret falder sammen med kalenderåret.
2. Indtægter og udgifter på budgettet skal balancere.
3. Indtægterne består, uden at dette berører andre indtægtstyper, af de samlede gebyrer, der skal betales i henhold til nærværende forordnings bilag -I, af de samlede gebyr fastsat i forordning (EF) nr. 6/2002, af de samlede gebyrer, der skal betales i henhold til den i nærværende forordnings artikel 145 omhandlede Madridprotokol for en international registrering, hvori Unionen er designeret, og af andre beløb, der erlægges til de kontraherende parter i Madridprotokollen, af de samlede gebyrer, der skal betales i henhold til Genèveaftalen, jf. artikel 106c i forordning (EF) nr. 6/2002, for en international registrering, hvori Unionen er designeret, og af andre beløb, der erlægges til de kontraherende parter i Genèveaftalen, og i det omfang, det er nødvendigt, af et tilskud fra Unionens almindelige budget over en særlig budgetpost i Kommissionens budgetsektion.
4. Kontoret kompenserer hvert år for de udgifter, som medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret, Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret og enhver anden relevant myndighed, der udpeges af en medlemsstat, har afholdt som følge af de specifikke opgaver, de udfører som funktionelle dele af EU-varemærke-systemet i forbindelse med følgende tjenester og procedurer:
 - a) indsigelses- og ugyldighedssager vedrørende EU-varemærker ved medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret
 - b) levering af oplysninger om EU-varemærkesystemets funktion via helpdeske og informationscentre
 - c) håndhævelse af EU-varemærker, herunder foranstaltninger, der træffes i henhold til artikel 9, stk. 4.

5. Den samlede kompensation for de udgifter, der er omhandlet i stk. 4, skal svare til 5 % af kontorets årlige indtægter. Uden at dette berører nærværende stykkes tredje afsnit, fastlægger administrationsrådet på forslag fra kontoret og efter høring af budgetudvalget fordelingsnøglen ud fra følgende retfærdige, rimelige og relevante indikatorer:

- a) årligt antal EU-varemærkeansøgninger fra ansøgere i hver medlemsstat
- b) årligt antal nationale varemærkeansøgninger i hver medlemsstat
- c) årligt antal indsigelser og begæringer om ugyldighed indgivet af indehavere af EU-varemærker i hver medlemsstat
- d) årligt antal sager, der er indbragt for de EU-varemærkedomstole, som hver medlemsstat har udpeget i overensstemmelse med artikel 95.

Med henblik på at dokumentere de udgifter, der er omhandlet i stk. 4, skal medlemsstaterne senest den 31. marts hvert år til kontoret indgive statistiske oplysninger, der dokumenterer tallene i nærværende stykkes første afsnit, litra a)-d), for det foregående år, hvilket skal medtages i forslaget til administrationsrådet.

Ud fra rimelighedshensyn anses de udgifter, som er afholdt af de organer, der er omhandlet i stk. 4, i hver medlemsstat, for at svare til mindst 2 % af den samlede kompensation, der er fastsat i henhold til nærværende stykke.

6. Kontorets forpligtelse til at kompensere for de udgifter, der er omhandlet i stk. 4, og som er afholdt i et givet år, finder kun anvendelse, når der ikke er noget budgetunderskud i det pågældende år.

7. I tilfælde af et budgetoverskud og med forbehold af stk. 10 kan administrationsrådet på forslag fra kontoret og efter høring af budgetudvalget øge den procentdel, der er fastsat i stk. 5, til maksimalt 10 % af kontorets årlige indtægter.

8. Med forbehold af nærværende artikels stk. 4-7 og 10 samt artikel 123b og 123c træffer budgetudvalget i tilfælde af et betydeligt overskud, der er skabt i løbet af fem på hinanden følgende år, på forslag fra kontoret og i overensstemmelse med det årlige arbejdsprogram og flerårige strategiske program, der er omhandlet i artikel 124, stk. 1, litra a) og b), afgørelse med to tredjedele flertal om overførsel til Unionens budget af et overskud, der er skabt efter den 23. marts 2016.

9. Kontoret udarbejder hvert halve år en rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om sin finansielle situation, herunder om de finansielle operationer, der er udført i henhold til artikel 123c, stk. 5 og 6, samt artikel 139, stk. 5 og 7. På grundlag af denne rapport vurderer Kommissionen kontorets finansielle situation.

10. Kontoret skal have en reservefond, der dækker et år af dets driftsudgifter, for at sikre kontinuitet i driften og udførelsen af dets opgaver.»

122) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 141a

Bekæmpelse af svig

1. For at fremme bekæmpelsen af svig, bestikkelse og andre ulovlige aktiviteter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 (*) skal kontoret tiltræde den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 om de interne undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), og vedtage passende bestemmelser, som finder anvendelse på samtlige kontorets ansatte, ved anvendelse af den model, der findes i bilaget til denne aftale.

2. Revisionsretten har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at kontrollere alle tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, der har modtaget EU-midler gennem kontoret.

3. OLAF kan efter bestemmelserne og procedurerne i forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 (***) foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, for at klarlægge, om der er begået svig, bestikkelse eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med tilskud eller en kontrakt, der er finansieret af kontoret.

4. Med forbehold af stk. 1, 2 og 3 skal kontorets samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om tilskud indeholde bestemmelser, som udtrykkeligt giver Revisionsretten og OLAF beføjelse til at foretage sådanne revisioner og undersøgelser i overensstemmelse med deres respektive beføjelser.

5. Budgetudvalget skal vedtage en strategi til bekæmpelse af svig, som står i rimeligt forhold til svigrisiciene under hensyntagen til omkostningseffektiviteten af de foranstaltninger, der skal iværksættes.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

(**) Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).«

123) Artikel 144 affattes således:

»Artikel 144

Gebyrer og afgifter og forfaldsdato

1. Den administrerende direktør fastsætter de beløb, der skal opkræves for de tjenester, som kontoret yder, bortset fra dem, der er fastsat i bilag -I, og de beløb, der skal opkræves for EU-varemærketidende, kontorets meddelelsesblad og eventuelle andre publikationer, som kontoret udgiver. Beløbenes størrelse fastsættes i euro og bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad. Hver beløbsstørrelse må ikke overstige, hvad der er nødvendigt til at dække omkostningerne ved den specifikke tjeneste, som kontoret yder.

2. Gebyrer og afgifter, hvis forfaldsdate ikke er angivet i denne forordning, forfalder på datoen for modtagelsen af anmodningen om den tjeneste, som gebyret eller afgiften er pålagt.

Med budgetudvalgets samtykke kan den administrerende direktør afgøre, hvilke af de i første afsnit omhandlede tjenester der ikke skal være betinget af forudbetaling af de tilhørende gebyrer eller afgifter.»

124) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 144a

Betaling af gebyrer og afgifter

1. Betaling af gebyrer og afgifter til kontoret sker ved indbetaling eller overførsel til kontorets bankkonto.

Med budgetudvalgets samtykke kan den administrerende direktør fastslå, hvilke specifikke andre betalingsmåder end dem, der er fastsat i første afsnit, der kan anvendes, navnlig deponering på en løbende konto hos kontoret.

Afgørelser, der træffes i henhold til andet afsnit, bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad.

Alle betalinger, herunder ved enhver anden betalingsmåde som fastsat i henhold til andet afsnit, foretages i euro.

2. Ved enhver betaling angives navnet på den person, som foretager betalingen, samt de oplysninger, der er nødvendige, for at kontoret umiddelbart kan fastlægge betalingsformålet. Der skal navnlig meddeles følgende oplysninger:

- a) ved betaling af et ansøgningsgebyr angives betalingsformålet, dvs. »ansøgningsgebyr«
- b) ved betaling af et indsigelsesgebyr angives ansøgningens nummer og navnet på den EU-varemærkeansøger, som indsigelsen er rettet imod, samt betalingsformålet, dvs. »indsigelsesgebyr«
- c) ved betaling af et fortabelses- eller ugyldighedsgebyr angives registreringsnummeret og navnet på den EU-varemærkeindehaver, som begæringen er rettet imod, samt betalingsformålet, dvs. »fortabelsesgebyr« eller »ugyldighedsgebyr«.

3. Hvis betalingsformålet omhandlet i stk. 2 ikke umiddelbart kan fastlægges, anmoder kontoret den person, som har foretaget betalingen, om skriftligt at give meddelelse om betalingsformålet inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis personen ikke efterkommer denne anmodning rettidigt, anses betalingen for ikke at være foretaget. Det indbetalte beløb tilbagebetales.

Artikel 144b

Anset betalingsdato

- 1. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 144a, stk. 1, første afsnit, er den dato, hvor betalingen anses for at være foretaget til kontoret, den dato, hvor det indbetalte eller overførte beløb krediteres kontorets bankkonto.
- 2. Hvis de betalingsmåder, der er omhandlet i artikel 144a, stk. 1, andet afsnit, kan anvendes, fastsætter den administrerende direktør den dato, hvor sådanne betalinger anses for at være foretaget.
- 3. Hvis betaling af et gebyr i medfør af stk. 1 og 2 først anses for at være foretaget efter udløbet af betalingsfristen, anses fristen for at være overholdt, når det over for kontoret dokumenteres, at den person, der har foretaget betalingen i en medlemsstat, inden for betalingsfristen behørigt har givet et pengeinstitut ordre til at overføre betalingsbeløbet og har betalt et tillægsgebyr på 10 % af det eller de pågældende gebyrer, idet dette gebyr dog ikke må overstige 200 EUR. Der skal ikke betales noget tillægsgebyr, hvis den pågældende ordre til pengeinstituttet er givet senest 10 dage inden udløbet af betalingsfristen.
- 4. Kontoret kan anmode den person, der har foretaget betalingen, om at dokumentere, på hvilken dato ordren blev givet til det pengeinstitut, der er omhandlet i stk. 3, og om nødvendigt at betale det pågældende tillægsgebyr inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis personen ikke efterkommer denne anmodning, eller hvis dokumentationen er utilstrækkelig, eller hvis det krævede tillægsgebyr ikke betales rettidigt, anses betalingsfristen for overskredet.

Artikel 144c

Utilstrækkelige betalinger og tilbagebetaling af ubetydelige beløb

- 1. En betalingsfrist anses i princippet kun for overholdt, hvis det fulde gebyrbeløb er blevet betalt rettidigt. Hvis gebyret ikke er betalt fuldt ud, tilbagebetales det indbetalte beløb efter betalingsfristens udløb.

2. Kontoret kan dog give den person, som har foretaget betalingen, mulighed for at betale det resterende beløb, for så vidt det er muligt inden fristens udløb, eller, hvis det anses for berettiget, se bort fra manglende betaling af eventuelle små beløb, uden at dette berører rettighederne for den person, der har foretaget betalingen.

3. Med budgetudvalgets samtykke kan den administrerende direktør afstå fra at inddrive et skyldigt beløb, hvis det beløb, der skal inddrives, er af ringe størrelse, eller hvis inddrivelsen anses for formålsløs.

4. Hvis der er betalt et for stort beløb til dækning af et gebyr eller en afgift, skal det overskydende beløb ikke tilbagebetales, hvis det er ubetydeligt, og den pågældende part ikke udtrykkeligt har anmodet om tilbagebetaling.

Med budgetudvalgets samtykke kan den administrerende direktør fastsætte det minimumsbeløb, som ikke vil blive tilbagebetalt, selv om der er betalt et for stort beløb til dækning af et gebyr eller en afgift.

Afgørelser i henhold til andet afsnit bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad.»

125) I artikel 145 ændres ordene »dets tilhørende gennemførelsesforordninger« til »tilhørende retsakter vedtaget i henhold til denne forordning«.

126) Artikel 147 ændres således:

a) I stk. 1 indsættes følgende punktum efter første punktum:

»Kontoret giver den ansøger, der har indgivet den internationale ansøgning, meddelelse om, hvilken dato kontoret modtog de dokumenter, der udgør den internationale ansøgning.«

b) Stk. 3-6 affattes således:

»3. Hvis den internationale ansøgning er indgivet på et andet sprog end et af dem, der er tilladt i forbindelse med internationale ansøgninger i henhold til Madridprotokollen, kan ansøgeren tilvejebringe en oversættelse af fortegnelsen over varer eller tjenesteydelser og af ethvert andet tekstelement, der indgår i den internationale ansøgning, på det sprog, hvorpå den internationale ansøgning skal indgives til Det Internationale Bureau i henhold til stk. 2. Hvis ansøgningen ikke er ledsaget af en sådan oversættelse, skal ansøgeren bemyndige kontoret til at medtage oversættelsen i den internationale ansøgning. Hvis oversættelsen endnu ikke er udarbejdet i løbet af registreringsproceduren for den EU-varemærkeansøgning, som den internationale ansøgning er baseret på, skal kontoret straks sørge for oversættelsen.

4. Ved indgivelse af en international ansøgning betales der et gebyr til kontoret. Dersom den internationale registrering skal baseres på et EU-varemærke, så snart dette er registreret, forfalder gebyret på datoen for registrering af EU-varemærket. Ansøgningen anses ikke for indgivet, før gebyret er betalt. Hvis gebyret ikke er blevet betalt, giver kontoret ansøgeren meddelelse herom. I tilfælde af elektronisk indgivelse kan kontoret bemyndige Det Internationale Bureau til at opkræve gebyret på kontorets vegne.

5. Hvis der i forbindelse med behandlingen af den internationale ansøgning konstateres en eller flere af følgende mangler, opfordrer kontoret ansøgeren til at afhjælpe disse mangler inden for en af kontoret fastsat frist:

a) den internationale ansøgning er ikke blevet indgivet ved hjælp af den formular, der er omhandlet i stk. 1, og indeholder ikke alle de angivelser og oplysninger, der kræves i henhold til denne formular

b) fortegnelsen over varer og tjenesteydelser i den internationale ansøgning er ikke omfattet af fortegnelsen over varer og tjenesteydelser i den oprindelige EU-varemærkeansøgning eller det oprindelige EU-varemærke

c) varemærket i den internationale ansøgning er ikke identisk med varemærket, som det fremgår i den oprindelige EU-varemærkeansøgning eller det oprindelige EU-varemærke

- d) en angivelse i den internationale ansøgning, for så vidt angår varemærket, bortset fra en ansvarsfraskrivelse eller en påberåbelse af farve, findes ikke ligeledes i den oprindelige EU-varemærkeansøgning eller det oprindelige EU-varemærke
- e) hvis farve påberåbes i den internationale ansøgning som et særligt kendetegn ved varemærket, men samme farve eller farver ikke indgår i den oprindelige EU-varemærkeansøgning eller det oprindelige EU-varemærke, eller
- f) ansøgeren i henhold til angivelserne på den internationale formular ikke er berettiget til at indgive en international ansøgning via kontoret i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, nr. ii), i Madridprotokollen.

6. Hvis ansøgeren ikke har bemyndiget kontoret til at medtage en oversættelse som anført i stk. 3, eller hvis det på anden måde er uklart, hvilken fortegnelse over varer og tjenesteydelser den internationale ansøgning skal baseres på, opfordrer kontoret ansøgeren til at foretage de krævede angivelser inden for en af kontoret fastsat frist.«

c) Følgende stykker tilføjes:

»7. Hvis de i stk. 5 omhandlede mangler ikke afhjælpes, eller de krævede angivelser i stk. 6 ikke indgives inden for den af kontoret fastsatte frist, afviser kontoret at videresende den internationale ansøgning til Det Internationale Bureau.

8. Kontoret videresender den internationale ansøgning til Det Internationale Bureau sammen med den certificering, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Madridprotokollen, så snart den internationale ansøgning opfylder kravene i nærværende artikel, i den gennemførelsesretsakt, der er vedtaget i henhold til nærværende artikels stk. 9, og i nærværende forordnings artikel 146.

9. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer den nøjagtige formular, herunder elementerne heraf, der skal benyttes ved indgivelse af en international ansøgning i henhold til stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

127) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 148a

Meddelelse om ugyldighed af den oprindelige ansøgning eller registrering

1. Kontoret giver inden for en periode på fem år efter datoen for den internationale registrering Det Internationale Bureau meddelelse om alle omstændigheder og afgørelser, der berører gyldigheden af den EU-varemærkeansøgning eller den EU-varemærkeregistring, som den internationale registrering var baseret på.

2. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter, hvilke individuelle omstændigheder og afgørelser der er omfattet af meddelelsesforpligtelsen i henhold til artikel 6, stk. 3, i Madridprotokollen, samt det relevante tidspunkt for sådanne meddelelser. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i denne forordnings artikel 163, stk. 2.«

128) Artikel 149 affattes således:

»Artikel 149

Begæring om territorial udstrækning fremsat efter den internationale registrering

1. En begæring om territorial udstrækning, der fremsættes efter en international registrering, jf. artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen, kan indgives via kontoret. Begæringen indgives på det sprog, der blev anvendt i den internationale ansøgning, som blev indgivet i henhold til denne forordnings artikel 147. Den skal indeholde angivelser, der begrunder retten til at foretage en designering i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, nr. ii), og artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen. Kontoret giver den ansøger, der begærer territorial udstrækning, meddelelse om, hvilken dato begæringen om territorial udstrækning blev modtaget.

2. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de detaljerede krav vedrørende begæringen om territorial udstrækning i henhold til nærværende artikels stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.

3. Hvis begæringen om territorial udstrækning fremsat efter den internationale registrering ikke opfylder de krav, der er fastsat i stk. 1 og i den gennemførelsesretsakt, der vedtages i henhold til stk. 2, opfordrer kontoret ansøgeren til at afhjælpe de konstaterede mangler inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for den af kontoret fastsatte frist, afviser kontoret at videresende begæringen til Det Internationale Bureau. Kontoret afviser ikke at videresende begæringen til Det Internationale Bureau, før ansøgeren har haft mulighed for at afhjælpe de eventuelle mangler, der er konstateret i begæringen.

4. Kontoret videresender begæringen om territorial udstrækning, der er fremsat efter den internationale registrering, til Det Internationale Bureau, så snart kravene i stk. 3 er opfyldt.«

129) Artikel 153 affattes således:

»Artikel 153

Påberåbelse af anciennitet i en international ansøgning

1. En person, der ansøger om en international registrering, hvor Unionen er designeret, kan i den internationale ansøgning påberåbe sig ancienniteten for et ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Beneluxlandene, eller der er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning i en medlemsstat, jf. artikel 34.

2. Dokumentation som angivet i den gennemførelsesretsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 34, stk. 5, til støtte for påberåbelsen af anciennitet indgives inden tre måneder efter den dato, hvor Det Internationale Bureau giver kontoret meddelelse om den internationale registrering. Artikel 34, stk. 6, finder anvendelse i denne forbindelse.

3. Hvis indehaveren af den internationale registrering er forpligtet til at være repræsenteret ved kontoret i henhold til artikel 92, stk. 2, skal den i nærværende artikels stk. 2 omhandlede meddelelse indeholde udpegelsen af en repræsentant, jf. artikel 93, stk. 1.

4. Hvis kontoret konstaterer, at påberåbelsen af anciennitet i henhold til nærværende artikels stk. 1 ikke opfylder artikel 34 eller ikke opfylder de øvrige krav i nærværende artikel, opfordrer det ansøgeren til at afhjælpe manglerne. Hvis de krav, der er omhandlet i første punktum, ikke opfyldes inden for en af kontoret fastsat frist, fortabes anciennitetsretten i forbindelse med den pågældende internationale registrering. Hvis manglerne kun vedrører nogle af varerne og tjenesteydelserne, fortabes anciennitetsretten kun, for så vidt angår disse varer og tjenesteydelser.

5. Kontoret underretter Det Internationale Bureau om enhver erklæring om fortabelse af anciennitetsretten i henhold til stk. 4. Det underretter også Det Internationale Bureau om enhver tilbagetrækning eller begrænsning af påberåbelsen af anciennitet.

6. Artikel 34, stk. 4, finder anvendelse, medmindre anciennitetsretten erklæres fortabt i henhold til nærværende artikels stk. 4.«

130) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 153a

Påberåbelse af anciennitet over for kontoret

1. Indehaveren af en international registrering, hvor Unionen er designeret, kan fra den dato, hvor virkningerne af en sådan registrering er bekendtgjort, jf. artikel 152, stk. 2, over for kontoret påberåbe sig ancienniteten for et ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Beneluxlandene, eller som er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning i en medlemsstat, jf. artikel 35.

2. Når anciennitet påberåbes inden den dato, der er omhandlet i stk. 1, anses påberåbelsen af anciennitet for at være modtaget af kontoret på denne dato.
3. En påberåbelse af anciennitet i henhold til nærværende artikels stk. 1 skal opfylde kravene i artikel 35 og indeholde oplysninger, der gør det muligt at undersøge, om disse krav er opfyldt.
4. Hvis kravene til påberåbelse af anciennitet omhandlet i stk. 3 og i den gennemførelsesretsakt, der vedtages i henhold til stk. 6, ikke er opfyldt, opfordrer kontoret indehaveren af den internationale registrering til at afhjælpe manglerne. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret påberåbelsen.
5. Hvis kontoret har accepteret påberåbelsen af anciennitet, eller hvis en påberåbelse af anciennitet er trukket tilbage eller annulleret af kontoret, underretter kontoret Det Internationale Bureau herom.
6. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som en påberåbelse af anciennitet i henhold til nærværende artikels stk. 1 skal indeholde, og indholdet af de oplysninger, der skal meddeles i henhold til nærværende artikels stk. 5. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

131) Artikel 154 affattes således:

»Artikel 154

Bestemmelse af varer og tjenesteydelser og undersøgelse af absolutte hindringer for registrering

1. Internationale registreringer, hvor Unionen er designeret, skal gøres til genstand for en undersøgelse af overensstemmelsen med artikel 28, stk. 2-4, og af absolutte hindringer for registrering på samme måde som EU-varemærkansøgninger.
2. Hvis det konstateres, at en international registrering, hvor Unionen er designeret, ikke kan opnå beskyttelse i henhold til denne forordnings artikel 28, stk. 4, eller artikel 37, stk. 1, for alle eller en del af de varer og tjenesteydelser, som den er blevet registreret for af Det Internationale Bureau, afgiver kontoret en foreløbig *ex officio*-meddelelse med afslag til Det Internationale Bureau i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1 og 2, i Madridprotokollen.
3. Hvis indehaveren af en international registrering er forpligtet til at være repræsenteret ved kontoret i henhold til artikel 92, stk. 2, skal den i nærværende artikels stk. 2 omhandlede meddelelse indeholde en opfordring til at udpege en repræsentant, jf. artikel 93, stk. 1.
4. Meddelelsen med foreløbigt afslag skal begrundes og fastsætte en frist, inden for hvilken indehaveren af den internationale registrering kan fremsætte bemærkninger og, hvis det er relevant, udpege en repræsentant. Fristen begynder at løbe fra den dato, hvor kontoret udsteder det foreløbige afslag.
5. Hvis kontoret konstaterer, at den internationale ansøgning, hvor Unionen er designeret, ikke indeholder en angivelse af et andet sprog i henhold til denne forordnings artikel 161b, afgiver kontoret en foreløbig *ex officio*-meddelelse til Det Internationale Bureau med afslag i henhold til artikel 5, stk. 1 og 2, i Madridprotokollen.
6. Hvis indehaveren af en international registrering undlader at afhjælpe hindringen for beskyttelse inden for den fastsatte frist eller, hvis det er relevant, at udpege en repræsentant eller at angive et andet sprog, afslår kontoret helt eller delvis beskyttelsen af de varer og tjenesteydelser, for hvilke den internationale registrering er registreret. Afslag på beskyttelse træder i stedet for afslag på en EU-varemærkansøgning. Afgørelsen kan påklages i overensstemmelse med artikel 58-65.

7. Hvis ikke kontoret fra den i artikel 156, stk. 2, omhandlede indsigelsesfrists begyndelse har afgivet en foreløbig *ex officio*-meddelelse med afslag i henhold til nærværende artikels stk. 2, sender det en erklæring til Det Internationale Bureau med oplysning om, at undersøgelsen af absolutte hindringer for registrering i henhold til artikel 37 er afsluttet, men at den internationale registrering stadig kan gøres til genstand for indsigelser eller bemærkninger fra tredjemand. Denne foreløbige erklæring er ikke til hinder for, at kontoret *ex officio* kan genåbne undersøgelsen af absolutte hindringer på et hvilket som helst tidspunkt før udstedelse af den endelige erklæring om ydelse af beskyttelse.

8. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som den *ex officio*-meddelelse med foreløbigt afslag på beskyttelse, der skal sendes til Det Internationale Bureau, og de endelige meddelelser, der skal sendes til Det Internationale Bureau om endelig ydelse af eller endeligt afslag på beskyttelse, skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

132) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 154a

Kollektiv- og certificeringsmærker

1. Hvis en international registrering er baseret på en basisansøgning eller -registrering vedrørende et kollektivmærke, certificeringsmærke eller garantimærke, skal den internationale registrering, hvor Unionen er designeret, behandles som et EU-kollektivmærke eller som et EU-certificeringsmærke, alt efter tilfældet.

2. Indehaveren af den internationale registrering skal forelægge de bestemmelser, der gælder for benyttelsen af mærket, jf. artikel 67 og 74b, direkte for kontoret senest to måneder efter den dato, på hvilken Det Internationale Bureau underretter kontoret om den internationale registrering.

3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om proceduren for internationale registreringer, der er baseret på en basisansøgning eller -registrering vedrørende et kollektivmærke, certificeringsmærke eller et garantimærke.«

133) Artikel 155 ændres således:

a) I stk. 1 tilføjes følgende sætningsled:

», såfremt der fremsættes en anmodning om en søgningsrapport i henhold til artikel 38, stk. 1, til kontoret senest en måned efter datoen for meddelelsen.«

b) I stk. 2 tilføjes følgende sætningsled:

», såfremt der fremsættes en anmodning om en søgningsrapport i henhold til artikel 38, stk. 2, til kontoret senest en måned efter datoen for meddelelsen, og søgningsgebyret betales inden for samme periode.«

c) I stk. 4 tilføjes følgende punktum:

»Dette gælder, uanset om indehaveren af den internationale registrering har anmodet om at modtage EU-søgningsrapporten, medmindre indehaveren af en tidligere registrering eller ansøgning anmoder om ikke at modtage meddelelsen.«

134) Artikel 156 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Indsigelse skal gøres gældende inden for en frist på tre måneder, som begynder at løbe en måned efter bekendtgørelsesdatoen, jf. artikel 152, stk. 1. Indsigelse anses ikke for rejst, før indsigelsesgebyret er blevet betalt.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163a vedrørende fastsættelse af proceduren for indgivelse og behandling af en indsigelse, herunder de nødvendige meddelelser, der skal gives til Det Internationale Bureau.«

135) I artikel 158 tilføjes følgende stykker:

»3. Hvis virkningerne af en international registrering, hvor Unionen er designeret, i henhold til denne forordnings artikel 57 eller artikel 100 og nærværende artikel er erklæret ugyldige ved en endelig afgørelse, giver kontoret Det Internationale Bureau meddelelse herom i overensstemmelse med artikel 5, stk. 6, i Madridprotokollen.

4. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som meddelelsen til Det Internationale Bureau i henhold til nærværende artikels stk. 3 skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

136) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 158a

Retsvirkninger af registrering af overdragelser

Noteringen af en ændring i indehaverforholdet for en international registrering i det internationale register har samme virkning som indførelsen af en overdragelse i registret i henhold til artikel 17.

Artikel 158b

Retsvirkninger af registreringen af licenser og andre rettigheder

Noteringen af en licens eller en begrænsning af indehaverens rådighedsret, for så vidt angår en international registrering i det internationale register, skal have samme virkning som registreringen af en tingslig rettighed, en tvangsfuldbyrdsforanstaltning, insolvensbehandling eller en licens i registret i henhold til henholdsvis artikel 19, 20, 21 og 22.

Artikel 158c

Undersøgelse af begæringer om registrering af overdragelser, licenser eller begrænsninger af en indehavers rådighedsret

Kontoret fremsender begæringer om registrering af en ændring i indehaverforholdet, en licens eller en begrænsning af indehaverens rådighedsret, en ændring eller en annullering af en licens eller fjernelse af en begrænsning af indehaverens rådighedsret, som det har modtaget, til Det Internationale Bureau, hvis de ledsages af passende dokumentation for overdragelsen, licensen eller begrænsningen af rådighedsretten eller af dokumentation for, at licensen ikke længere eksisterer, eller at den er blevet ændret, eller at begrænsningen af rådighedsretten er blevet fjernet.«

137) Artikel 159 ændres således:

a) Stk. 1, litra b), affattes således:

»b) til designering af en medlemsstat, der er part i Madridprotokollen, såfremt det på den dato, hvor begæringen om overgang fremsættes, er muligt at designere denne medlemsstat direkte på grundlag af Madridprotokollen. Denne forordnings artikel 112, 113 og 114 finder anvendelse.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Den nationale varemærkeansøgning eller designeringen af en medlemsstat, der er part i Madridprotokollen, som følge af overgangen af designeringen af Unionen via en international registrering får virkning i den pågældende medlemsstat fra datoen for den internationale registrering, jf. artikel 3, stk. 4, i Madridprotokollen, eller fra datoen for udstrækningen til Unionen, jf. artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen, hvis udstrækningen fandt sted efter den internationale registrering, eller fra prioritetsdatoen for denne registrering og, hvis det er relevant, med ancienniteten for et varemærke i den pågældende stat, der påberåbes i henhold til denne forordnings artikel 153.«

c) Følgende stykker tilføjes:

»4. Begæringen om overgang af en international registrering, hvor Unionen er designeret, til en national varemærkeansøgning skal indeholde de oplysninger og angivelser, der er omhandlet i artikel 113, stk. 1.

5. Hvis der begæres overgang i henhold til nærværende artikel og denne forordnings artikel 112, stk. 5, efter at den internationale registrering ikke er blevet fornyet, skal den i nærværende artikels stk. 4 omhandlede begæring indeholde en angivelse heraf samt beskyttelsens udløbsdato. Tremånedersperioden i denne forordnings artikel 112, stk. 5, starter dagen efter den sidste dag, hvor fornyelsen endnu kan foretages i henhold til artikel 7, stk. 4, i Madridprotokollen.

6. Artikel 113, stk. 3 og 5, finder tilsvarende anvendelse på den i nærværende artikels stk. 4 omhandlede begæring om overgang.

7. Begæringen om overgang af en international registrering, hvor Unionen er designeret, til designering af en medlemsstat, der er part i Madridprotokollen, skal indeholde de angivelser og elementer, der er omhandlet i stk. 4 og 5.

8. Artikel 113, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse på den i nærværende artikels stk. 7 omhandlede begæring om overgang. Kontoret afviser også begæringen om overgang, hvis betingelserne for designering af den medlemsstat, der er part i Madridprotokollen eller Madridarrangementet, hverken var opfyldt på datoen for designering af Unionen eller på den dato, hvor begæringen om overgang blev modtaget eller, i henhold til artikel 113, stk. 1, sidste punktum, anses for at være modtaget af kontoret.

9. Hvis den i stk. 7 omhandlede begæring om overgang overholder kravene i denne forordning og de deraf afledte regler, sender kontoret straks begæringen til Det Internationale Bureau. Kontoret meddeler indehaveren af den internationale registrering datoen for videresendelsen.

10. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:

a) de oplysninger, som de i stk. 4 og 7 omhandlede begæring om overgang skal indeholde

b) de oplysninger, som bekendtgørelsen af begæringerne om overgang i henhold til stk. 3 skal indeholde.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

138) I artikel 161 tilføjes følgende stykker:

»3. For at en EU-varemærkeansøgning kan anses for en omdannelse af en international registrering, som Det Internationale Bureau i henhold til artikel 9d i Madridprotokollen har annulleret efter anmodning fra den oprindelige myndighed, skal den indeholde en angivelse heraf. Denne angivelse foretages ved indgivelsen af ansøgningen.

4. Hvis kontoret i løbet af undersøgelsen i henhold til artikel 36, stk. 1, litra b), konstaterer, at ansøgningen ikke blev indgivet inden tre måneder efter den dato, hvor den internationale registrering blev annulleret af Det Internationale Bureau, eller at de varer og tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket skal registreres, ikke fremgår af fortegnelsen over de varer og tjenesteydelser, for hvilke den internationale registrering blev registreret i Unionen, opfordrer kontoret ansøgeren til at afhjælpe manglerne.

5. Hvis de i stk. 4 omhandlede mangler ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, fortabes retten til datoen for den internationale registrering eller den territoriale udstrækning og til den eventuelle prioritetsdato for den internationale registrering.

6. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som en ansøgning om omdannelse i henhold til nærværende artikels stk. 3 skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 163, stk. 2.«

139) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 161a

Kommunikation med Det Internationale Bureau

Kommunikationen med Det Internationale Bureau skal ske på en måde og i et format, der aftales mellem Det Internationale Bureau og kontoret, og helst med elektroniske midler. Hvis der henvises til formularer, skal disse også omfatte formularer, der er tilgængelige elektronisk.

Artikel 161b

Anvendelse af sprog

Med henblik på anvendelsen af denne forordning og de regler, der er vedtaget i henhold til den, på internationale registreringer, hvor Unionen er designeret, skal den internationale ansøgning indgives på det behandlingssprog, der er omhandlet i artikel 119, stk. 4, og det andet sprog, der er angivet i den internationale ansøgning, skal være det andet sprog som defineret i artikel 119, stk. 3.«

140) Artikel 162 udgår.

141) Artikel 163 affattes således:

»Artikel 163

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen består af et udvalg vedrørende gennemførelsesbestemmelser. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (*).

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).«

142) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 163a

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.

2. Den delegation af beføjelser, der er omhandlet i artikel 42a, artikel 43, stk. 3, artikel 57a og 65a, artikel 77, stk. 4, artikel 78, stk. 6, artikel 79, stk. 5, artikel 79b, stk. 2, artikel 79c, stk. 5, artikel 80, stk. 3, artikel 82a, stk. 3, artikel 93a og 136b, artikel 154a, stk. 3, og artikel 156, stk. 4, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 23. marts 2016. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen følger sin sædvanlige praksis og gennemfører høringer med eksperter, herunder eksperter fra medlemsstaterne, før den vedtager disse delegerede retsakter.

3. Den i stk. 2 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 42a, artikel 43, stk. 3, artikel 57a og 65a, artikel 77, stk. 4, artikel 78, stk. 6, artikel 79, stk. 5, artikel 79b, stk. 2, artikel 79c, stk. 5, artikel 80, stk. 3, artikel 82a, stk. 3, artikel 93a og 136b, artikel 154a, stk. 3, og artikel 156, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.»

143) Artikel 164 udgår.

144) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 165a

Evaluerings og revision

1. Senest den 24. marts 2021 og derefter hvert femte år evaluerer Kommissionen gennemførelsen af denne forordning.

2. Evalueringen skal bestå af en gennemgang af de lovgivningsmæssige rammer for samarbejdet mellem kontoret og medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, med særlig vægt på finansieringsmekanismen, jf. artikel 123c. Evalueringen skal yderligere vurdere virkningen, effektiviteten og produktiviteten af kontoret og dets arbejdsmetoder. Evalueringen skal navnlig dække det eventuelle behov for at ændre kontorets mandat og de finansielle følger af en sådan ændring.

3. Kommissionen sender evalueringsrapporten og dens konklusioner på grundlag deraf til Europa-Parlamentet, Rådet og administrationsrådet. Resultaterne af evalueringen offentliggøres.

4. I forbindelse med hver anden evaluering foretages der desuden en analyse af de resultater, som kontoret har opnået i forhold til sine målsætninger, sit mandat og sine opgaver.»

145) Bilaget i bilag I til denne forordning indsættes.

Artikel 2

I forordning (EF) nr. 2868/95 foretages følgende ændringer:

1) Regel 1, stk. 3, udgår.

2) Regel 2 udgår.

3) Regel 4 udgår.

4) Regel 5 udgår.

5) Regel 5a udgår.

6) Regel 9, stk. 3, ændres således:

a) I litra a) erstattes ordene »regel 1, 2 og 3« med ordene »regel 1 og 3 samt forordningens artikel 28«.

b) I litra b) erstattes henvisningen til »regel 4, litra b),« med en henvisning til »forordningens artikel 26, stk. 2,«.

7) Regel 11, stk. 2, udgår.

8) Regel 12, litra k), udgår.

9) Afsnit IV udgår.

10) I regel 62, stk. 2, erstattes ordene »i Fællesskabet« af »i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde«.

11) I regel 71, stk. 1, erstattes ordene »inden for Fællesskabet« af »i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde«.

12) Regel 76, stk. 2, udgår.

13) Regel 78 ændres således:

a) I stk. 2, litra c), erstattes ordene »i Fællesskabet« af »i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde«.

b) I stk. 2, litra b), og stk. 3 og 5 erstattes ordene »medlemsstat« og »medlemsstats« af henholdsvis »medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde«, »medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområdes« og »medlemsstater i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområdes«.

14) Regel 84 udgår.

15) Regel 87 udgår.

16) Afsnit XI, del K, udgår.

17) Regel 112, stk. 2, udgår.

Artikel 3

Forordning (EF) nr. 2869/95 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning betragtes som henvisninger til forordning (EF) nr. 207/2009 og læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft den 23. marts 2016.

Følgende numre i denne forordnings artikel 1 finder anvendelse fra den 1. oktober 2017:

nr. 8), 18), 19), 20), 21), 22), 23) og 24), nr. 26), for så vidt det angår artikel 26, stk. 1, litra d), og stk. 3, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 29), nr. 30), for så vidt det angår artikel 30, stk. 1 og 3, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 31), for så vidt det angår artikel 33, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 32), for så vidt det angår artikel 34, stk. 1a, 4 og 6, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 33) og 34), nr. 35), for så vidt det angår artikel 37, stk. 3, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 37), for så vidt det angår artikel 39, stk. 1, andet punktum, og stk. 3 og 4, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 43), for så vidt det angår artikel 44, stk. 2, 3, 4a og 8, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 46), for så vidt det angår artikel 48, stk. 5, tredje punktum, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 47), for så vidt det

angår artikel 48a, stk. 1, første afsnit, og stk. 2-5, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 48), for så vidt det angår artikel 49, stk. 3, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 49), for så vidt det angår artikel 50, stk. 2, 3 og 4, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 61), 62) og 63), nr. 64), for så vidt det angår artikel 67, stk. 1, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 67), bortset fra artikel 74b, stk. 3, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 68), nr. 71), for så vidt det angår artikel 78, stk. 3 og 5, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 72), for så vidt det angår artikel 79, stk. 1-4, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 73), bortset fra artikel 79b, stk. 2, og artikel 79c, stk. 5, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 74), for så vidt det angår artikel 80, stk. 1, 2 og 4, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 75), for så vidt det angår artikel 82, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 76), for så vidt det angår artikel 82a, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 77), nr. 78), for så vidt det angår artikel 85, stk. 1, 6 og 7, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 80), for så vidt det angår artikel 87, stk. 2, litra m), og stk. 3, litra y), i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 84), for så vidt det angår artikel 89, stk. 1, 2 og 3, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 97), bortset fra artikel 113, stk. 6, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 98), nr. 102), for så vidt det angår artikel 119, stk. 5, 5a, 6, 8 og 9, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 103), nr. 108), for så vidt det angår artikel 128, stk. 4, litra o), i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 111), for så vidt det angår artikel 132, stk. 2, tredje punktum, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 113) og 125), nr. 126), for så vidt det angår artikel 147, stk. 1 og 3-8, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 127), for så vidt det angår artikel 148a, stk. 1, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 128), for så vidt det angår artikel 149, stk. 1, 3 og 4, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 129), for så vidt det angår artikel 153 i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 130), for så vidt det angår artikel 153a, stk. 1-5, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 132), nr. 135), for så vidt det angår artikel 158, stk. 3, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 136), nr. 137), for så vidt det angår artikel 159, stk. 4-9, i forordning (EF) nr. 207/2009, nr. 138), for så vidt det angår artikel 161, stk. 3-5, i forordning (EF) nr. 207/2009, og nr. 139).

Nærværende forordnings artikel 1, nr. 108), for så vidt det angår artikel 124, stk. 1, litra f), og artikel 128, stk. 4, litra n), i forordning (EF) nr. 207/2009, finder anvendelse fra den dato, hvor den afgørelse, der er omhandlet i artikel 124, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009, træder i kraft, eller 12 måneder efter datoen i nærværende artikels stk. 2, alt efter hvilken dato der kommer først. Indtil denne dato udøves de beføjelser, der er omhandlet i artikel 124, stk. 1, litra f), i forordning (EF) nr. 207/2009, af den administrerende direktør.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. december 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

Formand

BILAG I

Følgende bilag indsættes:

»BILAG -I

GEBYRBELØB

A. De gebyrer, der skal betales til kontoret i henhold til denne forordning, er (i EUR):

1. Grundgebyr for ansøgning om et individuelt EU-varemærke (artikel 26, stk. 2):
1 000 EUR
2. Grundgebyr for elektronisk indgivet ansøgning om et individuelt EU-varemærke (artikel 26, stk. 2):
850 EUR
3. Gebyr for anden klasse af varer og tjenesteydelser for et individuelt EU-varemærke (artikel 26, stk. 2):
50 EUR
4. Gebyr for hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse for et individuelt EU-varemærke (artikel 26, stk. 2):
150 EUR
5. Grundgebyr for ansøgning om et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 26, stk. 2, og artikel 66, stk. 3, eller artikel 74a, stk. 3):
1 800 EUR
6. Grundgebyr for elektronisk indgivet ansøgning om et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 26, stk. 2, og artikel 66, stk. 3, eller artikel 74a, stk. 3):
1 500 EUR
7. Gebyr for anden klasse af varer og tjenesteydelser for et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 26, stk. 2, og artikel 66, stk. 3, eller artikel 74a, stk. 3):
50 EUR
8. Gebyr for hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse for et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 26, stk. 2, og artikel 66, stk. 3, eller artikel 74a, stk. 3):
150 EUR
9. Søgningsgebyr for en EU-varemærkeansøgning (artikel 38, stk. 2) eller for en international registrering, hvor Unionen er designeret (artikel 38, stk. 2, og artikel 155, stk. 2): 12 EUR ganget med antallet af de centrale kontorer for industriel ejendomsret, der er omhandlet i artikel 38, stk. 2; kontoret bekendtgør dette beløb og de senere ændringer i kontorets meddelelsesblad.
10. Indsigelsesgebyr (artikel 41, stk. 3):
320 EUR
11. Grundgebyr for fornyelse af et individuelt EU-varemærke (artikel 47, stk. 3):
1 000 EUR
12. Grundgebyr for elektronisk fornyelse af et individuelt EU-varemærke (artikel 47, stk. 3):
850 EUR

13. Gebyr for fornyelse af anden klasse af varer og tjenesteydelser for et individuelt EU-varemærke (artikel 47, stk. 3):
50 EUR
14. Gebyr for fornyelse af hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse for et individuelt EU-varemærke (artikel 47, stk. 3):
150 EUR
15. Grundgebyr for fornyelse af et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 47, stk. 3, og artikel 66, stk. 3, eller artikel 74a, stk. 3):
1 800 EUR
16. Grundgebyr for elektronisk fornyelse af et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 47, stk. 3, og artikel 66, stk. 3, eller artikel 74a, stk. 3):
1 500 EUR
17. Gebyr for fornyelse af anden klasse af varer og tjenesteydelser for et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 47, stk. 3, og artikel 66, stk. 3, eller artikel 74a, stk. 3):
50 EUR
18. Gebyr for fornyelse af hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse for et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 47, stk. 3, og artikel 66, stk. 3, eller artikel 74a, stk. 3):
150 EUR
19. Tillægsgebyr for for sen betaling af fornyelsesgebyret eller for for sen indgivelse af ansøgningen om fornyelse (artikel 47, stk. 3): 25 % af det for sent betalte fornyelsesgebyr, dog højst 1 500 EUR
20. Gebyr for begæring om et varemærkes fortabelse eller ugyldighed (artikel 56, stk. 2):
630 EUR
21. Klagegebyr (artikel 60, stk. 1):
720 EUR
22. Gebyr for genindsættelse i tidligere rettigheder (artikel 81, stk. 3):
200 EUR
23. Gebyr for begæring om en EU-varemærkeansøgnings eller et EU-varemærkes overgang (artikel 113, stk. 1, sammenholdt med artikel 159, stk. 1):
 - a) til en national varemærkeansøgning
 - b) til en designering af medlemsstaterne i henhold til Madridprotokollen:200 EUR
24. Gebyr for viderebehandling (artikel 82, stk. 1):
400 EUR
25. Gebyr for erklæring om deling af et registreret EU-varemærke (artikel 49, stk. 4) eller en EU-varemærkeansøgning (artikel 44, stk. 4):
250 EUR

26. Gebyr for begæring om registrering af licens eller anden ret til et registreret EU-varemærke (før den 1. oktober 2017 regel 33, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2868/95 og fra den nævnte dato artikel 22a, stk. 2) eller en EU-varemærkeansøgning (før den 1. oktober 2017 regel 33, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2868/95 og fra den nævnte dato artikel 22a, stk. 2):
- a) meddelelse af en licens
 - b) overdragelse af en licens
 - c) stiftelse af en tingslig ret
 - d) overdragelse af en tingslig ret
 - e) tvangsfuldbyrdelse:
- 200 EUR pr. registrering, dog højst i alt 1 000 EUR, hvis der indgives flere begæringer sammen eller samtidig
27. Gebyr for annullering af en licens eller anden ret i registret (før den 1. oktober 2017 regel 35, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2868/95 og fra den nævnte dato artikel 24a, stk. 3): 200 EUR pr. annullering, dog højst i alt 1 000 EUR, hvis der indgives flere begæringer sammen eller samtidig
28. Gebyr for ændring af et registreret EU-varemærke (artikel 48, stk. 4):
- 200 EUR
29. Gebyr for udstedelse af en genpart af ansøgningen om et EU-varemærke (artikel 88, stk. 7), en genpart af registreringsbeviset (artikel 45, stk. 2) eller en udskrift af registret (artikel 87, stk. 7):
- a) ikkebekræftet genpart eller udskrift:
- 10 EUR
- b) bekræftet genpart eller udskrift:
- 30 EUR
30. Gebyr for aktindsigt (artikel 88, stk. 6):
- 30 EUR
31. Gebyr for udstedelse af genparter af dokumenter (artikel 88, stk. 7):
- a) ikkebekræftet genpart:
- 10 EUR
- b) bekræftet genpart:
- 30 EUR
- plus pr. side ved mere end 10 sider:
- 1 EUR
32. Gebyr for meddelelse af oplysninger fra akterne (artikel 88, stk. 9):
- 10 EUR
33. Gebyr for ændring af fastsættelsen af sagsomkostninger, der skal tilbagebetales (før den 1. oktober 2017 regel 94, stk. 4, i forordning (EF) nr. 2868/95 og fra den nævnte dato artikel 85, stk. 7):
- 100 EUR

34. Gebyr for indgivelse af en international ansøgning til kontoret (før den 1. oktober 2017 artikel 147, stk. 5, og fra den nævnte dato artikel 147, stk. 4):

300 EUR

B. Gebyrer, der skal betales til Det Internationale Bureau

I. Individuelt gebyr for en international registrering, hvor Unionen er designeret

1. En person, der ansøger om en international registrering, hvor Unionen er designeret, skal betale et individuelt gebyr til Det Internationale Bureau for designeringen af Unionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 7, i Madridprotokollen.
2. Indehaveren af en international registrering, der indgiver en begæring om territorial udstrækning, hvor Unionen er designeret, som fremsættes efter den internationale registrering, betaler et individuelt gebyr til Det Internationale Bureau for designeringen af Unionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 7, i Madridprotokollen.
3. Størrelsen af gebyret i B.I.1 eller B.I.2 skal være det modsvarende beløb i schweiziske franc som fastsat af generaldirektøren for WIPO i henhold til regel 35, stk. 2, i de fælles gennemførelsesbestemmelser til Madridarrangementet og Madridprotokollen af følgende beløb:
 - a) for et individuelt varemærke: 820 EUR, plus i givet fald 50 EUR for anden klasse af varer og tjenesteydelser og 150 EUR for hver klasse af varer og tjenesteydelser i den internationale registrering ud over anden klasse
 - b) for et kollektivmærke eller et certificeringsmærke: 1 400 EUR, plus i givet fald 50 EUR for anden klasse af varer og tjenesteydelser og 150 EUR for hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse.

II. Individuelt gebyr for fornyelse af en international registrering, hvor Unionen er designeret

1. Indehaveren af en international registrering, hvor Unionen er designeret, skal til Det Internationale Bureau som led i gebyrerne for fornyelse af den internationale registrering betale et individuelt gebyr for designeringen af Unionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 7, i Madridprotokollen.
2. Størrelsen af gebyret i B.II.1 skal være det modsvarende beløb i schweiziske franc som fastsat af generaldirektøren for WIPO i henhold til regel 35, stk. 2, i de fælles gennemførelsesbestemmelser til Madridarrangementet og Madridprotokollen af følgende beløb:
 - a) for et individuelt varemærke: 820 EUR, plus i givet fald 50 EUR for anden klasse af varer og tjenesteydelser og 150 EUR for hver klasse af varer og tjenesteydelser i den internationale registrering ud over anden klasse
 - b) for et kollektivmærke eller et certificeringsmærke: 1 400 EUR, plus i givet fald 50 EUR for anden klasse af varer og tjenesteydelser og 150 EUR for hver klasse af varer og tjenesteydelser i den internationale registrering ud over anden klasse.«

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL

Kommissionens forordning (EF) nr. 2869/95	Forordning (EF) nr. 207/2009
Artikel 1	—
Artikel 2	Bilag -I, del A, punkt 1-34
Artikel 3	Artikel 144, stk. 1
Artikel 4	Artikel 144, stk. 2
Artikel 5, stk. 1	Artikel 144a, stk. 1, første afsnit
Artikel 5, stk. 2	Artikel 144a, stk. 1, andet afsnit
Artikel 5, stk. 3	Artikel 144a, stk. 1, tredje afsnit
Artikel 6	Artikel 144a, stk. 1, fjerde afsnit
Artikel 7, stk. 1	Artikel 144a, stk. 2
Artikel 7, stk. 2	Artikel 144a, stk. 3
Artikel 8	Artikel 144b
Artikel 9	Artikel 144c, stk. 1 og 2
Artikel 10	Artikel 144c, stk. 4
Artikel 11	Bilag -I, del B(I), punkt 1-3
Artikel 12	Bilag -I, del B(II), punkt 1 og 2
Artikel 13	—
Artikel 14	—
Artikel 15	—

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA